

မြေကပ်သွယ်

အသည်းရဲ့တောင့်တစ်နေရာ

Digital Art : Idea Kyaw
Mg Kyaw Oo

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ◆ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- ◆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
- ◆ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ◆ ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်စီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ◆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးရိမ်ရေး။
- ◆ ဗမာမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ◆ ဒီမိုကရေစီ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ◆ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ◆ ရှေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ◆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် - နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- ◆ အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ◆ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး။

မြပုလဲသွယ်

အသည်းရဲထောင့်တစ်နေရာ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၁၀၀၃၀၇၀၈
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၁၀၂၃၀၈၀၈
ထုတ်ဝေသူ	- ဒေါ်ဦးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ) (မြ-၀၃၇၅၁) အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့
ပုံနှိပ်သူ	- ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂) စံပယ်အောင်ဆက် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်
အတွင်းဖလှယ်	- အောင်မင်းလွင်
စာအုပ်ချုပ်	- ကိုသန်းဌေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ပထမအကြိမ်
အုပ်စု	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၅၀ ကျပ်

အခန်း (၁)

“ကျွန်မမှာ ကိုယ့်သားကို ချစ်လွန်းလို့ မပြတ်နိုင်လွန်းလို့ သား စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ သင်းကို ချွေးမအဖြစ် လက်ခံ လက်ထပ်ပေးလိုက်ရတယ်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကျွန်မမှာ မမြင်ချင် မတွေ့ချင်တဲ့ သင်းမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲရတယ်မှတ်လဲ ကြည့်။”

“ဟင်”

အခန်းထဲမှ ထိုးဖောက်ထွက်ပေါ်လာသည့် ကြားလိုက်ရသော စကားအတွက် နေနေ၏ လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းများမှာ နေရာမှာပင် အလိုလို ရပ်တန့်သွားရသည်။

“အေးကွယ်၊ မထား၊ ဒီလောက် စိတ်ဆင်းရဲနေတာ ဒီ ကလေးမကို ချွေးမအဖြစ် မထား အစကတည်းက လက်ခံခဲ့ဖူး”

စိုးမိုး - စာပေ

မကောင်းဘူး”

“ပြောတော့ ကြည့်ရေ ပြောတော့၊ သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို ကျွန်မ လွယ်လွယ်နဲ့ လက်ခံခဲ့တယ်လို့များ ကြည့် ထင်နေလားဟင်၊ ကိုယ့်ဂုဏ်၊ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနဲ့ ဘာဆိုတာမှမဆိုင်တဲ့ သင်းကို ချွေးမအဖြစ် လက်မခံနိုင်လို့ ကျွန်မသားကို အမျိုးမျိုး ငြင်းခဲ့ပေမယ့် သားက သင်းမှသင်း ဖြစ်နေတယ်လေ၊ နောက်ဆုံး အမှုကိုပြတ်မလား၊ သင်းကိုပြတ်မလားဆိုရင်တောင် သင်းဘက်မှာ သားကရှိနေတဲ့ အခြေအနေမို့ ကျွန်မမှာ သားကိုချစ်တဲ့စောနဲ့ အားမတန်မာန်လျှော့ပြီး သင်းကို ချွေးမအဖြစ် လက်ခံလိုက်ရတာ ကြည့်မှ မသိဘဲ”

“အို”

“ဘုရားရေ”

နေနေသည် ယောက္ခမဖြစ်သူ ဒေါ်ထားထား၏ ရင်ထဲက သဘောထားမှန်နှင့် စကားများကို မထင်မှတ်ဘဲ အလုံးစုံ ကြားခွင့်ရလိုက်သည်ဆိုရင်ပဲ ရင်တစ်ခုလုံးကို အရှိန်ပြင်းသောမီးစနှင့် အထိုးခံလိုက်ရသလို နာကျင်ပူလောင်မှုတို့က နှင့်နှင့်သည်းသည်း ရင်မှာ ဖြစ်ထွန်းသွားရသည်။

စိုးမိုး - စာပေ

ကြည့်စမ်း။

မောင့်ဘဝထဲကို သူမ တိုးဝင်မလာခင်ကရော မောင့်ဘဝထဲ သူမ ဝင်လာပြီးသည့်အချိန်အထိ ချွေးမဖြစ်တဲ့ သူမအပေါ် သဘောထားမှန်၊ စိတ်ရင်းမှန်နှင့် ဆက်ဆံခဲ့သည် ထင်ခဲ့ပါသော ယောက္ခမဖြစ်သူ ဒေါ်ထားထား၏ စိတ်ထဲရှိသမျှကို နေနေသည် ယခုမှ ပြတ်ပြတ်သားသားနှင့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိခွင့်ရလိုက်ရသည့်အဖြစ်။

သူမမျက်နှာအား မြင်တွေ့ရသည်ကိုပင် စိတ်ဆင်းရဲရပါသည်ဆိုသော မောင့်မေမေ၏ စကားများသည် နေနေနားထဲကသာ မက နေနေနှလုံးသားထဲကပင် ထွက်တော့မည်မဟုတ်ပါ။

ဒါကြောင့်သာ ယောက္ခမဖြစ်သူ ဒေါ်ထားထား၏ ဆက်ဆံရေးများသည် သူမအပေါ် တစ်မျိုးဖြစ်နေပါသည်လို့ ထင်ခဲ့ပေမယ့် ယောက္ခမကို မိဘလို သဘောထားခဲ့သော နေနေသည် သူမအပေါ် ဒေါ်ထားထား၏ ဆက်ဆံရေးကို သံသယစိတ်မျှပင် မဝင်မိခဲ့ပါ။

မောင်နှင့်ပတ်သက်ကာ သူမအပေါ် ပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့ခြင်းအားလုံးတို့သည် အခုတော့ ဟန်ဆောင်မှုသက်သက်မျှသာ

စိုးမိုး - စာပေ

ဖြစ်နေတော့သည်ပေါ့။

နေနေသည် မိုက်ခနဲဖြစ်သွားရသည့် ကိုယ်ကို နံရံတွင် မှီတွယ်ရပ်လိုက်ရပေမယ့် ရင်အနံ့သည်ကတော့ မခံမရပ်နိုင် လှုပ်ရှားနာကျင်လွန်းနေရသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။

ဘယ်မျှ ဆိုးဝါးလိုက်ပါသည့် သူမအဖြစ်လည်းဆိုတာ။

သည်မျှဆိုးဝါးလွန်းသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်လည်း နေနေသည် ရုတ်တရက် မယုံရဲသေးပါ။ သူမ ကြားလိုက်ရသမျှ စကားတို့သည် ရူးသွပ်စွာ ခဏတာမက်လိုက်သည့် အိပ်မက် စကားများသာ ဖြစ်ပါစေတော့လို့ ဆုတောင်းလိုက်ပေမယ့် နေနေအတွက် ထိုဆုတောင်းကား မပြည့်ခဲ့ပါ။

ရင်ထဲတွင် ရှက်ရွံ့နာကျင်ခြင်းတို့က ဗသန့်။ တစ်တိုယ်လုံး နံရံကို အားပြုမှီတွယ်ထားသည့်ကြားက လူက နေရာမှာပင် ဆက်လက်ရပ်တည်နိုင်စွမ်းမရှိတော့လောက်အောင် အားအင်တွေ ကုန်ခမ်းလျက် ရပ်ထားသည့် ခြေအနံ့ကပင် ခူးတွေ ပျော့ရွေ့ညွတ်ကျချင်လာရသည်မို့ နေနေမှာ လေးလံလွန်းသည့် ကိုယ်ကို အနိုင်နိုင်ရွှေ့မရင်း သူမအခန်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။

စိုးမိုး - စာပေ

လူကသာ အခန်းထဲသို့ ရောက်ခဲ့ရပေမယ့် နေနေစိတ် နေနေအတွေးတို့ကတော့ သူမကိုယ်မှာ တွယ်ငြိကပ်ပါမလာခဲ့ပါ။

ခံစားမှုတို့ကြောင့် ရင်အနံ့သည် လောင်မြိုက်ကျွမ်းမြေ့လျက် ရှိနေရသည့်အဖြစ်။ ပြတင်းတံခါးဝမှ တိုးဝင်လာသော လေသည် နေနေမျက်နှာလှလှလေးအား အလှအယက်နှင့် ပြေးဝင်ကာ တိုးရှေ့ကျီစယ်သွားကြပေမယ့် နေနေစိတ်နှလုံးသည် ကတော့ နည်းနည်းမျှပင် မရွှင်နိုင်ပါ။

ပွင့်ချပ်ပွင့်ဖတ်လေးများပမာ ဖူးဥစိုပြေနေထွေးနေရသော သွေးရောင်လွမ်းနေသည့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူး စိုစိုအိအိလေးကို တင်းတင်းစေ့စေ့လျှက်က 'မောင် ညာရက်တယ်' ဆိုသော စကားကို နေနေသည် နာကျင်စွာ ရင်မှာတစ်ကြိမ်မက ကျွမ်းကျွမ်းမြေ့မြေ့နှင့် ကြေကြေကွဲကွဲကြီး ဆိုနေမိသည်။

လောလောဆယ် ရင်မှာ နာကြည်းကြေကွဲရလွန်းသောကြောင့် သူမကိုယ်သူမ ဖြေသိမ့်နိုင်ရန် စကားများလည်း ရှာမတွေ့နိုင်ပါ။ အရာအားလုံးကို မောင်သည် သူမအား အကွက်စေ့စေ့ဖြင့် အစီအစဉ်တကျ ပီရိသေသပ်စွာ ဟန်ဆောင်လိမ့်ညာ လှည့်ဖြားခဲ့သည်ပဲ။

စိုးမိုး - စာပေ

ထိုအဖြစ်များအတွက် နေနေ အသိနောက်ကျခဲ့ရလေပြီ။
 လိမ်ညာလှည့်ဖြားသူ၏ ရင်ခွင်ထဲ သူမဘဝလေး ကြေနှိမ်းခဲ့ရပြီ
 မို့ ထိုအဖြစ်များအတွက် မည်သည့်အရာမျှကပင် ဖြန်၍ ပယ်ဖျက်
 ဖျောက်ဖျက်ပစ်မရနိုင်။

မောင်နှင့်သူမဆိုတာက တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သွေဖယ်၍
 မရနိုင်အောင် ရင်မှာ အနက်ရှိုင်းဆုံးနှင့် အရင်းနှီးဆုံး ချစ်ခဲ့ပြီးပြီ
 ပဲလေ။

သို့ပေမယ့်
 မောင့်မေမေထံမှ ကြားလိုက်ရသည့် စကားများအတွက်မူ
 ရင်မှာ နာကျင်ရှက်ရွံ့ ကြေကွဲဝမ်းနည်း သိမ်ငယ်အားငယ်ခြင်းများ
 ကိုတော့ အဘယ် အင်အားကမှ ဖယ်ရှားတွန်းလှန်နိုင်စွမ်းပါ့မလဲ။
 မရနိုင်ပါ။

ထို နာကြည်းကြေကွဲ ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်ရခြင်းများကို သူမ
 နှလုံးသားထဲက ဘယ်လိုသောအရာကမှ ဖယ်ရှားနိုင်စွမ်း ရှိလိမ့်
 မည်မဟုတ်။

မောင်၏ပီပီရိုရို လိမ်ညာလှည့်စားမှုအောက်တွင် ကျရှုံး
 သွားခဲ့သည့် သူမအဖြစ်အတွက် နေနေသည့် ရင်မှာ နာကျင်မွန်း

ကြပ်စွာ ခံစားမှု နှင့်နည်းသည်းသည်းတို့က သူမ၏ ထွက်သက်နှင့်
 အမျှ မောင့်အပေါ် နာကြည်းမုန်းတီးသွားမည်ဖြစ်သည်။

အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်အနေနှင့် မောင်သည် ထိုခံစား
 ပူကို မသိပေမယ့် နေနေအတွက်ကမူ မောင်ပေးခဲ့သည့် ဝေဒနာ
 ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များသည် သူမနှလုံးသားနုနုကို လက်ကြမ်းကြီး
 နှင့် ဖျစ်ညစ်ဆုပ်ချေလိုက်သည့်နှယ်ရှိ၏။

ရှက်လိုက်တာ၊ သိပ်ရှက်တာပဲဆိုသည့် နာကျင်ဖွယ်စကား
 များကို ရင်မှာ အခါခါဆိုရင်း နေနေ မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်
 ပေါက်ကြီးတို့က ပါးပြင်နုနုထက် တစ်လိမ့်ချင်း အဆက်မပြတ်
 စီးကျလို့လာရသည်။

နေနေသည် ပါးပြင်ပေါ် ဆင့်ဆက်ကြွေကျနေသည့် မျက်
 ရည်စများကို မဖယ်ရှားမသုတ်မိပါ။

ထိုမျက်ရည်စများကို သူမအနေနှင့် ဖယ်ရှားသုတ်နိုင်စွမ်း
 လည်းမရှိ။

ယောက္ခမဖြစ်သူ မကြည်ဖြူ မလိုလားသည့် မိန်းကလေး
 တစ်ယောက် ဖြစ်နေရခြင်းအပေါ် နေနေသည့် သူမကိုယ်သူမ
 ရုတ်လို့မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေရ၏။

တစ်ဆက်တည်း နေနေမှာ ထိုအဖြစ်အတွက် သူမကိုယ် သူမမှလွဲ၍ အခြားတစ်ယောက်ကိုမှ ရင်မဆိုင်ရအောင် ရှိနေရသည်။

‘လုပ်ရပ်လိုက်တာ မောင်ရယ်၊ နေနေအပေါ်မှာမှ ညာရက်လေခြင်း’ ဆိုသည့် ရင်မှာ မချီသော ကြွေကွဲနောင်တတွေနှင့် နေနေသည် ဆိုးဝါးသည့် သူမအဖြစ်အတွက် ရင်မှာ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေရတော့သည်။

နေနေဘဝတွင် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဤမျှဆိုးဝါးသည့် အဖြစ် နာကျင်စရာ အဖြစ်များနှင့် မကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးပါ။

ယခု မောင်နဲ့မှ သူမရင်ဝယ် ဤမျှဆိုးဝါးသည့်အဖြစ်များကို နာနာကျင်ကျင် ရှက်ရွံ့မှုတွေနှင့် ကြွေကွဲစွာ ခံစားရခြင်းဖြစ်သည်။

ပြောရလျှင် နေနေသည် ထိုခံစားမှုမျိုးကို ကြောက်ပါသည်။ ကြောက်၍လည်း မောင့်ကို သူမ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောခဲ့သည်။

မောင်တို့လို မြင့်မားသည် ဂုဏ်အဆင့်အတန်း အသိုင်းအဝိုင်းမှ ဆင်းသက်လာသည့် မိန်းကလေးမဟုတ်ပေမယ့် နေနေ

ဆိုတာကလည်း ငယ်စဉ်ကပင် မရှိမရှားဘဝလေးဖြင့် စိတ်အေးချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

နေနေသည် ပစ္စည်းဥစ္စာ မချမ်းသာပေမယ့် မာနကတော့ဖြင့် ချမ်းသာပါ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း မောင့်ကို စချစ်ကတည်းက နေနေသည် မောင့်အား သူမသဘောထားကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောခဲ့လေသည်။

ထိုအရာမှာ တခြားမဟုတ်။ မောင့်ကို နေနေ ချစ်ပေမယ့် နေနေ ရင်ထဲတွင် မောင့်ကို ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်နေပါစေ နေနေကို မောင့်မိဘအသိုင်းအဝိုင်းမှ မလိုလား မကြည်ဖြူပါက မောင့်ကို နေနေ ဘယ်လိုမှ လက်မထပ်နိုင်ကြောင်းပင်ဖြစ်၏။

မေမေသဘောထားကို မောင်သည် သိ၍ထင်။ နေနေကို မောင်သည် ချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းနှင့် လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမည်ကို ကြောက်ပြီး နေနေဘဝကို ညာယူရက်သည့် မောင့်ကို နေနေ ဘယ်လိုခွင့်လွှတ်နိုင်မည်လဲလေ။

တကယ်တော့ မောင်သည် နေနေနှင့်မောင့်ကြား ဒီထက် အဆင်ပြေပြေဖြစ်စေမည့် နည်းလမ်းကို ရှာသင့်ပါရန်နှင့် မောင်

အခုလို လုပ်လိုက်ခြင်းက မောင်နှင့်သူမကို ပို၍ ဝေးကွာသွားစေ
ရသည်ဆိုကာ ထိုမျှထိ ခံစားနေရခြင်းဖြစ်သည်။

နေနေသည် မောင်ကို တခြားအကြောင်းနှင့်ဆိုပါက
ခွင့်လွှတ်နိုင်သေးမယ့် နေနေဘဝကို မောင် ယခုလို ညာယူရတ်
သည်ကိုတော့ နေနေသည် မောင်အား ရည်းနှည်းမျှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်
ပါ။

ခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်းလည်း သူမတွင်မရှိ။ ရှိသည်ထားဦး
နေနေဘဝလေးသည် မောင်ရင်ခွင်အောက်တွင် နှိပ်စက်ခံရပြီဖြစ်
သည်။

ထိုအသိတစ်ခုတည်းနဲ့ပင် နေနေရင်မှာ မွန်းကျပ်လျက်
နှလုံးသားနှုတ် တဆတ်ဆတ် တုန်ခါလာသည်။

ခုချိန်တွင် နေနေဘဝက ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းစူးဆို
သည့် အခြေအနေ၊ ဒီအခြေအနေကို နေနေသည် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်
ချက်နှင့် ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်နိုင်မည်လဲ။

ညာရက်တယ် မောင်ရယ်။

နှုတ်ခမ်းအတွင်းသားလေးကို နေနေသည် သွားစွယ်ချွန်
ချွန်လေးဖြင့် သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ကျအောင် ဖိကိုက်ရင်း ရင်မှာ ထို

စကားကို နာကြည်းစွာ ဆိုလိုက်သည်။

သူမရင်ထဲမှာ ခံစားနေရမှုတို့ကို အရာတစ်ခုနှင့် နှိုင်းပြ
ဆိုရင်တောင် ခုနေခါ နေနေရင်ထဲ ခံစားမှုတို့က ဘာနှင့်မှ နှိုင်းယှဉ်
ပြစရာမရှိအောင် ရင်မှာ မျှော်လင့်ချက်တို့ ဆုံးရှုံးကြေကွဲနေရကာ
အရာအားလုံး ဆောက်တည်ရာမဲ့နေရသည့်အဖြစ်။

ကဲ ဒီအဖြစ်ကို ဘယ်သူကရော နေနေကို ကိုယ်ချင်းစာ
နားလည်ပေးနိုင်မှာလဲ။

‘ချစ်လွန်းလို့ပါ’ဆိုသည့် စကားနှင့် ဖြေသိမ့်လာမည့်
မောင်ရင်ထဲမှ စကားကို နေနေအနေနှင့် ဘယ်လိုမှ လက်ခံလိမ့်
မည်မဟုတ်ပါ။

ကြုံမပြော၍ ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် နေနေအနေနှင့် ခွင့်လွှတ်
ကောင်း ခွင့်လွှတ်မှာဖြစ်ပေမယ့် အခုဟာက နေနေသည် မောင်ကို
စချစ်ကတည်းက နှုတ်မရင်ထဲက သဘောထားအားလုံးကို မကွယ်
မဝက် အားလုံးပြောခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဒါ မောင် နေနေမှာနကို တမင်ချိုးတာ။ ဂရုမစိုက်တာဆို
သည့် အတွေးများကလည်း နေနေရင်ကို အခါမလပ် နှိပ်စက်နေရ
သည်မို့ နေနေရင်တစ်ခုလုံး လောင်မြိုက်ကျွမ်းမြေနေရကာ ခံစား

ရသည့် ဝေဒနာတို့က ရင်နှင့်မဆန့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆိုးရွားသော ဝေဒနာ၊ ဒီဝေဒနာကို မောင်သည် လျစ်လျူရှုကာ သူ့အလိုဆန္ဒကိုသာ ကြည့်ခဲ့သူပါလားဆိုသော အတွေးက ဝင်လာတော့ သူမရင် တစ်ခုလုံး နှင့်ဖြာသွားရသည်။

နေနေဆိုတာက ငွေမချမ်းသာချင်နေပါစေ စိတ်တော့ ချမ်းသာချင်၏။ ထို့အတူ သိက္ခာနှင့်မာနတရားလည်း နေနေသည် ချမ်းသာချင်ပါသည်။

ငွေမရှိတာတစ်ခုတည်းနှင့် ငွေကြေးချမ်းသာသူတို့၏ အထင်သေး ဇော်ကားမှုကိုတော့ နေနေသည် ခေါင်းငုံ့ကာ သည်းခံ နေလိမ့်မည်မဟုတ်။

မောင့်မေမေသည် နေနေကို ငွေမရှိ၊ ဂုဏ်မရှိဆိုကာ မောင်နှင့် သဘောမတူ၊ အထင်သေးနှိမ့်ချ ဇော်ကားသည့်စကားများဖြင့် သူမ၏ ကိုယ်ကျင့်တရား၊ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် မာနတို့ကို ဇော်ကား လာမှုမျိုးကို နေနေ ဘယ်မျှကြာရှည်အောင် သည်းခံနိုင်မည်တုလဲ။ ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

နေနေဆိုတာက ကိုယ့်ထက်နိမ့်ပါးသူကို တွေ့ရင်လည်း အထင်မသေးတတ်သလို ကိုယ့်ထက် ဂုဏ်မြင့်သူကို တွေ့ပါက

လည်း အထင်ကြီးတတ်သူမဟုတ်ပေ။

ငွေရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ ရိုးသား ကြိုးစား သူများကိုတွေ့လျှင် နေနေသည် ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နှင့်အတူ လေးစားမှုလည်းရှိပါသည်။

လောကမှာ ငွေရှိတိုင်း ဂုဏ်ရှိတိုင်းလည်း စိတ်ဓာတ်မြင့်မားကာ ရိုးသားသူများမဟုတ်ပါ။

ငွေမရှိပေမယ့် စိတ်ဓာတ်မြင့်မားကာ ကိုယ့်ကျင့်တရားနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာ မာနတို့ကို အသက်ထက်ပင် ပို၍တန်ဖိုးထားသူများ တွင်လည်း နေနေကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

နေနေ၏စိတ် နေနေ၏သဘောထားကို သိရက်နှင့် မောင်သည် နားမလည်သူမဟုတ်ပါ။

ထို့အတူ မောင့်မေမေစိတ်ကိုလည်း မောင်သာ အသိဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဒါနဲ့တောင် မောင်သည် မောင့်မေမေနှင့် သူမရင်ဆိုင်တိုး မညှိကိစ္စကို ဘာကြောင့် ဇွတ်ဖန်တီးရပါသည်လဲ။

သေချာသည်ကတော့ မောင်ကိုယ်တိုင်က သူမမာနနှင့်

မောင့်မေမေ၏စိတ်ကို သားဖြစ်သူ မောင်ကိုယ်တိုင်က လျှော့တွက်ထားသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သည်လိုဆိုရင်ဖြင့် မောင့်အတွေးများသည် သိပ်ကို မှားယွင်းနေပါလိမ့်မည်။

မောင့်မေမေသည် တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သူ မောင်ကိုချစ်သည့်စိတ်နှင့် သူမကို မကြည်ဖြူ။ မလိုလားသည့်ကြားက ချွေးမအဖြစ် လက်ခံလိုက်ရပေမယ့် မောင့်မေမေသည် သူမကို မြင်တွေ့ရ၍ စိတ်ဆင်းရဲနေသူဖြစ်သည်။

သူမကိုယ်တိုင်ကရော ကိုယ့်ကို မကြည်ဖြူ။ မလိုလားသည့် ယောက္ခမဖြစ်သူရှေ့မှာ ဘယ်လိုမျက်နှာ ဘယ်လိုမာနနှင့် နေနိုင်မှာတဲ့လဲ။

ယောက္ခမဖြစ်သူ၏စိတ်ရင်းမှန်ကို မသိခင်တုန်းက ဆိုရင်ထားတော့။ ယခုလို သူမနှင့်ပတ်သက်ကာ ယောက္ခမဖြစ်သူ၏ ရင်ထဲကစကားများကို အလုံးစုံသိပြီးသည့်အခါမှာတော့ နေနေယောက္ခမဖြစ်သူ ဒေါ်ထားထားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာကိုပင် လိပ်ပြာမလုံချင်တော့။

ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို သတ်မှတ်ထား

စိုးမိုး - စာပေ

တာ မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်ကြောင့် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ကာ စိတ်ဆင်းရဲနေရှာသည့် ယောက္ခမဖြစ်သူနှင့် တစ်အိမ်တည်း အတူကြာရှည် ရင်ဆိုင်နေဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့။

မေတ္တာသည် အသွားအပြန်ရှိသည်ဆိုပေမယ့် မိဘတစ်ယောက်သဖွယ် နေနေပေးသည့် မေတ္တာကို ဒေါ်ထားထားလက်ခံနိုင်ခြင်းမရှိသည့်အခါ ထိုမေတ္တာသည် ပျက်ဖြယ်ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

သားကိုချစ်သည့်အာနှင့် ချွေးမဖြစ်တဲ့သူမကို မကြည်ဖြူ။ မလိုလားသည့်ကြားက ဟန်ဆောင်ဆက်ဆံနေရသည့် ဒေါ်ထားထား၏အဖြစ်ကို ကိုယ်ချင်းစာမိသလို သူမကိုယ်တိုင်ကရော ထိုဟန်ဆောင်မှုအလယ်မှာ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာကြာ အဆိပ်မရှိသည့် ရေမြွေတစ်ကောင်လို ဇွတ်မှိတ်ကျိတ်ကာ နေနိုင်မှာမည်လဲကွယ်။

ဒီကိစ္စ ဒီအဖြစ်တွေအားလုံး၏ တရားခံသည် သူမသိပ်ချစ်ရပါသော သူမ၏အိမ်ဦးသခင် လင်ယောက်ျားဖြစ်တဲ့ မောင်ဆိုသော မဟာဘုန်းမြတ်ကြောင့်မင် ဖြစ်သည်ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ ငြင်းဆန်၍မရနိုင်ပါ။

မောင်သည် ဒီအဖြစ်တွေအားလုံးကို သူမအား အမှန်အတိုင်း ရိုးသားစွာ ဖွင့်ပြောခဲ့ပါက ဒီနေ့ဒီအချိန်တွင် နေနေသည့်

စိုးမိုး - စာပေ

လည်း မောင်နှင့်ပတ်သက်ကာ ရင်မှာ ဒီလောက်ပြင်းထန်နက်ရှိုင်းစွာ ခံစားရလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

အနည်းဆုံး မောင် သူမကို ဖွင့်ပြောခဲ့ပါသေးတယ်ဆိုသော အတွေးစိတ်နှင့် ဖြေသိမ့်နိုင်ကောင်း ဖြေသိမ့်နိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း အခုအခြေအနေက ထိုအခွင့်အရေးကိုပင် မောင်သည် သူမအား မပေးခဲ့သည့်အဖြစ်။

သည်အဖြစ်က ဂုဏ်သိက္ခာနှင့်မာနကို အသက်ထက်ပင် တန်ဖိုးထားသည့် နေနေအတွက် ဘယ်လောက်ခံပြင်းနာကြည်းဖွယ်ကောင်းလိုက်သည်လဲဆိုတာ။

မောင်ရယ်။

တစ်စုံတစ်ရာအတွက် ရင်မှာ ခံပြင်းနာကြည်း ကြေကွဲနေသည့်ကြားက နေနေသည် မောင့်အား ရင်မှာ တမ်းတမ်းတတပင် ခေါ်ညည်းမိလိုက်သည်။

မောင် သူမ သိပ်ချစ်ရပါသော မောင်သည် နေနေဆိုသည့်သူမကို ဒီလိုမျိုး လိမ်ညာလှည့်စားရက်သည်တဲ့လား။

မထင်ခဲ့ပါဘူး မောင်ရယ်။

နေနေ သိပ်ချစ်တဲ့မောင်က နေနေဘဝကို အခုလို ဟန်

ဆောင်မှုတွေနဲ့ လိမ်ညာလှည့်စားယူရက်လိမ့်မယ်လို့ နေနေ မထင်ခဲ့မိတာ မောင့်ကို ယုံစားမိတဲ့ နေနေရဲ့အမှားပါ။

ဒါပေမယ့် မောင် တစ်ခုသိထားရမှာက နေနေဟာ လိမ်ညာမှုကို အမှန်းဆုံးဆိုတာ မောင်သိထားဖို့ကောင်းပါတယ်။ အဆိုးဆုံးက နေနေ သိပ်ချစ်တဲ့မောင်က နေနေကို လိမ်ညာခဲ့တာကိုပဲပေါ့။

ခွင့်လွှတ်ပါလို့ နေနေကို မတောင်းပန်ပါနဲ့ မောင်။

နေနေ မောင့်ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်တဲ့အတွက် မောင့်အနားက နေနေ ထွက်သွားပါရစေတော့။

မောင့်မေမေနဲ့ နေနေကြားမှာ မောင့်ရဲ့ ဟန်ဆောင်လိမ်ညာစကားတွေကိုသာ နေနေ ကြိုပြီး ရိပ်မိခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲမောင်ရယ်။

ခုတော့ နေနေကိုယ်တိုင်ကလည်း ညံ့လွန်းတာပါပဲ။

ခုတော့ နေနေတို့အဖြစ်က အချက်အပျက်နဲ့ တကယ်ဝေးရတော့မယ်မောင်။

နေနေ မောင့်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။

ချစ်ပေမယ့် ချစ်တာတစ်ခုတည်းနဲ့လည်း မောင့်အနားမှာ

နေနေ ရပ်တည်နိုင်စွမ်း မရှိပါဘူး။

မောင်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ နေနေဟာ ဟန်ဆောင်မှုတွေနဲ့ လည်း နေမသွားနိုင်ပါဘူး။

နေနေလိုချင်တာက ဟန်ဆောင်မှုမပါဘဲ ရိုးသားတဲ့ချစ်ခြင်းနဲ့ လွတ်လပ်မှုကိုပါ မောင်။

ချွေးမနဲ့ယောက္ခမ တော်စပ်ကြတဲ့ မောင်ဆံ့မနဲ့ နေနေဟာ ဟန်ဆောင်ဆက်ဆံမှုတွေနဲ့ တစ်မိုးအောက်မှာ အတူတူရပ်ကည်ဖို့ ဆိုတာ မလွယ်လှပါဘူး မောင်။

ပြီးတော့ နေနေကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုယ့်ကို မလိုလားမကြည်ဖြူတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ မျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့စွာ ရပ်တည်မယ့် မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မောင်သိနေမှာပါ။

အဲဒါတွေအားလုံးရဲ့ အဆိုးဆုံးကတော့ မောင်ကိုယ်တိုင်က နေနေဘဝကို လိမ်ညာယူခဲ့တဲ့ အဖြစ်ပါပဲ။

လိမ်ညာတာကို နေနေ အမုန်းဆုံးဆိုတာ မောင်သိရက်နဲ့ နေနေဘဝကို မောင် လိမ်ညာယူရက်တာဟာ နေနေမာန၊ နေနေ

ဂုဏ်သိက္ခာကို စော်ကားလိုက်တာနဲ့ အတူတူဆိုတာ မောင် မတွေးမိဘူးတဲ့လား။

မောင် နေနေကို လိမ်ညာခဲ့တာတွေအားလုံးဟာ နေနေကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ဆိုတာ နေနေသိနေပေမယ့် အဲဒီအပြစ်အတွက်တော့ မောင်ကို နေနေဘက်က ပြန်ပြီးတုံ့ပြန်ရလိမ့်မယ် မောင်။

အဲဒီ တုံ့ပြန်မှုဟာ မောင်နဲ့နေနေအတွက်တော့ သိပ်ကို ပြင်းထန်ဆိုးရွားတဲ့အဖြစ်လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်။ နေနေနဲ့ မောင် ရှေ့ဆက်ဖို့ဆိုတာကတော့ ဂုဏ်ရည်မတူတဲ့ ဘဝနှစ်ခုကြားမှာ ဘယ်လိုမှ ရှေ့ဆက်လို့မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး မောင်ရယ်။

ခက်ခဲလေးနက်သော သက်ပြင်းတစ်ချက်နှင့်အတူ ချစ်ရပါသော ခင်ပွန်းသည် မောင်၏ ယောက်ျားပီသ တည်ကြည်ခန့်ညားသော မျက်နှာချောချောကြီးကို မြင်ယောင်ရင်းက နေနေသည် သူမအတွက် များစွာခက်ခဲသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို နေရာမှာပင် လေးနက်စွာ ချလိုက်မိတော့သည်။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်က တခြားမဟုတ်ပါ။ နေနေသည် သူမ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် မာနအပြင် သူမဘဝကိုပါ လိမ်ညာယူရက်သူအဖြစ်

အပြစ်ပေးရန်အတွက် မောင့်အား ကျောခိုင်းလမ်းခွဲရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
ခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

စိုးမိုး - စာပေ

အခန်း(၂)

နေနေသည် မောင့်အား ကျောခိုင်းလမ်းခွဲရန် ကြိုးစားနေ
ချိန်တွင် မောင်ကတော့ နေနေအပြုအမူများအား သတိမထားမိဟန်
နှင့် ခါတိုင်းလိုပင် နေနေအား ကြင်နာရွေးထွေးချစ်နေဆဲ ယုယ
နေဆဲဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်း ကျောခိုင်းတော့မည်ဆိုတော့လည်း နေနေ
တစ်ယောက် ချစ်ရပါသော မောင့်အပေါ် မပြတ်သားနိုင်အောင်
ရှိ နေရသည်။

မောင်ဆိုတာက နေနေဘဝအနေနှင့် နှလုံးသားမှာ အချစ်
ဦးနှင့်အချစ်ဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက်ပင်မဟုတ်ပါလား။

သည်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုပင် အသည်းနှင့်အောင်

စိုးမိုး - စာပေ

ချစ်နေခဲ့ရလေလို ဒီယောက်ျားရင်ခွင်မှာပင် နေနေဘဝလေးကိုလည်း ယုယကြင်နာမှုတို့ဖြင့် နွေးထွေးစေခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

မောင့်အချစ် မောင့်ထံမှ အကြင်နာ အယုအယများကို သတိရလေလေ မောင့်အနားက မခွဲနိုင်အောင် ဖြစ်ရလေဖြစ်ပေ မယုံ မောင့်မေမေ၏ မလိုမုန်းထားအကြည့်နှင့် စကားများကို နေနေနားထဲ အချိန်ပြည့် ကြားနေမြင်နေရသည့်အခါမှာတော့ နေနေ၏ မောင့်အပေါ် ယိုင်နေချင်သည့် စိတ်များက ဖြန့်လည်လို့ တည့်မတ်သွားရပြန်၏။

မဖြစ်နိုင်ပါ။ မဖြစ်ပါဆိုသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်တို့နှင့်အတူ နေနေသည် တွေဝေနေရသည့်စိတ်အတွေးများကို ဖယ်ထုတ်ရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာပင် သူမ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပိုမို ပီပြင်အောင် ဆုံးဖြတ်ရလေတော့သည်။

ပထမဦးဆုံး နေနေသည် မောင့်အတွက် စာလေး တစ်စောင်ကို ခပ်မြန်မြန်ပင်ရေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် စာကို စာကြည့်စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်ပြီးနောက် နေနေသည် သူမ အဝတ်အစားအိတ်ကို ခပ်မြန်မြန်ပင် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

သည်နောက် နေနေသည် သူမအတွက် လိုအပ်တာများကို ခရီးဆောင်အဝတ်သေတ္တာကြီးထဲ အမြန်ထည့်နေစဉ်

“နေနေ အခန်းထဲမှာလား၊ မောင် ပြန်လာပြီ၊ နေနေဘာလုပ်”

“ဟင်”

“အို”

ရုတ်ခြည်းအုံဩမှုများဖြင့် မဟာဘုန်းမြတ်ရော နေနေပါ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်မိသွားကြသည်။

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ ခရီးဆောင်အဝတ်သေတ္တာကြီးနှင့် နေနေကို အုံဩနေသလို နေနေကိုယ်တိုင်လည်း မဟာဘုန်းမြတ်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် မျက်နှာလှလှလေးမှာ သွေးမရှိသလို ဖြူဖြောသွေးရပြီး မျက်ဝန်းပြာလဲ့လဲ့ကြီးအစုံနှင့် မဟာဘုန်းမြတ်ကို ထိတ်လန့်သလို မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ကြည့်နေမိသည်။

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ သိသိသာသာ မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့်နေသော ချစ်ဇနီးသည်ကိုကြည့်ကာ စိတ်မှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရပြီး

“နေနေ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ရင်”

“ဟို ဟို”

မောင်အား ကျောခိုင်းသွားဖို့ ဆိုသည့်စကားကို နေနေသည် မောင်အား ဘယ်လိုပြောရမည်မသိပါ။

မျက်နှာသာမက အမူအရာတွေပင် သိသိသာသာ ပျက်ယွင်းနေရသော သူမအဖြစ်ကိုလည်း သူမ သတိမထားမိနိုင်တော့။ အကဲခတ်သလို စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းစူးစူးကြီးများနှင့် ကြည့်နေသော မောင်အကြည့်များအောက်တွင် နေနေသည် အနေခက်ခက်ဟန်နှင့် မျက်လွှာလေးချလျက် ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်ပင်...

“မောင် မေးနေတယ်လေ နေနေ၊ အဝတ်သေတ္တာထဲ အဝတ်အစားတွေထည့်ပြီး နေနေ ဘာလုပ်နေတာလဲဆိုတာ”

မဟာဘုန်းမြတ်သည် အစကတော့ ချစ်ဇနီးချောကိုတွေ့လျှင် စနောက်လိုက်မည်ဆိုသော အတွေးစိတ်တို့နှင့် ရွှင်လာသမျှ ချစ်ဇနီးချော၏ ပျက်ယွင်းနေသော မျက်နှာနှင့် သံသယဖြစ်စရာ အမူအရာများကိုကြည့်ပြီး မဟာဘုန်းမြတ် မျက်ခုံးထူထူကြီးနှစ်ဖက်မှာ အလယ်သို့ ထိဆက်လုမတတ် တွန့်ကြုတ်လာရသလို လူက

လည်း နေနေအနားသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် လွှားခနဲ ရောက်သွားပြီးနောက် နေနေပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ကာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နေနေမှာ မောင်အကြည့်များကို ရင်မဆိုင်စုံသလို အကြည့်များကို ရှောင်လွှဲရင်းက မျက်လွှာလေးကိုသာ ချထားလိုက်ပြီး...

“မောင် အလုပ်ကပြန်လာတာ စောလှချည်လား ဟင်”

“မောင် ကြားချင်တာ နေနေဆီက အဲဒီစကားမဟုတ်ဘူးဆိုတာ နေနေသိပါတယ်”

“မောင် ဘာကို သိချင်နေတာလဲ”

မထူးတော့ပြီမို့ နေနေသည် မောင်မျက်နှာချောချောကြီးကို ရင်ဆိုင်မော့ကြည့်ရင်းက မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ မောင်သည် သူမနဖူးလေးကို ခပ်ဖွဖွနမ်းရှိုက်လိုက်ရင်းက...

“ပြောစမ်း မင်းလေး မှ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲဆိုတာ”

ကြင်နာလွန်းသော မောင်အပြုအမူနှင့် စကားကြောင့် နေနေနှလုံးသားများ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားရတာနှင့်အတူ နာကျင်သော ဝေဒနာ ခံစားမှုကလည်း တစ်ဆက်တည်းဖြစ်ပေါ်သွားရသည်။

ရုတ်တရက် နေနေသည် မောင့်အမေးစကားကို ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ မောင့်မျက်နှာချောချောကြီးကိုသာ တစ်ခါမှ မမြင် မတွေ့ဖူးသလို မျက်ဝန်းစူးစူးတောက်တောက်လေးနှင့် ခပ်စူးစူးစိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

နေနေအကြည့်ကြောင့် မဟာဘုန်းမြတ် နှလုံးသားတွေ နွေးခနဲဖြစ်သွားရကာ စိတ်လှုပ်ရှားသွားရသည်မို့ သူ့ရှေ့မှ ချစ်ဇနီး ချော၏ ခါးကျဉ်းကျဉ်းလေးကို သူ့လက်အစုံနှင့် ခပ်တင်းတင်း ဆွဲပွေ့ကာ ရင်ချင်းဆွဲကပ်လိုက်ပြီး...

“မင်းလေး မောင့်ကို ဘယ်လိုကြည့်နေတာလဲ နေနေ”

ဖူးဥစုံအိနေသော နှုတ်ခမ်းထူထူပြည့်ပြည့်လေးကို မဟာ ဘုန်းမြတ်သည် သူ့လက်နှင့် ကောက်ကြောင်းလိုက်ရင်းက ချစ် အသည်းယားစွာ ခပ်ကျိတ်ကျိတ်မေးလိုက်သည်။

“မောင်”

“ဗျာ”

မောင့်ထံမှ တုံ့ပြန်ထူးသံက နေနေနှလုံးသားကို နွေးလျ သွားစေရသည်။ တွေ့စကတည်းက ဆွဲဆောင်မှုရှိသော မောင်၏ တုံ့ပြန်ထူးသံသည် နေနေနှလုံးသားကို သိမ်းကျုံးဆွဲငင်နိုင်အောင်

ဆွဲဆောင်နိုင်လွန်းသည်ပဲလေ။

လှုပ်ခတ်သွားသည့် စိတ်တို့ကို နေနေသည် အတည်ငြိမ် ဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားထိန်းလိုက်ရင်းက သူမကိုယ်လေးကို မောင့် ရင်ခွင်ထဲမှ ခပ်လွန်လွန် အသာတွန်းထိုးရုန်းထွက်လိုက်ပြီးနောက် မောင့်အား ကျောခိုင်းကာ သူမကိုယ်လေးကို ပြတင်းတံခါးဝနား သွားရပ်လိုက်ပြီး...

“မောင် နေနေကို တစ်ခုခု ဟန်ဆောင်ဖူးကွယ်ထားတာ များရှိခဲ့လား မောင်”

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ နေနေစကားကို ‘ရုတ်တရက် နားမလည်သလို မျက်မှောင်ကြွတ်သွားရကာ နောက်မှနေ နေနေ ပခုံးလေးကို သိုင်းဖက်လျက် အကြာစိမ်းလေးများ မြင်နေရသည့် လည်တိုင်နုနုလေးကိုဖိကာ နမ်းရှိုက်လိုက်ပြီး...

“နေနေပြောတာ မောင် နားမလည်ဘူး၊ နေနေ မောင့်ကို ဘာမကျေမနပ်ဖြစ်နေတာလဲ”

ရုတ်ခြည်း နေနေသည် သူမကိုယ်လေးကို ဖျတ်ခနဲဆိုသလို မဟာဘုန်းမြတ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လှည့်လာလိုက်ပြီးနောက် မဟာ ဘုန်းမြတ်နှင့် မျက်ဝန်းချင်း တည့်တည့်ဆုံကြည့်ကာ...

“နေနေ ဘာကိုမကျေနပ်တာလဲ ဟုတ်လား မောင်”

နေနေ၏အကြည့်တွေသာမက စကားတွေကပါ စိမ်းကားသလို ရှိနေတာကြောင့် မဟာဘုန်းမြတ် အံ့သြသလို နေနေကို ကြည့်ရင်း တစ်ဆက်တည်း သူ့အကြည့်စူးစူးတို့က စာကြည့်စားပွဲပေါ်တွင် နေနေ ခေါက်တင်ထားသည့် စာလေးကို မြင်တွေ့သွားသဖြင့် ထူထဲနက်မှောင်သော သူ့မျက်ခုံးအစုံမှာ ပိုလို့တွန့်ကြုတ်သွားရ၏။

နေနေမှာ မဟာဘုန်းမြတ် စာကိုမြင်တွေ့သွားပြီး ဖြစ်သဖြင့် လူက သူ့ရှေ့တွင် အနည်းငယ် အနေခက်သလို ရှိသွားရပေမယ့် မျက်နှာလှလှလေး တင်းမာနေသည်ကတော့ နည်းနည်းလေးမှ မလျော့။

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ ချက်ချင်းဆိုသလို စာခေါက်လေးကို ယူကာ ဖတ်လိုက်သည်။

စာကိုဖတ်နေသည့် မဟာဘုန်းမြတ်မှာ စာကို ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်းက မျက်နှာကြီးပျက်လာကာ စာကိုင်ထားသည့်လက်မှာ လည်း တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာသည်ကို နေနေမမြင်ချင်ဘဲ မြင်လိုက်ရလေသည်။

သည်နောက် မဟာဘုန်းမြတ်သည် စာကိုပြီးအောင် ဖတ်ပြီးပြီဆိုရင်ပဲ သူသည် ပျက်ယွင်းနေသော မျက်နှာကြီးနှင့် နေနေအနီးသို့ ရောက်ရှိလာကာ သူမကိုယ်လေးကို ဆွဲလှည့်လျက် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်စေလိုက်ပြီး...

“နေနေ မင်း မင်း ဒီစာထဲမှာ ရေးထားတဲ့အတိုင်း မောင့်ကို တကယ်ပဲ ကျောခိုင်းလမ်းခွဲသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား”

မဟာဘုန်းမြတ်ပုံစံမှာ နေနေ သူ့ကို ကျောခိုင်းသွားတော့ မည်ဆိုတာနှင့်ပင် ဘာကိုမှ သတိမထားတော့ပဲ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ နှင့်ပင် ချောက်ချားနေသလောက် နေနေကတော့ မဟာဘုန်းမြတ် နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် သွေးအေးစွာ ရှိနေနိုင်လွန်းသူဖြစ်သည်။

“ပြောလေ နေနေ၊ မောင်မေးတာ မင်းဖြေစမ်းပါ၊ မင်း တကယ်ပဲ မောင့်ကို ထားသွားခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလားဆိုတာ”

“ဒီစကား နေနေကို မေးနေဖို့မလိုပါဘူး မောင်၊ စာထဲမှာ ဝါတဲ့အတိုင်း မောင် ဖတ်ပြီးနေပြီပဲ”

“တော် တော်စမ်း နေနေ၊ မင်း၊ မင်း မောင့်ကို ဘာကြောင့် ထားသွားမှာလဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ မင်းထားသွားမှာကို တော မောင်က ဒီအတိုင်းကြည့်နေမယ်လို့များ မင်းထင်နေလား၊

မောင် မင်းကို လက်ထပ်ထားတာ တစ်ဘဝလုံးအတွက်၊ ငါ
မင်းကို လက်ထပ်ခဲ့တာ တစ်ဘဝလုံး ချစ်ဖို့အတွက်ကွ၊ အိုကွာ
ငါနောက်ဆုံးပြောလိုက်မယ်၊ နေနေဆိုတဲ့မင်းဟာ မဟာဘုန်းမြတ်
ဆိုတဲ့ ငါရဲ့ဇနီးမယားအဖြစ် ငါ့ရဲ့ဘေးမှာ ငါ့ထွက်သက်နဲ့အတူ
ရှိနေရမယ့်သူဆိုတာ မင်းသိထားရမယ် နေနေ၊ မင်း သိထားရမယ်”

အချစ်ရဆုံးသူကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးသွားမှာ ကြောက်ရွံ့
ထိတ်လန့် ချောက်ချားနေသလိုမျိုး အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လျက်
မျက်ဝန်းများ နီရဲစိုစွတ်လာကာ ဖြူသောအသားမှာလည်း ပန်းသွေး
ရောင်တောက်လာကာ နေနေအားပြောရင်းက မချင့်မရဲဖြစ်လာရ
သလိုမျိုး နေနေကိုယ်လေးကို စိတ်ရှိတိုင်း လှုပ်ခါယမ်းလျက်
ဆိုနေသည့် မဟာဘုန်းမြတ်ပုံစံလေးက သတိလွတ်နေသည့် လူ
တစ်ယောက်၏ ပုံစံအတိုင်းပင် ရှိနေရသည်ကိုလည်း မဟာဘုန်း
မြတ် သူ့ကိုယ်သူ သတိမထားမိနိုင်ပါ။

သူ စိုးရိမ်နေသည်က နေနေ သူ့ကို ကျောခိုင်းမှာကိုပင်။
သူ့အသက်မက ချစ်ရပါသော နေနေကို မဟာဘုန်းမြတ်သည်
ဘာအတွက်နှင့်မှ ဆုံးရှုံးလက်လွှတ်သွားမှာ မလိုလားနိုင်ပါ။

စာထဲပါအကြောင်းအရာအတိုင်းဆိုပါက နေနေသည်

သူ့ကို လိမ်ညာရက်သူအဖြစ် စွပ်စွဲကာ အပြစ်တင်မှန်းတီးလျက်
သူ့အား ကျောခိုင်းဖို့ပင် ပြင်ဆင်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

မဟာဘုန်းမြတ် ဖတ်လိုက်ရသည့် နေနေစာထဲက သူ၏
လိမ်ညာမှုဆိုတာကို မဟာဘုန်းမြတ် နားမလည်ပါ။ ထိုအကြောင်း
အရာသည် နေနေ ဘာကိုဆိုလိုကာ မကျေမနပ်နှင့် ရေးထားတာ
ပါလိမ့်။

မဟာဘုန်းမြတ် ထိုအကြောင်းကိုတော့ သိရမှဖြစ်မည်။
ထိုကြောင့် ချစ်ဇနီးချောအား မချီသည့်ရင်အစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်
ရင်း...

“နေနေစာထဲမှာပါတဲ့ လိမ်ညာမှုဆိုတာ နေနေဘာကို
ဆိုလိုထားတာလဲ၊ နေနေ ဘာကို မကျေနပ်တာလဲ၊ မောင့်ကို
နားလည်အောင် ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ နေနေ၊ မောင် မောင် ဒီ
အကြောင်းကို သိရမှဖြစ်မယ်”

လိမ်ညာလှည့်စားရက်သူအဖြစ် နာကျင်မှန်းတီးရသော
ကြောင့် စိုးနှင့်မွန်းကျပ်စွာ ခံစားမှုတွေ ရှုပ်ထွေးလျက် နာကျင်ကြေ
ကွဲရသော ရင်အစုံဖြင့် နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ်ကို ရုတ်တရက်
ခဏားပင်မဆိုနိုင်အောင် ရင်မှာ နှင့်နှင့်သည်းသည်း ခံစားနေရ

သည်။

သူမအကြည့်နှင့် မျက်ဝန်းများကတော့ မဟာဘုန်းမြတ်အား စကားပြောတာထက်ပင် ပိုမိုထိရောက်စေသည့် အကြည့်များဖြင့် မျက်ဝန်းမှ စကားတွေပြောနေမိတော့သည်။

မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေထံမှ သူ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်မတွေ့ဘူးသည့် အကြည့်စူးစူး စိမ်းစိမ်းကားကားတို့ကို မြင်တွေ့ရသောကြောင့် သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ဖျင်းခနဲနေအောင် နာကျင်ခံစားသွားရသည်။

တစ်ဆက်တည်း မဟာဘုန်းမြတ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ အတွက် ရင်မှာ စိုးရိမ်မှုတို့ဖြစ်ပွားသွားရသည်။

သူစိုးရိမ်သည့် ထိုအကြောင်းကို နေနေတစ်ယောက် သိများသွားလေပြီလား။

မလုံမလဲ အတွေးစိတ်နှင့် နေနေကိုအကြည့်...

“မောင် နေနေကိုညာတယ်၊ လိမ်ညာတာကို နေနေ မုန်းမုန်းသိရက်နဲ့ ဘာကြောင့် မောင် နေနေကို လိမ်ညာရတာလဲ”

“နေနေ”

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ ပျက်ယွင်းနေသော မျက်နှာဖြင့် နေနေ

စိုးစိုး - စာပေ

အား ခေါ်လိုက်မိသည်။

“နေနေမှာ ငွေမရှိ၊ ဂုဏ်မရှိပေမယ့် မာနနဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာတော့ ရှိပါသေးတယ် မောင်၊ မောင့်ကို နေနေ စချစ်ကတည်းက နေနေသဘောထားအားလုံးကို မောင့်ကို နေနေ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းအားလုံးဖွင့်ပြောခဲ့တယ်၊ အဲဒါကတော့ နေနေ မောင့်ကို ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်နေပါစေ၊ နေနေကို မောင့်အသိုင်းအဝိုင်းက မလိုလား မကြည်ဖြူခဲ့ရင် နေနေဟာ မောင့်ကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ၊ ဒါကို မောင်သိရက်နဲ့ နေနေကို ညာရက်တယ်၊ လှည့်စားရက်တယ်၊ နေနေမာနကို မောင် ဖော်ကားရက်တယ်”

နေနေသည် ပြောရင်းက နာကျင်မှုတို့ကြောင့် အသံတွေထင် လှိုက်ဖြာတုန်ယင်လျက် အက်ကွဲလာရသည်။

နေနေဘက်မှ ထိုသို့ နာကျင်ပေါက်ကွဲမှုတွေကို မြင်ရလေ မဟာဘုန်းမြတ်တစ်ယောက်မှာ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်နေရတော့သည်။

သည်နောက် အရမ်းကို ပျက်ယွင်းနေသည့် မျက်နှာနှင့် အရူးတစ်ယောက်ပမာ နေနေကိုယ်လေးကို သူရင်ခွင်ထဲ ရုတ်ခြည်း

စိုးစိုး - စာပေ

တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဆွဲသွင်းပစ်လိုက်ပြီး...

“နေနေကို မောင် သိပ်ချစ်တယ်၊ မောင် သိပ်ချစ်တဲ့ နေနေကို မောင် ဘာမှမလိမ်မညာ၊ မလှည့်စားခဲ့ဘူး”

ပြောလည်းပြော မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေတစ်ကိုယ် လုံးကို နည်းနည်းမှပင် လွန်လူးလို့မရအောင် သူ့လက်အစုံနှင့် တင်းကျပ်စွာ တုပ်နှောင်သိုင်းဖွဲ့လျက် နေနေမျက်နှာလေး နမ်းရှိုက် နေလိုက်သည်မှာ မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ခွင်ထဲတွင် နေနေသည် စကား မျှပင် ပြောခွင့်မရနိုင်တော့သည့်အဖြစ်။

တစ်ချက်မှာတော့ နေနေသည် သူမအား တင်းကျပ်စွာ တုပ်နှောင်သိုင်းပွေ့ထားသည့် မဟာဘုန်းမြတ်၏ ကျရောက်နေ သည့် အနမ်းများအောက်က သူမမျက်နှာလေး လွတ်သွားသည် နှင့်...

“ဟင့်အင်း လွတ် လွတ်၊ နေနေကို လွတ်ပါ၊ မောင်ဟာ ခုထိ နေနေအပေါ်မှာ ဟန်ဆောင်မှုတွေနဲ့ လိမ်ညာနေတုန်းပါလား”

“မဟုတ်ဘူး နေနေ၊ မင်းထင်သလို မဟုတ်ဘူး”

မဟာဘုန်းမြတ်သည် နှုတ်မှ ငြင်းဆန်နေရပေမယ့် တည်ကြည်ခန့်ညားကာ ယောက်ျားပီသသော မျက်နှာချောချောမှာ

ပျက်ယွင်းလျက် ရှေ့ဆက်၍ သူ စကားမဆိုနိုင်ပါတော့။

ချစ်ဇနီးကိုယ်လေးကိုသာ ရင်ခွင်ထဲမှ လွတ်ထွက်သွား မည်စိုးသည့်အလား တင်းကျပ်စွာ မလွတ်တမ်း ထွေးပွေ့ထားရင်း က သူ သဘောပေါက်လာရပြီဖြစ်သည်။

ထိုကား မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ဝယ် စိုးရိမ်မှုတွေနှင့် ရှိခဲ့သည့် ကိစ္စပင်ဖြစ်သည်။

သူ စိုးရိမ်သလို ချစ်ဇနီးချောသည် ထိုကိစ္စကို သိပြီဆို တာကိုလည်း မဟာဘုန်းမြတ် အလိုလိုပင် နားလည်လိုက်ရသည် မို့ နေနေကိုယ်လေးကိုသာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ တစ်သားတည်းကျအောင် ထွေးပွေ့ရင်းက...

“နေနေ”

တိုးငင်လှိုက်ဖြာ ကြင်နာမှုတွေ စိမ့်ဝင်နေသော ခေါ်သံ ခပ်တိုးတိုးဖြင့် ခေါ်လိုက်မိသည်။

နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ်ခေါ်သံကို တုံ့ပြန်၍လည်း မထူးသလို သူမအကြည့်တို့သည်လည်း မဟာဘုန်းမြတ် မရောက် ပါ။

အကြည့်တို့ကို အဝေးတစ်နေရာသို့ညှို့ရင်းက မဟာဘုန်း

မြတ်ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲမှ သူမကိုယ်လေးကိုသာ နေနေ ဇွတ်တိုးရုန်းဖယ်နေမိတော့သည်။

“နေနေကို လွှတ်ပါ မောင်”

နေနေအသံမှာ အေးစက်လွန်းနေရသောကြောင့် နေနေအား ထွေးပွေထားသည့် မဟာဘုန်းမြတ်ကိုယ်ကြီးမှာ ဆတ်ခနဲ တွန့်ခါသွားရသည်။

သည်နောက် အကြည့်တို့က နေနေထံ ရောက်ရှိသွားတော့...

“ဟင်”

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ သူရင်ခွင်ထဲက နေနေကိုယ်လေးကို အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်မိသည်အထိ ဖြစ်သွားရသည်။

ကြည့်စမ်း။

နေနေသည် သူထင်တာထက်ပင် အရမ်းကိုတည်ငြိမ်ရင့်ကျက်နေပါရောလား။ မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေကိုကြည့်ကာ သူရင်မှာ ပို၍ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လာရသည်။

နောက် အပြစ်ရှိသူတစ်ဦး၏ ဆောက်တည်ရာမဲ့အဖြစ်မျိုး

စိုးမိုး - စာပေ

ချောက်ချားသွေးပျက်ချင်လာရသည်။

နေနေနှုတ်မှ ထွက်ပေါ်လာမည့် စကားများသည် ဘယ်မှ ပြင်းထန်လွန်းမည့်စကားများ ဖြစ်လိမ့်မည်ဆိုတာ မသိပေမယ့် နေနေပုံစံ၊ နေနေအမူအရာတွေကတော့ အရမ်းကို သွေးအေးစွာ တည်ငြိမ်အေးစက်လွန်းနေသူ တစ်ယောက်ဖြစ်နေခြင်းကပင် မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ကို ပို၍ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစိုးရွံ့ စေရသည်ပဲလေ။

နေနေထံမှ ထိုသို့ သွေးအေးစွာ တည်ငြိမ်အေးစက်မှုများကို မြင်ရလေလေ မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ထဲ ချစ်သူကို ဆုံးရှုံးတော့မည့် လူတစ်ယောက်၏ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့နေသော ဆောက်တည်ရာမဲ့သည့် ချောက်ချားမှုတွေနှင့် ရှိနေရလေဖြစ်သည်။

“မောင့်မိဘတွေက နေနေကို မောင်နဲ့ သဘောမတူမုန်းသိရက်နဲ့ ဘာလို့ နေနေကို မောင် အမှန်အတိုင်းမပြောပဲ လိမ်ညာပြီး နေနေကို မောင်ဘာလို့ ဇွတ်လက်ထပ်ခဲ့ရတာလဲ”

“နေနေ မောင်ကိုပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ နေနေဘဝမှာ လိမ်ညာတာကို အမှန်းဆုံးဆိုတာ၊ တကယ်တော့ မောင်မိဘ၊ မောင်အသိုင်းအဝန်းက မောင်ကို နေနေလိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့ သဘောမတူတာ မဆန်းပါဘူး၊ မောင်တို့လို ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ မျိုးရိုး

စိုးမိုး - စာပေ

ကလူနဲ့ နေနေနဲ့”

“တော်ပါတော့ နေနေရယ်၊ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ဒီကိစ္စ မောင် နေနေ့ကို တမင်လိမ်ညာခဲ့တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မောင့်ကိုယ်မောင် အသိဆုံးပါ၊ မောင် နေနေ့ကို ဘယ်လိုမှ အဆုံး ရှုံးမခံနိုင်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကြောင့်မှလည်း နေနေနဲ့ မောင့်ကို ခွဲလို့မရ ဘူး၊ အဲဒီအဖြစ်ကို မောင်အဖြစ်လည်း မခံနိုင်ဘူး၊ မောင့်ဘဝမှာ နေနေမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး၊ နေနေ့ကို မောင်ပြောမပြတတ်အောင် သိပ် ချစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒါကြောင့် နေနေ့ကို မောင် မခွဲနိုင်လွန်းလို့”

“ဆက်မပြောပါနဲ့တော့မောင်၊ နေနေ့ကို ချစ်လို့၊ မခွဲနိုင် လို့ပါဆိုတဲ့စကားကို မောင့်ပါးစပ်က မပြောပါနဲ့၊ အဲဒီစကား နေနေ ကြားလည်းမကြားချင်ဘူး၊ နေနေသိတာ နေနေဟာ လိမ်တာညာ တာကို သိပ်မုန်းတယ်၊ နေနေ့ကို လိမ်ညာတဲ့မောင့်ကိုလည်း နေနေ သိပ်မုန်းတယ်”

“နေနေ”

မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေ့ဆီမှ အမုန်းစကားကိုမကြားဝံ့၊ မကြားရသလိုမျိုး မခံမရပ်နိုင်အောင် ရင်အစုံသည် နာကျင်သွားရ သည့်ပမာ နေနေ့နှုတ်ခမ်းဖူးလေးကို သူ့ပါးပြင်နှင့် ဖိကပ်ရင်း

စိုးစိုး - စာပေ

နေနေအား ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

နေနေမှာ ပါးပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်စတွေ ရွဲရွဲစိုလျက် နှုတ်ခမ်းဖူးလေးကို ဖိကိုက်ကာ ခေါင်းလေးကို ခါယမ်းရင်း...

“နေနေတို့ဇာတ်လမ်းကို ဒီမှာတင်” အဆုံးသတ်လိုက်ကြ ပါနို့မောင်”

“ဘာ”

“ဘာပြောလိုက်တယ် နေနေ၊ မောင်တို့ဇာတ်လမ်းကို ဒီမှာတင် အဆုံးသတ်လိုက်ကြပါနို့ ဟုတ်လား နေနေ”

မဟာဘုန်းမြတ်သည် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ နေနေ့ကိုယ်လေးကို ဆွဲခွာကာ မျက်နှာချင်း ဆုံစေကြည့်လျက် မချီတင်ကံစွာ မေးလိုက် သည်။

“ပြောစမ်း နေနေ၊ မင်းမောင့်ကို တကယ်ပဲ ထားသွား ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလားဆိုတာ”

“နေနေ အဲလိုဆုံးဖြတ်အောင် မောင်ပဲလုပ်ခဲ့တာမဟုတ် လား”

“မောင် မှားပါတယ် နေနေရယ်၊ မောင် နေနေ့ကို တမင် လိမ်ညာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင် နေနေ့ကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့”

စိုးစိုး - စာပေ

“ချစ်ဘယ် ချစ်တယ် ဘာချစ်တာလဲ၊ မောင် နေနေ့ကို တကယ်ချစ်ရင် နေနေ့အပေါ် မောင် လိမ်ညာရက်ပါ့မလား၊ တကယ်ဆို မောင် နေနေ့ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောခဲ့ဖို့ကောင်း တယ်”

နေနေ့စကားကြောင့် မဟာဘုန်းမြတ် မျက်နှာချောချော ကြီးထက် မချိပြီးတစ်ချက် ပြုံးမိသွားရပြီ...

“အဟွန်း ဟွန်း နေနေ့ပြောသလို မောင် နေနေ့ကို အမှန် အတိုင်း ဖွင့်ပြောပါပြီတဲ့၊ နေနေ့က မောင့်ကို လက်ခံမှာတဲ့လား၊ ဒီလိုအနေအထားမှာ မောင်က နေနေ့ကို မောင့်မိဘတွေရဲ့ သဘော ထားအမှန်အတိုင်းကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောရက်နိုင်မှာတဲ့လဲ၊ မောင် နေနေ့အပေါ် လိမ်ညာသလို ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေပေမယ့် အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့ တယ်ဆိုလည်း အဲဒါတွေအားလုံးဟာ မောင် နေနေ့ကို သိပ်ချစ်လို့ပဲ ဆိုတာကိုတော့ နေနေ့ နားလည်ပေးပါလို့ပဲ မောင် တောင်းပန်ချင် တယ်”

မဟာဘုန်းမြတ်သည် ပြောရင်းက နေနေ့အား နဖူးချင်း ထိတိုက်လာပြန်လေ၏။

ထိုအခါ နေနေ့သည် သူမမျက်နှာလေးကို ဘေးသို့တိမ်း

ရှောင်လိုက်ရင်း...

“နေနေ ဘာမှမကြားပါရစေနဲ့တော့ မောင်၊ မောင် နေနေ့ ကို တောင်းပန်တော့ရော နေနေ့ဘဝက အရင်လို ပြန်ဖြစ်သွားမှာ တဲ့လား၊ နေနေ့ မောင့်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နေနေ့ အချစ်တွေအားလုံး မောင် လိမ်ညာတာကိုသိပြီးကတည်းက နေနေ့ နှလုံးသားထဲက ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ၊ ခု နေနေ့ရင်မှာ မောင့် ကြောင့် ဘာတွေ ဘယ်လိုခံစားနေရလဲဆိုတာ မောင်သိရဲ့လား၊ အေးလေ မောင်က အနိုင်ရသူပဲ၊ ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ၊ ရုံးနိမ့်ခဲ့တဲ့ နေနေ့ရင်ထဲမှာသာ ဒေဝနာ သောကမီးတွေ လောင်မြိုက်ကျွမ်းမြေ နေရတာပါ၊ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ကိုမလိုလား မကြည်ဖြူနိုင်တဲ့ အသိုင်းအဝန်းကြားမှာ ဘာမှမဖြစ်သလို မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ကိုယ့်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအရှက်နဲ့ မာနကို ဘေးမှာချပြီး နေနိုင်တဲ့ မိန်းမ ထဲမှာ နေနေမပါနိုင်ဘူး မောင်၊ ပြီးတော့ နေနေ့ကြောင့် ဘယ်သူ ကိုမှလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ အဲလိုပဲ နေနေ လည်း စိတ်အနှောင့်အယှက် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ နေနေ့မှာ မောင်တို့ လို့ ပစ္စည်းဥစ္စာမချမ်းသာပေမယ့် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာနဲ့ မာနတော့ ခြုံပါသေးတယ် မောင်၊ ငွေကြေးဥစ္စာ၊ ရာထူးဂုဏ် စည်းစိမ်တွေ

ကြောင့် မောင့်မိဘ မောင့်အသိုင်းအဝိုင်းက နေနေနဲ့ သဘောမတူ နိုင်တာကို နေနေ လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ နဲ့ မာနကိုတော့ ငါ့မှငွေမရှိ၊ ဂုဏ်မရှိလို့ဆိုပြီး အထင်သေးနှိမ့်ချ စော်ကားမှုမျိုးကိုတော့ နေနေ မခံပါရစေနဲ့ မောင်၊ မောင့်မိဘ အသိုင်းအဝန်းက နေနေကို မောင်နဲ့ သဘောမတူ မကြည်ဖြူနိုင် တာကို မောင်က ကြည်ဖြူလိုလားသလိုနဲ့ ဟန်ဆောင်လိမ့်ညာခဲ့ တယ်။ အဲဒီ ဟန်ဆောင်မှုနဲ့ပဲ နေနေကို မောင် လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ နေနေ မောင့်ကို စိတ်နာတာလည်း အဲဒါပဲမောင်၊ တကယ်ဆို မောင် နေနေကို ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောသင့်တယ်။ ပြီးတော့ မောင့်ဘက်က နေနေကို လက်ခံလာနိုင်တဲ့အထိ မောင် ကြိုးစားသင့်တယ်။ ခုတော့ နေနေဟာ မောင့်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဘယ်လိုမျက်နှာ၊ ဘယ်လိုအနေအထားနဲ့ ရပ်တည်နေရပြီလဲ၊ နေနေ ဂျက်တယ် မောင်၊ နေနေ သိပ်ဂျက်တယ်၊ ပြီးတော့ နေနေ သေ ချင်တယ်။ အဲဒါတွေအားလုံးဟာ မောင့်ကြောင့် မောင့်ကြောင့်ပဲ သိလား။”

အက်ကွဲတုန်ယင်စွာ ရှိုက်သံလေးရောလျက် ကိုယ့်အဖြစ် ကို ကိုယ် နာကြည်းစွာ ယူကြိုးမရဟန်နှင့် ကြေကွဲထိခိုက်စွာ

ပြောနေသော နေနေစကားကို နားထောင်ပြီး မဟာဘုန်းမြတ် ခေါင်း ငိုက်စိုက်ကျသွားရသည်။

နေနေရင်ထဲက စကားများကြားရတော့ မဟာဘုန်းမြတ်မှာ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို ခံစားမိကာ ရင်မှာ ချစ်ရ သူအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

ချစ်ရသူ ဒီလိုခံစားရမည်ဆိုတာ သူ ဘာလို့မေ့နေရတာ ပါလိမ့်။ နေနေအား ဒီလိုခံစားအောင် ပြုမူခဲ့သူသည် သူပါလား ဆိုသည့် စိတ်အတွေးနှင့်လည်း မဟာဘုန်းမြတ် ချစ်ဇနီးချောအပေါ် သနားမဆုံးနိုင်တော့ပါ။

သနားစိတ်နှင့်လည်း ချစ်သူမျက်နှာလှလှကို ငေးစိုက် ကြည့်ရင်း...

“မောင်အမှားတွေပါ နေနေ၊ အားလုံးဟာ မောင်အမှား တွေပါ။ နေနေကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ နေနေနဲ့နီးဖို့ကိုသာ တွေးပြီးကျန်တာ ကို မောင်လျစ်လျူရှုသလိုဖြစ်ခဲ့တယ်။ နေနေခံစားရမယ့် ခံစားမှု တွေကိုလည်း မောင်ထည့်မတွေးမိခဲ့ဘူး၊ နေနေအပေါ်မောင်ဟာ ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သလို ဖြစ်ခဲ့တယ်။ မောင်အမှား တွေအတွက် နေနေကိုမောင် ဘယ်လိုဖြေပျောက်မလဲ နေနေရင်ထဲက

ခံစားမှုတွေကို ခုမှသိရတဲ့အတွက်လည်း မောင့်ရင်မှာမွှေ့ကြေရပါ
ပြီး နေနေနဲ့ထပ်တူ ခံစားရတယ်ဆိုတာ နေနေယုံပါဗျာ၊ ပြီးတော့
မောင့်အမှားတွေ မောင်ရဲ့လျစ်လျူရှုမှုတွေအတွက်၊ နေနေမောင့်ကို
ခွင့်လွှတ်ပါလို့ မောင်တောင်းပန်ပါရစေ”

ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စရယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် နေနေ
သည် သူမနှင့်ပတ်သက်ကာ မိဘများထံမှ သဘောထားအမှန်ကို
တစ်နည်းနည်းနှင့် သိခွင့်ရလိုက်ပြီဆိုတာကို မဟာဘုန်းမြတ်
နားလည်လိုက်ရတော့ ချစ်ရသူအတွက် ဝေဒနာခံစားမှုတွေက လှိုင်း
ထန်သွားကာ စိတ်မှာလည်း ထိခိုက်နာကျင်သွားရသည်။

“နေနေ”

သူခေါ်ပေမယ့် နေနေသည်မထူးပါ။

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ ချစ်ရသူ၏ သွေးအေးစွာ တည်ငြိမ်
ပွန်းမှုကို အားမလိုအားမရဟန်နှင့် မချင့်မရဲ ဖြစ်လာရကာ...

“မောင်ခေါ်နေတယ်လေ နေနေ၊ မောင့်ကို ကြည့်ပါဦး
ဗျာ”

မဟာဘုန်းမြတ်သည် ကြင်နာနူးညံ့စွာခေါ်ရင်း နေနေလက်
ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ နေနေသည် မဟာဘုန်း

မြတ်လက်ထံက သူမလက်လေးကို ရုန်းယူလိုက်လေသည်။

“နေနေရယ်”

“မောင့်ကို ကြည့်စမ်းပါ၊ မောင့်မျက်နှာကို တစ်ချက်
လောက်ဖြစ်ဖြစ် ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ၊ နေနေ ဒီလိုခံစားနေရတာ
မြင်ရတော့ မောင့်ကိုမောင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ပါဘူး”

ရှင်ဝယ် ထိခိုက်နာကျင်ရလွန်းသောကြောင့် စကားတွေကို
အနိုင်နိုင် ထိန်းယူပြောနေသည့်ကြားက သူ့အသံမှာ သိသိသာသာပင်
တုန်ခါလိုက်ဖြာနေရသည့်အဖြစ်။

“မောင် ဝန်ခံပါတယ် နေနေရယ်၊ တကယ်တော့ မောင်
ဟာ နေနေခံစားရမယ့် ခံစားမှုထက် မောင်ခံစားရမယ့် ခံစားမှုကို
ပိုပြီး ကြောက်ရွံ့တာမို့ နေနေအပေါ်မှာ မောင် ဟန်ဆောင်လိမ်ညာ
သလို ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီအဖြစ်တွေအတွက် နေနေဘက်က တုံ့ပြန်
လာမယ့် အပြစ်တွေကို မောင် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခံယူပါ့မယ်၊
ဒါပေမယ့် နေနေကို မောင် တစ်ခုတော့ တောင်းပန်ပါရစေ၊ အဲဒါ
ကတော့ နေနေ မောင့်ကို ခွဲမသွားပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိစကားပါစ”

“အို”

နေနေနှလုံးသားကို မလှုပ်သောအောင် ချည်ပြီးတုပ်ပြီး

ပြောလိုက်သည့် မောင့်စကားတွေ သာမန်ခံစားမှုနှင့်ဆိုပါက
နေနေသည် မောင့်စကားလုံးတွေအောက်ကနေ ဘယ်လိုမှ ရုန်းထွက်
နိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။

သို့သော်

ယခု နေနေခံစားနေရသည်က နေနေရင်မှာ တော်ရုံခံစား
မှုနှင့် ဝေဒနာမဟုတ်ခဲ့လေတော့ နေနေခံစားမှုတွေကို မောင့်စကား
က မထိုးဖောက်နိုင်တော့ပါ။

“ပြောစမ်းပါ၊ နေနေ၊ မင်း မောင့်ကို ခွဲမသွားပါဘူးဆို
တဲ့ကတိ*မောင့်ကို မင်းပေးစမ်းပါဗျာ၊ အိုဗျာ ကတိမပေးလည်း
နေနေ မောင့်အနားက ဘယ်လိုမှ ခွဲမသွားရဘူး၊ ခွဲသွားခွင့်လည်း
မရှိဘူး၊ မောင် သိပ်ချစ်တဲ့မင်းဟာ မောင်နဲ့အတူ အမြဲရှိနေရမယ်၊
မင်းမရှိတဲ့နေ့ဟာ မောင့်ဘဝ ပျက်သုန်းမယ့်နေ့ပဲ နေနေ၊ ဒါကို
မင်း သိထားရမယ်”

“မောင်ရယ်”

နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ် ဆက်တိုက်ပြောနေသမျှ
စကားတွေကို ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်
ရင်းက ချစ်သူမောင်၏ ခံစားမှုကို ရင်မှာမချိစွာ မောင့်အား ရင်ထဲ

စိုးမိုး - စာပေ

မှာပင် တိတ်တခိုး ခေါ်သည်းမိလိုက်သည်။

တကယ်တော့ မောင်နှင့်သူမဆိုတာ သိပ်ချစ်ကြပါရက်
နဲ့ ဒီလို ကြေကွဲနှင့်သည်းစရာ ခံစားမှုမျိုးကို သူမတို့ ချစ်သူနှစ်ဦး
လုံး ခံစားရဖို့ မကောင်းပါ။

မောင်သည် နေနေ့ကို ချစ်သည့်အချစ်တွင် ခံစားမှုကြီး
ကြီးမားမားဖြင့် နှင့်သည်းမှုတွေနှင့် အတ္တကြီးစွာ ချစ်ခဲ့သလို နေနေ
ခံစားမှု ဝေဒနာကိုလည်း တစ်ဖက်သတ် မောင်သည် လျစ်လျူရှု
ခဲ့သူလည်းဖြစ်သည်။

ခုလို အခြေအနေတွေလွန်မှ မောင်သည် သူ့အမှားကို
သူ တောင်းပန်နေပေမယ့် နေနေနဲ့မောင့်ကြား ထိုအမှားက ပယ်
ဖျက်၍ မရနိုင်တော့ပါ။

နှစ်ဦးစလုံး၏ နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနှင့်
ဝေဒနာတွေ စွန်းထင်ခဲ့ရပြီဆိုတာကိုတော့ မောင်ရော နေနေပါ
ငြင်းဆန်လို့မရသည့်အဖြစ်။

ထိုအတွက် ချစ်သူနှစ်ဦး၏ရင်မှာ လောင်မြိုက်နေရသည့်
ဒီးက ဘာနှင့်မှ မတားဆီးနိုင်ပါ။

မဟာဘုန်းမြတ်သည် ချစ်သူနှစ်ဦးမှ ထွက်ပေါ်လာမည့်

စိုးမိုး - စာပေ

စကားကို မျှော်လင့်ကြီးစွာ စောင့်ကြည့်နေပေမယ့် သူ့မျှော်လင့်သည့် ချစ်သူနှုတ်မှ စကားတို့သည် သူနှင့် နေနေကို ဝေးကွာစေမည့် အဖြေစကားမျိုးကိုလည်း အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

“နေနေ”

“နေနေကို ခွင့်လွှတ်ပါ မောင်”

“ဟင်”

အံ့ဩမှုတွေနှင့် မဟာဘုန်းမြတ်ကိုယ်ကြီး ယိုင်ခါသွားရသည်။

နေနေကို ခွင့်လွှတ်ပါတဲ့လား။

ဒါ နေနေ ဘာအဓိပ္ပါယ်နှင့် သူ့ကို ဒီစကားပြောလိုက်တာ ပါလိမ့်။ တကယ်တမ်း အပြစ်ရှိသူက မဟာဘုန်းမြတ်သာ ဖြစ်သည်မို့ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ပြောသင့်သူကလည်း မဟာဘုန်းမြတ် ကိုယ်တိုင်သာ ဖြစ်လေသည်။

ဒါနဲ့တောင် နေနေသည် ဘာကြောင့် သူမကို ခွင့်လွှတ်ပါ လို့ ပြောရသည်လဲ။ အဖြေကတော့ ရှင်းပါသည်။ နေနေသည် သူ့အား ကျောခိုင်းလမ်းခွဲသွားဖို့မှတစ်ပါး အခြားမရှိနိုင်တော့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

စိုးမိုး - စာပေ

အသည်းရဲထောင့်တစ်နေရာ

မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ထဲ ထိုအတွေးက ဝင်လာတော့ ရင်မှာ ထိတ်လန့်သွားရကာ နေနေအား တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ကြည့်လိုက် တော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချထားပြီးဟန် အေးစက်နေသည့် နေနေမျက်ဝန်းများနှင့် ဆုံသွားရသည်။

ဟင်အင်း နေနေ၊ မင်းမျက်ဝန်းထဲမှာ ငါမမြင်ချင်တဲ့ အဲဒီအရိပ် အဲဒီအကြည့်တွေကို မမြင်မတွေ့ပါရစေနဲ့လား။

ငါ ငါ မင်းကို အဆုံးရှုံးမခံပါရစေနဲ့၊ ခံနိုင်စွမ်းလည်း ငါမရှိပါဘူးဆိုတာ မင်း ဘာလို့ မသိရတာလဲ နေနေ။

မဟာဘုန်းမြတ်သည် ချစ်သူကို ဆုံးရှုံးရတော့မည်ဟူသော အသိဖြင့် ရင်မှာ ခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့အောင် နှလုံးသား ပြုန်းကြွေလှ ခဲ့နေသည့်အဖြစ်။

ထိုအဖြစ်ကို သူ့နှလုံးသားကလည်း ဘယ်လိုအကြောင်း ဖြေချက်နဲ့မှ လက်ခံနိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ပါ။

သူ အရမ်းတုန်လှုပ်ကြေကွဲနေတာကို နေနေသည် ကြည့် ဆိုက် ဘာတစ်ခွန်းမှမပြော။ နေရာမှာပင် ငြိမ်သက်မြဲ ငြိမ်သက် ဆိုက်ရှိနေပါ၏။

နေနေရင်ထဲ သူနှင့်ပတ်သက်ကာ အဖြေတစ်ခုကို ရှာတွေ့

စိုးမိုး - စာပေ

နိုင်ဖို့ မဟာဘုန်းမြတ် ကြီးစားရှာဖွေကြည့်ပေမယ့် မဟာဘုန်းမြတ် လိုချင်သည့်အဖြေကား ရှာဖွေမတွေ့နိုင်ခဲ့ပါ။

အကဲခတ်ရခက်လောက်အောင် အရမ်းကို တည်ငြိမ်အေးစက်နေပါသည့် နေနေ၏ အမူအရာ အကြည့်တွေက စိုးရိမ်မှုတွေနှင့် ရှိနေသည့် မဟာဘုန်းမြတ်ကို ပို၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေရသည်က အမှန်။

“နေနေရှယ်၊ မင်း မောင့်အပေါ် အဲဒီလောက်တောင် မှန်းသွားနိုင်ပြီလားဗျာ၊ မောင် နေနေ့ကို သိပ်ချစ်တာကိုကော နေနေထည့်မစဉ်းစားပေးတော့ဘူးလား၊ မောင့်အချစ်ကို နေနေ ဥပေက္ခာမပြုလိုက်ပါနဲ့ အချစ်ရယ်”

“အို”

မဟာဘုန်းမြတ်သည် အေးစက်တောင့်တင်းနေရသည့် နေနေ့ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ကျယ် နွေးနွေးကြီးထဲ ပြန်လည်ပွေဖက်ထားပြန်လေ၏။

“ချစ်ရယ်”

ချစ်ရည်မှူးသံနှင့် လှိုက်ဖြာတိုးတိမ်သော မောင့်ချစ်စကားတို့ကို နေနေသည် ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်နှင့်ပင် မောင့်၏

ချစ်အနမ်းများကြားတွင် လူက မူးမူးမေ့မေ့ ရှိနေရပေမယ့် မောင်နှင့် ပတ်သက်သည့် သူ့မရင်ထဲက ဆုံးဖြတ်ချက်များကတော့ ပြောင်းလဲလိမ့်မည်မဟုတ်တာကို နေနေ့ကိုယ်နေနေသာ သိနေပါတော့သည်။

၁၂ ၀ ၁၂

အခန်း(၃)

မောင်သည် သူ့အပြစ်နှင့်သူမို့ နေနေကို မျက်စိအောက်က တစ်စက်လေးမှ အပျောက်မခံပါ။ စားစားသွားသွား အချိန်နှင့်အမျှ နေနေအား မောင်သည် သူ့မျက်စိရှေ့အောက်တွင် ရှိနေစေသူဖြစ်သည်။

သူ့အမှားအတွက် မဟာဘုန်းမြတ်သည် ချီသာနူးညံ့ကြင်နာသော စကားတို့ဖြင့် နေနေအား နာရီ မိနစ်စက္ကန့်နှင့်အမျှ တောင်းပန်နေပေမယ့် နေနေသည်ကတော့ သူ၏စကားများကို အင်းအဲမလှုပ် မတုန်လှုပ်ဘဲ သွေးအေးစွာ ဥပေက္ခာပြုထားသူဖြစ်သည်။

ပြောစမ်း သူ ကြိုက်သလို ပြောပါစေဆိုသောစိတ်ဖြင့် နေနေဘက်က ငြိမ်သက်နေလေလေ မဟာဘုန်းမြတ်ရင်မှာ အခံရ

ခက်ခက်ကြီး ဖြစ်နေရလေသည်။

မဟာဘုန်းမြတ်သည် သူ၏တောင်းပန်မှုကို ဥပေက္ခာပြုလျက် သွေးအေးစွာ ရှိနေရမှုအပေါ် နေနေ သူ့အား တစ်ခုခု သူ့မဘက်က ပြန်လည်တုံ့ပြန်လာမည်ကို စိုးရိမ်စွာ စိတ်မချမှုတွေ နှင့် အလုပ်ရှိရာ ကုမ္ပဏီကိုပင် မသွားတော့ဘဲ နေနေအနားတွင် အချိန်ပြည့် ရှိနေတတ်လေသည်။

နေနေအနားတွင် မောင်ရှိနေသည့်အချိန်တွင် နေနေသည် သူ့မ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ခွင့်မသာခွဲပေမယ့် မောင်တစ်နေ့ သူ့မအနားက မရှိသည့်အချိန် မောင်အလုပ်သို့ မဖြစ်မနေ သွားရသည့်အချိန် တစ်နေ့မှာတော့ နေနေသည် သူ့မဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ခွင့် ရခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့က မောင်သည် အလုပ်သို့ သွားရပါသည်။ သူ့အနေနှင့် နေနေကို ထားရစ်ခဲ့ရမှာ နည်းနည်းမှ စိတ်ချဟန်မတူပါ။

သို့သော်လည်း မောင်မှာ အလုပ်က မသွား၍လည်း ခြစ်သည်မို့ နောက်ဆုံး နေနေအား စိတ်မချစွာနှင့်ပင် မောင်တစ်ယောက် အလုပ်သို့ ထွက်သွားရလေသည်။ မသွားခင် နေနေအား ကြည့်သွားသည့် မောင့်အကြည့်တစ်ချက်ကို နေနေဘက်က

တစ်သက် ဘယ်တော့မှ မေ့၍ရတော့မည်မဟုတ်ပါ။

နေနေသည် မောင်၏ထိုအကြည့်ကြောင့် စိတ်မှာ တွေ့ဆုံသလို ဖြစ်သွားရသည်။

တကယ်တော့ နေနေသည်လည်း မောင့်ကို ခွဲရတော့မည်ဆိုတော့ စိတ်မှာ တစ်မျိုးပင်ဖြစ်နေရလေသည်။

မောင့်ကို မခွဲနိုင်တာလား၊ မခွဲရက်သည်လား ကိုယ့်ကို ကိုယ်မသိပါ။

သေချာသည်ကတော့ နေနေသည် မောင့်ကို မုန်း၍ခွဲရသည်မဟုတ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

မောင့်ကို နေနေချစ်တာက ချစ်တာသပ်သပ်။ မောင်၏ လိမ်ညာမှုကို နေနေ စိတ်မှာသည်က သပ်သပ်ပင်ဖြစ်သည်။

ထို့အတူ

သူမဘဝကို လိမ်ညာယူရက်သူအဖြစ် မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်လားဆိုတော့လည်း နေနေ မောင့်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါ။

အိုလေ ငါ တွေ့ဆုံနေလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ငါ့ကို မလိုလားမကြည်ဖြူတဲ့ အပိုင်းအပိုင်းမှာ ငါ့ဘဝ ဆက်လက်ရှင်သန်ရပ်တည်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် အချိန်ရှိတုန်း ငါလုပ်

စရာရှိတာကို လုပ်မှဖြစ်မယ်။

မောင်ရယ် နေနေနဲ့မောင် ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်းသိရင် အစကတည်းက မဆုံးမိကြရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲရှင် ဆိုသည့်စကားကို နေနေသည် ရင်မှာသာ ဆိုလိုက်ဖြစ်လေသည်။

နေနေသည် ခင်ပွန်းသည် မဟာဘုန်းမြတ်၏ မျက်နှာချောချောကြီးကို မြင်ယောင်ရင်း ရင်မှာဝမ်းနည်းစွာ နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေဖြင့် ထိထိခိုက်ခိုက်ကြီး ရှိနေရတော့၏။

ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့အတွက် နေနေမောင့်ကို ခွဲသွားပါရစေတော့ရှင်။

ရင်မှာ ဝမ်းနည်းစွာဆိုသည်ရင်း နေနေသည် မောင်နှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့သည့် သီရိရိပ်မြို့ကြီးကို နာကျင်သော ရင်အစုံဖြင့် ကျောခိုင်းခဲ့လိုက်တော့သည်။

ရင်အစုံသည် မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်ကြေကွဲမှုတို့ဖြင့်
ဝေဒနာတွေ ပြင်းထန်လျက် ရင်မှာ မီးစများနှင့် ဝိုင်း၍အထိုးခံရ
သလို ပူလောင်ကျွမ်းမြေနေရသည်။

မဟာဘုန်းမြတ်အတွက် ဒီခံစားမှုများသည် ချစ်ဇနီး နေနေ
သူကို ရက်ရက်စက်စက် ထားသွားကတည်းကဆိုလျှင် မှားမည်
မဟုတ်ပါ။

တစ်ရက် တစ်ရက်နှင့် နေနေ သူ့ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ
ကျောခိုင်းလမ်းခွဲသွားသည်မှာ ဒီနေ့နံပါတ် အချိန်တစ်ပတ်ကိုပင်
ကျော်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထိုရက်တွေအတွင်း မဟာဘုန်းမြတ်တစ်ယောက် နေနေ
အား နေ့မအိပ်ညမအိပ် ရေကုန်ရေခန်း လိုက်ရှာခဲ့ပေမယ့် မတွေ့
ချင်၍ ရှောင်ဖယ်သွားခဲ့သူ နေနေကား အရိပ်မျှပင် မမြင်မတွေ့ခဲ့

ရပါချေ။

နေနေသည် သူ့အပေါ် ဒီလောက်ထိ နာကျင်မုန်းတီးသွား
လိမ့်မည်လို့ မဟာဘုန်းမြတ် မထင်ခဲ့ပါ။

နေနေ ဒီမျှထိ ခံစားသွားရအောင် ပြုရက်သည့် သူ့ကိုယ်
သူလည်း မဟာဘုန်းမြတ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်။

တကယ်တော့ မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေမာနကို မသိ
၍မဟုတ်ပါ သိပါသည်။ သိ၍လည်း မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေ
ကို ချစ်သည်စိတ် မခွဲနိုင်သည့်စိတ်တို့ဖြင့် ဇွတ်တိုးရယူ လက်ထပ်
ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

မိဘအသိုင်းအဝိုင်း သဘောမတူရင် လက်မထပ်နိုင်ပါဆို
သော နေနေစကားသည် မဟာဘုန်းမြတ်နားထဲက မထွက်သလို
တစ်ဖက်ကလည်း ဂုဏ်ပကာသန စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မက်မောကာ
ကိုယ်နှင့်ဂုဏ်ရည်တူ အမျိုးသမီးကိုသာ လက်ထပ်စေချင်သည့်
ဆေမေဆန္ဒကြောင့် မဟာဘုန်းမြတ်သည် ချစ်သူနှင့်မိဘကြား
စိတ်ညစ်ခဲ့ရလေသည်။

မဟာဘုန်းမြတ်ဘဝတွင် နေနေသည် သူ့နှလုံးသားတွင်
ထမဦးဆုံး ဖူးဖွင့်လာသည့် မေတ္တာသည်းဦးပန်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် နေနေ့ကို မဟာဘုန်းမြတ် မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် သိပ်ချစ်ရပါ၏။ ချစ်လွန်း၍လည်း ချစ်သူ လေးကို သူ ဘယ်လိုမှ မခွဲနိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ချစ်သူမာနခဲက သူမသဘောထားကို မဟာဘုန်း မြတ်အား ပြတ်သားစွာ ဆိုခဲ့ပြီမို့ မဟာဘုန်းမြတ်အတွက် အခက် တွေ့ရပါတော့သည်။

နောက်ဆုံး မဟာဘုန်းမြတ်သည် ချစ်သူ ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်တော့တာနှင့် မိခင်ဖြစ်သူအား အတိုက်အခံ ပင်လုပ်ကာ နေနေ့ကို သူ ဇွတ်လက်ထပ်ယူခဲ့လေ၏။

မေမေသည် တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သူ သူ့ကို မခွဲနိုင် တာနှင့်ပင် နေနေ့ကို လူကြီးမိဘတွေနှင့် တောင်းရမ်းလက်ထပ်ပေး ကာ သီရိရိပ်မြဲခြံ၏ မိသားစုဝင်အဖြစ် သတ်မှတ်ပေးခဲ့လေသည်။

မင်္ဂလာဦးမှနေ ယခု မင်္ဂလာရက်လေးတွေ အချိန်တစ်လ ကျော်ကြာလာပေမယ့် နေနေ့နှင့်သူကြား ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့ပါ။

ချစ်ခြင်းကိုယ်စီနှင့် သာယာချမ်းမြေ့သော အိမ်ထောင်ဦး ကာလများသည် မဟာဘုန်းမြတ်နှင့် နေနေ့အတွက် တကယ့်ကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ် ကမ္ဘာလေးဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

သည်လိုသာယာချမ်းမြေ့သည့် ဘဝလေးထဲသို့ မှန်တိုင်း ငယ်တစ်ခုက မထင်မှတ်ဘဲ ပြင်းထန်စွာ ဝင်ရောက်တိုက်ခတ်သွား သောအခါ မဟာဘုန်းမြတ်နှင့်နေနေ၏ ပျော်ရွှင်ခြင်းအတိနှင့် ကမ္ဘာ သည်လည်း ပျောက်ကွယ်ဆိတ်သုန်းခဲ့ရလေ၏။

ထိုအတွက် ရင်နှင့်မဆန်အောင် ဝေဒနာတွေ အလူးလူး အလိမ့်လိမ့် ခံစားနေရသူက မဟာဘုန်းမြတ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

မဟာဘုန်းမြတ်ဘဝထဲက ချစ်ဇနီး ပျောက်ကွယ်ခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ မဟာဘုန်းမြတ်သည် သူ့ဘဝအတွက် ဘာဆိုဘာမှ အဓိပ္ပါယ်မရှိတော့လောက်အောင် သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး ကျွမ်းမြေ့ ခြောက်သွေ့ခဲ့ရလေသည်။

ရင်ထဲတွင်လည်း ထိခိုက်နာကျင် ကြေကွဲရလွန်းသော ကြောင့် လူက မစားနိုင်မအိပ်နိုင်နှင့် ချစ်ဇနီးချောကို လွမ်းလွမ်း ဆွတ်ဆွတ်နှင့် အလူးအလိမ့် ခံစားနေရသည့်အဖြစ်။

သည်အဖြစ်ကို ဗျစ်ဇနီးနေနေက သိနိုင်မှာတော့လားကွယ်။

လိမ်ညာရက်သူအဖြစ် နေနေ သူ့ကို အထင်လွဲ မုန်းတီး သွားပြီဟူသော အသိကလည်း မဟာဘုန်းမြတ်ကို ဖြေသိမ့်၍မရစေ နိုင်ပါ။

ချစ်သူကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်တာ တစ်ခုတည်းနှင့်
နေနေအပေါ် လိမ်ညာသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အတွက်လည်း
မဟာဘုန်းမြတ် ထိုအပြစ်ဒဏ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ခံစားနေရ
ပြီဖြစ်သည်။

နေနေရယ်။ မောင့်ကို မင်း ဘာကြောင့် ပစ်သွားရက်တာ
လဲဗျာ။ တကယ်ဆို မောင် ရှင်းပြတာကို မင်း လက်ခံဖို့ကောင်းပါ
တယ်။ မောင် မင်းကို လိမ်ညာသလိုဖြစ်တာဟာ မင်းရဲ့ မာနကို
စော်ကားချင်စိတ်နဲ့ တမင်ဟန်ဆောင်လိမ်ညာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး
ဆိုတာလည်း မင်းကို မောင် အကြိမ်ကြိမ်ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့တောင်
မင်း မောင့်ကို ခွင့်မလွှတ်ဘဲ ရက်ရက်စက်စက် လမ်းခွဲသွားရက်တာ
မောင် ရင်နာရပါတယ်ဗျာ။ ရင်နာရပါတယ်။

မောင့်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ မင်း ခုတော့လည်း
မင်း မောင့်ကို ပစ်ပြေးသွားခဲ့ပြီပေါ့။

“ဟား”

“နေနေ အချစ်ရယ်”

တည်ငြိမ်အေးချမ်းလွန်းသော အလှများဖြင့် မြင်သူတကာ
ငေးလောက်အောင် အလှထူးလွန်းသည့် ချစ်ဇနီးချော၏ မျက်နှာ

လှလှလေးကို မဟာဘုန်းမြတ်သည် စိတ်မှာ တမ်းတမ်းတတ်
မြင်ယောင်ရင်း ရင်မှာ နာကျင်မွန်းကျပ်လာရသည်။

“ဟင်း”

မဟာဘုန်းမြတ်သည် စိတ်မှာ မောလျစွာ သက်ပြင်း
မောတစ်ချက်ကို ချလိုက်မိသည်။

မင်းကို မောင် ဘယ်လိုမှ မေ့မရပါဘူး နေနေရယ်။
ဆေးမှ ပိုလွမ်းရတဲ့ မောင့်ရင်ထဲက ဝေဒနာတွေကိုလည်း မင်းလေး
မြင်လှည့်စမ်းပါဦးတော့။

လွမ်းတယ် သိပ်လွမ်းတယ် နေနေရယ်။ မင်းလေးကို
မောင် အချိန်နဲ့အမျှ သတိရတမ်းတနေတယ်ဆိုတာ နေနေ သိမှ
သိနိုင်မှာတဲ့လား။ မောင့်ကြောင့် နေနေ သိပ်ကို ခံစားနေရတယ်
ဆိုတာလည်း မောင်သိပါတယ်။ သိလို့လည်း နေနေအတွက် မောင့်
ရင်မှာ မချိနိုင်အောင် ကြေကွဲရတာပါ။

မောင့်ကို ရက်ရက်စက်စက်ထားခဲ့ပြီး ခြေရာဖျောက်သွား
တဲ့ နေနေကို မောင် မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာမယ်။ အချိန်တွေ
ဘယ်လောက်ကြာပါစေ နေနေဟာ မောင့်ဘဝရဲ့ သက်ပိုင်မျှပဲ
ဖြစ်ရမယ်။ ပုန်းစမ်းပါ နေနေ၊ မင်းလေး မောင်မတွေ့အောင်

သက်လုံကောင်းကောင်းနဲ့ ပုန်းနေလိုက်စမ်းပါ။ အဟွန်း မင်းလေး
 ၀ ပုန်းကောင်းမလား မောင်ကပဲ မင်းလေးကို တွေ့အောင်ရှာမလား
 ဆိုတာ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ အဖြေပေါ်လာရမှာ။ အဲဒီ
 အချိန်ကြာရင်လား အဟွန်း ဟွန်း နေနေရယ် မင်းကို မောင်လွမ်း
 တယ်ဗျာ။

ချစ်ဇနီးချောမျက်နှာကို တမ်းတမြင်ယောင်ရင်း မဟာဘုန်း
 မြတ်သည် ချစ်ဇနီးအား လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ်ကြီး သတိရတမ်းတ
 ခေါ်ညည်းနေမိတော့သည်။

ချစ်ဇနီးကို လွမ်းဆွတ်သတိရတဲ့စိတ်ကြောင့်လည်း
 မဟာဘုန်းမြတ်သည် လူက အစားအသောက် အနေအထိုင်တို့ပါ
 မမှန်နိုင်တော့ပါ။

အချိန်ရှိသရွေ့ ကားတစ်စီးနှင့်သာ ချစ်ဇနီးပျောက်ကို
 ရှာပုံတော်ဖွင့်ရင်း နေနေနှင့်ပတ်သက်သည့် သတင်းများကို
 မဟာဘုန်းမြတ် လက်လှမ်းမီရာ စုံစမ်းနေ၏။

နေနေ သူ့ဘဝထဲက မရှိသည့်နေ့သည် မဟာဘုန်းမြတ်
 အတွက် ကမ္ဘာပျက်သည့်နေ့ဆိုတဲ့အတိုင်း တကယ်လည်း နေနေ
 သူ့ဘဝထဲက ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် မဟာဘုန်းမြတ် ကမ္ဘာ

ကြီးလည်း ဖျက်သုန်းဆိတ်ကွယ်ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

ဒေါ်ထားထားမှာ သားဖြစ်သူရင်ထဲက ဝေဒနာကို မြင်နေ
 တွေ့နေရသဖြင့် သားဖြစ်သူကို ချစ်သည့်စောနှင့် သူမကိုယ်တိုင်ပင်
 သားနည်းတူ ခံစားနေရသည်။

သားဖြစ်သူ မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေ့နေ့ကို ဒီလောက်
 ချစ်မှန်းလည်း ဒေါ်ထားထား ကိုယ်တွေ့မြင်နေရသည်မို့ နေ့နေ့ကို
 ချစ်သည့် သားရင်ထဲက အချစ်ကို ဒေါ်ထားထား အထင်မသေး
 ရဲအောင် ရှိလာရသည်။

ချွေးမဖြစ်သူ နေနေ အိမ်ကထွက်သွားခြင်းသည် ဒေါ်ထား
 ထားစကားကြောင့်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဒေါ်ထားထားသည် တမင်ပင် နေနေကြားအောင် သူမမိတ်
 ဆွ ဒေါ်ကြည်ကြည်နှင့် တိုင်ပင်ကာ ထိုစကားများကို မထင်မှတ်
 သလိုလိုနှင့် တမင်ပင် သူမနားထဲရောက်သွားအောင် ဒေါ်ထားထား
 ဘိုယ်တိုင် အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မာနရှိသည့် မိန်းကလေးဆိုပါက ယောက္ခမမကြည်မြတ်
 နေသည့်အဖြစ်ကို သိမ်ငယ်စွာ ဘယ်လိုမှ လက်ခံလိမ့်မည်မဟုတ်
 သ။

နေနေဆိုတာက နဂိုကပင် မာနရှိသည့်မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရယ်လို့ သိထားသည်မို့လည်း ဒေါ်ထားထား သူမ သဘောမတူ မကြည်ဖြူသည့် ချွေးမအပေါ် ထိုသို့ပြောဆိုလိုက်ခြင်း သာဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်ထားထား စိတ်ထဲတွင်လည်း နေနေသာ တကယ် မာနရှိသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုပါက သားနဲ့အမေကြား ဘာပြဿနာမှ ဖြစ်စရာမလိုဘဲ သူ့အလိုလို ရှင်းသွားမည့်ကိစ္စမို့ ဒေါ်ထားထားသည် တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်သဘောနှင့် ထိုသို့ ကြံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်ထားထားတို့ စီစဉ်သည့်အတိုင်းလည်း တကယ်ပင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ချွေးမဖြစ်သူ နေနေသည် ယောက္ခမဖြစ်တဲ့ သူမကို ဆိုးသည် ကောင်းသည် ဘာမှပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ သူ့လိုလို ကိစ္စ ရှင်းစွာ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားသည့်အဖြစ်။

ကဲ ဒီအဖြစ်က ဒေါ်ထားထားလို ချွေးမကို မကြည်ဖြူသူ အတွက် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်ပါသည်လည်းဆိုတာ

အပေါ်ယံကြည့်မည်ဆိုလျှင်တော့ ဒေါ်ထားထားအတွက် နေနေမရှိတော့ခြင်းသည် ဝမ်းသာစရာဖြစ်ပေမယ့် သားဖြစ်သူ၏

နေနေမှနေနေ ဖြစ်သည်ကိစ္စကိုတော့ မိခင်ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ထားထား ကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်လိုမှ ဝင်မဖြေရှင်းတတ်အောင် ရှိနေရသည်။

ဖြေရှင်းလို့လည်း ရမည်မဟုတ်ပါ။

သည်ပြဿနာကို စသူကပင် ဒေါ်ထားထားကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါဘူး။

နေနေညည မအိပ်နိုင်မစားနိုင်နှင့် အသည်းကွဲဒေဒနာနှင့် အလွမ်းမင်းသားကြီးဖြစ်နေရသော သားဖြစ်သူ မဟာဘုန်းမြတ်၏ ခံစားမှုတို့ကို မိခင်ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ထားထားမှာ မကြည့်ရက်နိုင်ပါ။

သားကို ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမည်ဆိုတာ အဖြေရှာပေမယ့် အဖြေသည် ဒေါ်ထားထားအတွက် ရှိမလာခဲ့ပါ။

သည်ပုံအတိုင်းဆိုပါက မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေအား ရှာပုံတော်ဖွင့်ရင်းက ကြာလျှင် ထိုစိတ်နှင့်ပင် လုံးပါးပါးသွားနိုင် သည့်အဖြစ်။

လူက အအိပ်အစား မမှန်သလို နာမည်တစ်လုံးနှင့် အောင်မြင်နေသည့် ကုမ္ပဏီကိုလည်း မဟာဘုန်းမြတ်သည် လုံးဝ လှည့်ကြည့်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ နေနေကိုသာ အချိန်ရှိသရွေ့ ရှာနေ တော့သည် မဟုတ်ပါလား။

မဖြစ်တော့ပါ။

သည်လိုပုံနှင့် သားဖြစ်သူ၏ အခြေအနေသည် ကြာရှည်
မဖြစ်တော့သည်မို့ ဒေါ်ထားထား ထင်ထားသလို ဖြစ်မလာခြင်း
အပေါ် မချင့်မရဲစိတ်တို့နှင့်သာ သားဖြစ်သူ၏ ရင်ထဲက ဝေဒနာကို
ဘယ်လိုအဖြေရှာ နှစ်သိမ့်ရမည်ဆိုတာ စဉ်းစားမိပါတော့သည်။

စိုးမိုး - စာပေ

အခန်း(၄)

အိပ်မပျော်နိုင်သဖြင့် မဟာဘုန်းမြတ်တစ်ယောက် အိပ်ရာ
ထဲတွင် လူက တလူးလူးတလိမ့်လိမ့်နှင့် ရှိနေရသည်။

သူ့အတွက် ယခုလို အိပ်မပျော်နိုင်သည့်ညတွေက ယခု
ညမှမဟုတ်ပါ။ နေနေ သူ့ဘဝ သူ့ကမ္ဘာထဲက မရှိတော့သည့်
အချိန်ကတည်းကပင် ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် ပိုမှန်ပါလိမ့်မည်။

နေ့ကိုရက်စား ရက်ကိုလစားနှင့် အချိန်ရာသီတွေ တရွေ
ရွေ ကုန်ဆုံးလည်ပတ်သွားရပေမယ့် အချိန်တွေ ဘယ်လိုကုန်ဆုံး
သွားပါစေ မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ထဲ မြင်ချင်တွေ့ချင်သူ ချစ်ဇနီး
ချော နေနေကိုတော့ မဟာဘုန်းမြတ်သည် ရှာလို့မတွေ့နိုင်ခဲ့ပါပေ။

ချစ်ဇနီး၏သတင်းကို ကြားတာနှင့် သူမလေးကိုများ တွေ့

စိုးမိုး - စာပေ

လိမ္မဲမလားဆိုသည့်စိတ်နှင့် တစ်မြို့ဝင်တစ်မြို့ထွက် မဟာဘုန်းမြတ် တစ်ယောက် ချစ်သူခြေရာဖျောက်ကို လိုက်ရှာပေမယ့် နေနေကို ကား မတွေ့ခဲ့ရပါပေ။

မတွေ့ရလေ ပို၍တွေ့ချင်ရတာ ထုံးစံမို့ မဟာဘုန်းမြတ် သည် အချိန် နာရီတွေကို အလေးမထားဘဲ နေနေကိုသာ နေနေ ညည ကြိုးစားရှာဖွေခဲ့ပေမယ့် အချိန်တွေသာ ကုန်သွားခဲ့ပါသည်။ သူ မြင်ချင် တွေ့ချင်သည့် ငဒုနေ့ကိုကား မတွေ့ခဲ့ရပါ။

နေနေ သူ့ဘဝထဲက မရှိတော့သည့် အချိန်ကတည်းက မဟာဘုန်းမြတ်ဘဝသည်လည်း အထီးကျန်ခြောက်သွေ့လျက် နှလုံး သားက ရှင်လျက်နှင့် သေခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

နေနေကတော့ သူ့ကို လိမ်ညာရက်သူအဖြစ်နှင့် နာကြည်း မုန်းမေ့နေလောက်မည်ဖြစ်သည်။

မမေ့နိုင်သည့်သူမှာသာ ရင်ထဲချစ်သူကို သတိရလွမ်းဆွတ် ကြေကွဲစိတ်များနှင့် တမ်းတမ်းတတ သတိရနေရသည့်အဖြစ်။

မဟာဘုန်းမြတ် နေနေကို ရှာခဲ့သည်မှာ ယခုဆိုလျှင် မြန်မာပြည်အနှံ့ ခြေရာဆန့်ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။ ထို့အတူ နေနေ သူ့ဘဝ ထဲက ထွက်သွားသည်မှာလည်း ယခုဆိုလျှင် တစ်နှစ်နီးပါးဆိုသည့်

အချိန်ကိုပင် ရောက်ရှိခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

အချိန်တွေ ဘယ်လိုကုန်ဆုံးသွားပါစေ မဟာဘုန်းမြတ် အတွက်တော့ ချစ်ဇနီးကို မမြင်မတွေ့ရချင်း မြန်မာပြည်အနှံ့ ခြေရာ ဆန့်ကာ ရှာနေဦးမည်ဖြစ်သည်။

“နေနေရယ် မင်းလေး ဘယ်ကိုများ ရောက်နေပြီလဲဗျာ၊ မောင့်ကို မင်းလေး တကယ်ပဲ မုန်းပြီလား၊ ပြန်လာပါ နေနေရယ်၊ မောင့်ဆီကို မင်းလေးပြန်လာပါ၊ မင်းလေးကို မောင် ချစ်လွန်းလို့ နှလုံးသားတွေ ကွဲကြေရတော့ပါမယ်၊ မောင့်အမှားတွေအတွက် နေနေကို မောင် ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ၊ ချစ်တယ် နေနေရယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်၊ မင်းလေး မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ခွင့်လွှတ်ပါ”

မဟာဘုန်းမြတ်ကား ရင်နှင့်အမျှ ချစ်ရပါသော ချစ်ဇနီး ကို ရင်မှာ နှင့်နှင့်သည်သည် တမ်းတခေါ်ညည်းရင်း လူက အိပ်ရာထဲ လွန်လူးလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူသည် မျက်ဝန်းလေးအစုံကို မှိတ်လိုက်သည် နှင့် ချစ်သူမိန်းမချော နေနေ၏ ကြည့်စင်ဝင်းပနထွေးသော မျက်နှာ လှလှလေးက သူ့မျက်ဝန်းထဲ ပေါ်လာရပြန်သည်။

ချစ်ဇနီးနေနေ၏ မျက်နှာသည် မဟာဘုန်းမြတ် မျက်ဝန်း

ထဲသာမက နှလုံးသားမှာ နွေးခနဲလှုပ်ရှားသွားရသည်။

“ဟင်း နေနေရယ်”

မဟာဘုန်းမြတ်သည် အလှဆုံး ချစ်ဇနီးချောနေနေကို မြင်ယောင်ရင်း နှုတ်မှလည်း ချစ်ဇနီးချောအား တမ်းတမ်းတတ ကြီး ညည်းတွားခေါ်လိုက်ကာ နေနေနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည့်အချိန် များဆီသို့လည်း မဟာဘုန်းမြတ် စိတ်အစဉ်သည် လွမ်းဆွတ်သတိရ စွာ ပြန်လည်လို့ ရောက်ရှိသွားရလေတော့သည်။

၇၄ □ ၇၅

ထိုနေ့က မှတ်မှတ်ရရ မိုးသည်ခပ်သည်သည် ကျနေ လေ၏။ ခပ်သည်သည်ကျနေသော မိုးရေမိုးစက်များအောက်တွင် အရှိန်နှုန်းမှန်မှန်ဖြင့် မောင်းလာသော လွန်စွာလှပလွန်းသည့် နောက် ဆုံးပေါ် ကားအကောင်းစားလေးတစ်စီးမှာ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း အတိုင်း မောင်းလာခဲ့ရာ တစ်နေရာအရောက်မှာတော့...

“ဂျိုင်း”

“ဆို”

“ဟာ”

ကား၏နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် မြင်လိုက်ရသည့် မြင် ကွင်းကြောင့် မဟာဘုန်းမြတ်၏ ထူထဲစိမ်းမှောင်နေရသော မျက်ခုံး ကြီးနှစ်ဖက်မှာ အလိုလိုပင် အလယ်သို့ ထိဆက်လှမတတ် မျက် နှောင်ကြီး တွန့်ကြုတ်သွားရကာ စိတ်မှာလည်း တစ်စုံတစ်ရာကြောင့်

အနောင်အယက် ဖြစ်သွားရသည်။

မဟာဘုန်းမြတ်သည် ကားကို လမ်းဘေးတစ်နေရာသို့ ထိုးရပ်လိုက်ပြီးနောက် သူသည် ကားပေါ်မှ ကိုယ်ဟန်မတ်မတ် ဖြင့် ဆင်းလိုက်သည်ဆိုရင်ပဲ ခပ်သည်းသည်းကျနေသည့် မိုးရေ စက်များက ခဏချင်းမှာပင် မဟာဘုန်းမြတ်အား အလှအယက် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လာလေသည်။

မိုးရေမိုးစက်တို့က မဟာဘုန်းမြတ်ကို ခဏချင်းမှာပင် ရွံ့ရွံ့စိုသွားစေရပေမယ့် သူသည်ကတော့ဖြင့် ဂရုမစိုက်ပါပေ။

သူ ဂရုစိုက်နေသည်က သူ့ပယောဂကြောင့် အနီးရှိ ဗွက် အိုင်ထဲမှ ရွံ့ရေများ စင်သွားရသော မိန်းကလေးထံသို့သာဖြစ် သည်။

နေနေမှာ သူမအနားသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးများ တလွှား လွှားဖြင့် လျှောက်လာသော မဟာဘုန်းမြတ်ကို သတိမထားမိနိုင် အားပါ။

မဆင်မခြင် ရမ်းကားစွာ မောင်းလာသောကားကြောင့် ဗွက်အိုင်ထဲမှ ရွံ့ရေစက်တို့က နေနေဝတ်ထားသည့် စိမ်းပြာရောင် နုနုထင်ထင်ပေါ်တွင် မြင်မကောင်းအောင် ပေကံ့သွားရသည်ကြည့်ပြီး

လှပနုထွေး အိမ်ကြည်စင်ကာ ပူးဥနေရှာပါသော နေနေ၏ မျက်နှာလှလှလေးမှာ ခပ်မဲ့မဲ့လေး ဖြစ်နေရှာတော့သည်။

“အားနာလိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ်ကြောင့် အခုလိုဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ အမိကိုယ်ပေါ်မှာ ရွံ့ရေစက်တွေ ပေကုန်ပြီ၊ ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ အမိ ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ဒီအတိုင်းပြန် လို့တော့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး၊ အမိသွားမယ့်နေရာ ကျုပ် လိုက်ပို့ ပေးပါရစေ”

စင်ရော်တောင်ပမာ အချိုးကျလှပလွန်းနေသည့် မျက်ခုံး ထူထူနက်နက်လေးကို ကုပ်ကွေးလျက် ထဘီနှင့် အင်္ကျီပါမကျန် ပေကျဲသွားရသော ရွံ့ရေစက်တို့ကြောင့် စိတ်မှာ ရှုပ်ထွေးနောက် ကိုသွားရသလို မျက်နှာလှလှလေး ခပ်မဲ့မဲ့ဖြစ်နေရှာသော နေနေ၏ ဝင်းပကြည်စင်နုထွေးလှပလွန်းသော မျက်နှာလေးကို မဟာဘုန်း မြတ်သည် သူ၏ပုံစံအတိုင်း စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းများဖြင့် တည်တည်စူးစူးကြီး စိုက်ကြည့်လျက် တောင်းပန်စကားများကို တစ်ခွန်းချင်း ဆိုလိုက်လေသည်။

ခိုင်မာလွန်းသည့် အသံနေအသံထားနှင့်အတူ ပြတ်သား ကြည်လင်လွန်းသည့် စကားသံနှင့် သူမအား သူ့အရပ်ကြီးနှင့်

အုပ်စိုးကြည့်ကာ ပြောလာပါသော မဟာဘုန်းမြတ်ကို နေနေသည် မျက်လွှာလေး ဖျတ်ခနဲပင့်ကြည့်ရင်း...

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ နေနေအပြစ်လည်း ပါပါတယ်”

“မဟုတ်တာဗျာ၊ အမိအပြစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် အပြစ် ပါ”

မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေ၏နုထွေးအိစက် ကြည်စင် လှပလွန်းသော မျက်နှာလေးနှင့် သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို အကြည့် စူးစူးတို့ဖြင့် ဝေခနဲ စိုက်ကြည့်ရင်းက အားနာစွာဆိုလိုက်သည်။

တကယ်လည်း မဟာဘုန်းမြတ်သည် သူ့ရှေ့က အမျိုး သမီးချောကို အမှန်ပင် အားနာနေရလေသည်။

သူ့ကားဘီးတစ်ဖက်က ရွံ့ရေများရှိသည့် ဗွက်အိုင်တစ်ခု ထဲသို့ ကျသွားရတာကြောင့် လမ်းဘေးတွင် လမ်းလျှောက်လာနေ သော နေနေကိုယ်ပေါ်သို့ ဗွက်အိုင်ထဲမှ ရွံ့ရေစက်များစင်ကာ မြင် မကောင်းအောင် ပေကျံသွားရခြင်းဖြစ်သည်။

“ရပါတယ်ရှင်၊ နေနေအိမ်ရောက်တော့မှာပါ၊ ဒီအတိုင်း ပြန်လို့ဖြစ်ပါတယ်၊ ရှင်သာ ရှင်သွားစရာရှိတာ သွားပါ”

တည်ငြိမ်အေးဆေးလွန်းသည့် စကားသံကြောင့် မဟာ

ဘုန်းမြတ်မှာ သူမရှေ့ဝယ် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်နယ် မလုံမလဲကြီးဖြစ်လျက် လူက အနေခက်ခက်ကြီးဖြစ်သွားရသည်။

“အေးဗျာ၊ ကျုပ် အမိကို သိပ်အားနာတာပါ၊ ကျုပ်လည်း ကားကို ရရစိုက်မောင်းနေရက်နဲ့ ဒီဗွက်အိုင်မမြင်လိုက်ဘူးဖြစ်သွား တယ်”

“ရှင့်အပြစ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ နေနေကိုယ်တိုင်က ဒီဘက်က လာမိတာ မှားသွားတာပါ”

“အိုဗျာ၊ အဲလိုလည်း ဘယ်ပြောလို့ရပါ့မလဲ၊ လမ်းပဲ ဘယ်လမ်းကသွားသွားပေါ့၊ ကျုပ်သာသတိထားပြီး ဒီဗွက်အိုင် တို့ ရှောင်လိုက်ရင် အခုလို ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ဗျာ၊ ကျုပ်ကြောင့်ဖြစ်ရတာမို့ ကျုပ် အမိကို တကယ်ပဲ အားနာ မိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် အမိကို အိမ်အရောက် လိုက်ပို့ပေးပါ ရအေ”

“ဟင့်အင်း၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ နေနေအိမ်က ဒီနားမှာ ရှေ့ဆို ဆောက်တော့မှာပါ”

လက်မောင်းသားဝင်းဝင်းထက် ပေကျံနေရသော ရွံ့ရေ ဆီတို့ကို ဖြူနုသွယ်လျှသော လက်လေးနှင့် ဖယ်ရှားရင်းက

ကြည်စင်သောမျက်နှာ အေးချမ်းသာယာသော စကားသံလေးနှင့် နေနေ ဆိုလိုက်သည်။

မိုးသည် စောစောကလောက် မသည်းတော့ပါ။ မိုးစက် မိုးပေါက်တို့က သိသိသာသာ အရှိန်လျှောသွားမှန်း မဟာဘုန်းမြတ် ကော နေနေပါ သတိထားမိလိုက်သည်။

မဟာဘုန်းမြတ်သည် လက်ကနာရီကို လှမ်းကြည့် တော့...

“နေနေကို အားမနာပါနဲ့၊ ရှင် သွားစရာရှိတာသွားပါ၊ နေနေကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

ပြောလည်းပြော နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ်ကို နှုတ်ဆက်ကာ မဟာဘုန်းမြတ်ရှေ့မှ သူမကိုယ်လေး ချာခနဲ လှည့် ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“နေနေ”

“ဟင်”

“ရှင်”

သူမနာမည်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်လိုက်သံကြောင့် လှမ်း လက်စ နေနေ၏ခြေလှမ်းများ အလိုလို ရပ်တန့်သွားရသလို လူက

လည်း အံ့သြမှုတွေဖြင့် နောက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသွားရ သည်။

ထိုအခါ သူမအား မတည်မပြုံးမျက်နှာကြီးနှင့် ခပ်စူးစူး ကြည့်နေပါသည့် မဟာဘုန်းမြတ်၏ အကြည့်များနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားရသည်။

“အို”

စူးရှတောက်ပကာ လူကို တစ်ကိုယ်လုံး ထွင်းဖောက် ခတ် ခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်နေပါသော မဟာဘုန်းမြတ်၏ အကြည့် တို့ကြောင့် နေနေ အပျိုစင်လေးခမျာ မျက်နှာလှလှလေးမှာ ရှက် သွားတို့ဖြင့် ရဲတက်သွားရပြီး...

“ဟို ရှင် နေနေကို ခေါ်တာလား”

“နေနေ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့”

“အေးဗျာ၊ စောစောက အစီစကားပြောရင်း ကိုယ့်နာမည် ကိုယ်ထည့်ပြောတာ သတိထားမိလိုက်လို့ ခေါ်လိုက်တာ၊ ဒီမှာ အဲဒီ ကျကျနဲ့ခွဲတာ”

“ဟင်”

နေနေမှာ အံ့သြသွားရသည်။

ကြည့်စမ်း။

သူလက်ထဲတွင် သေချာစွာ ပိုက်ထွေးခဲ့သည့် အလုပ်နှင့် ပတ်သက်သောဖိုင်များ ထည့်ထားသည့် အိတ်လေးက ဘယ်လို လုပ် လမ်းပေါ်ပြုတ်ကျကျန်ရစ်ခဲ့တာလဲလိမ့်။

ဖြစ်နိုင်တာကတော့ နေနေသည် ဘေးစောက သူမကိုယ် ပေါ်မှ ရွံ့ရေစက်များ ခါထုတ်လိုက်စဉ်က သူမလက်ထဲတွင် ကိုင် ထားသော ပစ္စည်းများကြားမှ ထိုဖိုင်အိတ်က ပြုတ်ကျကျန်ရစ်ခဲ့ တာသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မဟာဘုန်းမြတ်လက်ထဲမှ ဖိုင်အိတ်လေးကို နေနေသည် လှမ်းယူလိုက်ပြီး...

“ကျေးဇူးပါပဲနော်၊ ဒီ ဖိုင်အိတ်လေး ကျွန်ုပ်နဲ့မှန်း နေနေ သတိမထားမိလိုက်ဘူး”

“အဟွန်း ရက်တာရက်ဆိုတော့ ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ကြည့် ရတာ ဒီဖိုင်အိတ်ကလေးက နေနေအတွက် သိပ်အရေးကြီးမယ်နဲ့ တူတယ်”

မဟာဘုန်းမြတ်သည် ထိုစကားကိုဆိုရင်းကမိုးစက်မိုး

ခေါက်လေးများ သိရှိနေသည့် နေနေ၏ဝင်းမွတ် အိတ်စက်ထွေး ကြည်စင်လှပလွန်းနေရသော မျက်နှာလေးကို ခပ်စိုက်စိုက် ကြည့် ခဲ့သွားရသည်။

စောစောတုန်းကတော့ အားနာမှုတွေနှင့် ဘာရယ်မဟုတ် သူမအလှအား ဖျတ်ခနဲကြည့်မိသမျှ ယခုသူမအလှကို ဂရုတစိုက် နှင့် သေချာပြန်ကြည့်မိပြန်တော့ နေနေ၏အလှများသည် အဝေး ကထင်ထင်းခနဲမြင်သာအောင် ညှိုငင်ဆွဲဆောင်နိုင်လွန်းသည့် အလှ နှင်းဖြင့် ရက်ရက်စက်စက်လှပလွန်းနေသည်ကိုတော့ မဟာဘုန်း မြတ် သတိမထားမိ၍မရပါ။

ခဏလေးမြင်လိုက်ရတာနှင့်ပင် ဝင်းပအိတ်ချောမော ချွန်းသည့် အလှများက ကျောက်သားများပမာ တည်ငြိမ်အေးစက် ထိလွန်းပါသည်ဆိုတဲ့ မဟာဘုန်းမြတ် နှလုံးသားများကို ဆွဲ ခေါ်လှုပ်ခါစေနိုင်သည့်အဖြစ်။

သိန်ခနဲလှုပ်ရှားသွားရသော ရင်အုံဖြင့်နွေးလှလိုက်ဖို့သွား သည့် ရင်ခန့်သံတွေကြောင့် မဟာဘုန်းမြတ်တစ်ယောက် သူ့ကိုယ် သူမ သတိမထားမိခင် နေနေ၏ မျက်နှာလှလှလေးကို သတိလက် ထုတ်သူတစ်ယောက်ပမာ ငေးငေးကြီးစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“အို”

ဆန်ကျင်ဘက် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏အကြည့်ကြောင့် ရင်ခုန်ကာ ဘာမှန်းမသိခဲ့ရသောအပျိုစင် နုနုထွေးထွေးလေး နေနေ မှာဘာစကားမှမဆိုဘဲ သူမအား စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းစူးစူး ကြီးများဖြင့် ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်နေသော ကိုလူချောကြီး၏ အကြည့် ရဲရဲတို့ကြောင့် မျက်နှာလေးတစ်ပြင်လုံးမထားတတ်တော့အောင် ရှက် စိတ်တွေဖြာဝေလျက် မျက်နှာလှလှလေးမှာ နှင်းဆီနီနီပန်းခင်းလေး လို နီရဲတောက်ပလာရကာ လူကမနေတတ်တော့ပဲ

“ဟို ဟို နေနေ သွားတော့မယ်”

“ကျုပ် လိုက်ပို့”

“ဟင့်အင်း နေပါစေ၊ ရပါတယ်”

သူစကားမှ မဆုံးသေး မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့်အနေခက် ရှက် ရွံ့သလို ငြင်းဆန်ကာ သူ့နားမှနေခြေလှမ်းသွက်သွက်လေးဖြင့် နှုတ် ဆက်ကာ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသည့် မိန်းမချောလေး၏ နောက် ကျောပြည့်ပြည့်လှလှလေးကို မဟာဘုန်းမြတ်သည် ဘာရယ်မဟုတ် မျက်စိတစ်ဆုံးငေးစိုက်ကြည့်ရင်းက သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကို နှိုး ထုတ်ကာ ကားကိုနေရာမှ မောင်းထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

သို့တိုင်

မဟာဘုန်းမြတ်၏ တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်ဝန်း သဲမှာတော့ ကြည်စင်ဝင်းမွတ်သော အလှတွေနှင့် အေးချမ်းစွာ အပြစ်ဆိုရက်စရာမရှိအောင် နုနုထွေးထွေးနှင့် သိပ်ကို လှပလွန်း နေသည့် နေနေ မိန်းမချော၏ အလှများက သူ့မျက်ဝန်းထဲက အထွက်နိုင်ပါတော့။

နေနေဆိုသည့် မိန်းကလေးသည် ရုပ်ရည်လေးကပင် သူ တော့အောင် သိပ်ကိုလှပလွန်းရသည်မဟုတ်။ သူမလေး၏ စိတ် သဘောထားကလည်း အင်မတန် ရိုးသားဖြူစင်သူလေး တစ်ယောက်ဆိုတာ မဟာဘုန်းမြတ် သတိထားမိလိုက်လေသည်။

တံကယ်တော့ သူမလေးနှင့် ယခုလိုဖြစ်ရသည့်ကိစ္စတွင် သူမနေရာ တခြားတစ်ယောက်ဆိုပါက သူ့အား ဘယ်လောက်များ ဆွေ့လိုက်မည်မသိပါ။

တော်ရုံမိန်းကလေး ခွင့်မလွှတ်နိုင်သည့်ကိစ္စကို သူမသည် ငြိမ်အေးဆေးစွာ ရင်ဆိုင်သွားပုံက သူမလေး၏ စိတ်နေသဘော ကို ပြလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

နေနေတဲ့။

နာမည်လေးက ချစ်စရာကောင်းရသည် မဟုတ်ပါ။ လူကလည်း ဖွဲ့ဆိုရခက်လောက်သည့် အလှတွေနှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့တည်ငြိမ်စွာ အလှထူးပုံကတော့ တကယ့်ကို စံတင်လောက်ပါပေသည်။

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ သူ့ကိုယ်သူလည်း အံ့သြနေရသည်။
ကြည့်စမ်း....။

ဘယ်လောက်များ အံ့သြစရာ ကောင်းလိုက်လဲဆိုတာ။
မဟာဘုန်းမြတ်ဆိုတဲ့ သူ့လိုလူတစ်ယောက်က မိုးသည်းလေထဲတွင် ဘာရယ်မဟုတ် ခဏတာတွေ့လိုက်ရသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်းကို ဤမျှ သူ ဘာလို့ စိတ်လိုလက်ရကြီး တွေးနေတာပါလိမ့်။

ထူးဆန်းလိုက်တာ။

အဟွန်း သူ့အဖြစ်က လူပြားလို့ဖြင့် ရယ်ချင်စရာ။

မိန်းကလေးများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ခံစားတတ်သည့် နှလုံးသားမှ ရှိပါလေစဟုပင် ပြောစမှတ်တင်လောက်အောင်ပင် မတုန်လှုပ် ကျောက်ရုပ်နှလုံးသားရှိခဲ့သူက နေနေဆိုသည့် မိန်းကလေးနှင့် ခဏတာဆုံလိုက်ရသည့် အချိန်မှာတော့ သူ့ရင်မှာ ဘာ

ဒီလောက်ထိ လှုပ်ခတ်သွားအောင် ဖြစ်သွားရတာပါလိမ့်။ ဒါကိုပင် မဟာဘုန်းမြတ် သူ့ကိုယ်သူပြန်၍ နားမလည်နိုင်တော့သည့် အဖြစ်။

မိန်းကလေးများနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ခံစားမှုမရှိတော့ပါဟု သူ့ကိုယ်သူပင် ထင်ထားသည့်ကြားက နေ့နေ့ကို ခဏလေးတွေ့လိုက်တာနှင့် သူ့ရင်မှာ ဒီလိုခံစားမှုမျိုး ဖြစ်ပေါ်သွားရသည်မှာ အံ့သြစရာပင် မဟုတ်ပါလား။

သည့်အတွက် မဟာဘုန်းမြတ်သည် သူ့ကိုယ်သူလည်း မချင့်မရဲကြီး ဖြစ်ရပါသည်။

ဝန်ခံရလျှင် သူ့ဘဝတစ်သက်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်ပတ်သက်လို့ သူ ယခုလို စိတ်လိုလက်ရကြီး ဆွေးမိသည်မှာ သူ့အတွက် ဒါပထမဦးဆုံးအကြိမ်ဆိုလျှင် မမှားပါပေ။

အချစ်။

သူ့ရင်ထဲတွင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ပျောက်ကွယ်နေခဲ့သည့် အချစ်ဆိုသည့်အရာသည် ယခု အမှန်တကယ်ပင် ပေါ်လာခဲ့ပြီလား။

မသိ မသိတော့ပါ။

သေချာသည်ကတော့ မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေကို
တွေ့ပြီးချိန်မှစ၍ သူ့ရင်ထဲ မေ့ပျောက်၍မရအောင် နေနေမိန်းမချော
ကို စွဲလမ်းသွားရခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

၁၇ □ ၁၈

စိုးမိုး - စာပေ

အခန်း(၅)

မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေကို စွဲလမ်းနေရသည့်စိတ်နှင့်
သူမနှင့်ပတ်သက်သမျှ စုံစမ်းကာ သူမနှင့် အနီးဆုံး သူမအရိပ်
လေးအဖြစ် ရှိနေပါလေသည်။

နေနေသည် ဖခင်မရှိ၊ မိခင်ဖြစ်သူနှင့်အတူ နေထိုင်ကာ
သားအမိနှစ်ယောက် ဘဝရုန်းကန်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဆိုတာ မဟာဘုန်းမြတ် သူမနှင့်ပတ်သက်ကာ စုံစမ်းသိခဲ့ရပြီဖြစ်
သည်။

ဘွဲ့ရကာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင်ဝင်၍ အလုပ်လုပ်နေသော
နေနေသည် ရိုးသားကြီးစားကာ ဘဝတက်လမ်းကို ရိုးရိုးသားသား
ရှာဖွေနေသူလေး ဖြစ်သည်။

စိုးမိုး - စာပေ

အနေအထိုင် တည်ကြည်အေးအေးကာ ချစ်သူရည်းစားမရှိသေးသော နေနေအနားတွင် သူမအချစ်ကိုလိုချင်၍ ရစ်ဝဲနေကြသော ပျားပိတုန်းတို့ရှိသည်ဆိုပေမယ့် နေနေကတော့ အချစ်ရေးဆိုတာကို မစဉ်းစားသေးပါဆိုသော အကြောင်းပြချက်နှင့် သူမအချစ်ကို တောင်းခံလာသူအားလုံးကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့သူဖြစ်သည်။

သိပ်လှသော နေနေအနားတွင် သူမအချစ်ကိုလိုချင်၍ တောင်းခံနေသူများစွာရှိသည်ကို မဟာဘုန်းမြတ် ယုံပါသည်။

အများနည်းတူ သူကိုယ်တိုင် သူမအချစ် တိတ်တခိုးမျှော်လင့်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

အချစ်သည် ဆန်းကြယ်သည်ဆိုတာ မဟာဘုန်းမြတ်ကိုယ်တွေ့ကြုံမှ ယုံရပါသည်။

နေနေကို သူချစ်ရသည့်အချစ်က မြင်မြင်ချင်းမှာပင် ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် မြတ်နိုးစွဲလမ်းစွာ ချစ်မိသွားရသည့်အဖြစ်။

ချစ်လွန်း၍လည်း မဟာဘုန်းမြတ် သူ့အသက်အရွယ် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုပင် မငဲ့ကွက်နိုင်တော့ဘဲ နေနေအပါးတွင် သူမမသိအောင် အရိပ်လေးတစ်ရိပ်အဖြစ် ရှိနေရသည်။

မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေကို သိပ်ချစ်ပေမယ့် သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ကိုမူ သူ မကြိုးစားသေးပါ။

သူမအလုပ်သွား အလုပ်ပြန်ကို တစ်နေရာမှနေ ကားတစ်စီးနှင့် သူ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်မှာလည်း ဒီနေ့နံပါတ် မဟာဘုန်းမြတ်အတွက် ငါးလကျော် ခြောက်လနီးပါးပင် ရှိခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

နေနေနှင့် သူ အမှတ်မထင် တစ်ခါသာ ဆုံဖူးပြီးကတည်းက နောက်ထပ် သူမနှင့်သူ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ခဲ့ပါ။ သူ့ဘက်က သူမကို ဆုံတွေ့နိုင်ရန်လည်း မကြိုးစားခဲ့။

ချစ်သူနားတွင် လူမသိ သူမသိ အရိပ်တစ်ရိပ်အဖြစ်နှင့်သာ ရှိနေခဲ့ပြီး ချစ်သူ၏ လှုပ်ရှားမှု အပြုမျက်နှာလှလှလေးကို မမြင်ကွယ်ရာမှနေ တမေ့တမော ချစ်မြတ်နိုးစွာ စောင့်ကြည့်နေမိသည့် သူ့အဖြစ်ကို ဘယ်သူကရော သိနိုင်မှာတဲ့လဲ။

ဘယ်သူမှ မသိရင်နေပါစေ။ မဟာဘုန်းမြတ်ကတော့ ချစ်သူမျက်နှာကို ထိုသို့ စောင့်ကြည့်နေရသည့်အဖြစ်ကို ရင်မှာ ဘာနှင့်မှမတူသော ကြည်နူးမှုဖြင့် ကျေနပ်နေရသည်။

ယခုလည်း မဟာဘုန်းမြတ်သည် ထုံးစံအတိုင်း နေနေ

အလုပ်သွားမည့်လမ်းမှနေ သူမအရိပ်လေးအား ကားထဲမှနေ စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

ဟော့ တွေ့ရပါပြီ၊ သူ၏ချစ်သူ ယမင်းအလှ သူမလေး။

မြင့်သောအရပ်၊ သွယ်လျပြေပြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းတို့နှင့် ခါးလယ်မှာ ဖြာဝေဝဲကျနေသော မဟူရာဦးသားနှယ် ဆံနွယ်ခက်ခက်ရှည်ရှည်ကြီးတို့က ကြည်စင်နုထွေးဝင်းမွတ်သော သူမမျက်နှာလေးနှင့် ပနာရ လှပလွန်းနေရသည်။

ဝင်းမွတ်သော အသားအရေ၊ စင်ရော်တောင်မျက်ခုံး၊ သောက်ရှူးကြယ်အလား ရွန်းလက်စိုနေသည့် မျက်ဝန်းတို့နှင့် ထိုမျက်ဝန်းများကို ဝိုင်းရံကာရံထားသည့် မျက်တောင်ရှည်ထူထူစိတ်စိတ်လေးများ။

သည်နောက် ပန်းသွေးရောင်ပြေးနေသည့် ပါးပြင်မိုးမိုး၊ နှာတံလှလှလေးနှင့် လေးကိုင်းသဖွယ် သိပ်ကိုလှပလွန်းပါသည့် ထူထူအိအိ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလုံးလုံးလေးကလည်း ဆေးမကူပါဘဲ သဘာဝသွေးရောင်နှင့်ပင် နီမြန်းရွန်းစိုနေသည်မှာ မြင်ရသူကို ရင်မောစရာ။

ရှည်လျားနက်နက်သော ဆံနွယ်ရှည် ခက်ခက်ကြီးများကို ဖြန့်ချထားလျက် ကြက်သွေးရင့်ရောင်လက်ပြတ် ကိုယ်ကပ်လေးကို ဝတ်ထားပါသည့် သူမအလှများသည် ဘာတစ်ခုမှ အထူးတလည် ပြင်ဆင်ထားတာမဟုတ်ပါဘဲနှင့်ကို အားလုံးနုနုရွှေနှင့် သိပ်ကို လှပလွန်းနေသည်မှာ ကြည့်ရသူအဖို့ မျက်စိမလွှဲနိုင်စရာ။

လှလိုက်တာ နေနေရယ်။ သိပ်လှတာပဲဆိုသည့် စကားကို မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေအား ကြည့်နေရင်းက ရင်မှာ ချစ်မြတ်နိုးမှုတွေနှင့် ဆိုနေမိလိုက်သည်။

နေနေကတော့ တစ်နေရာမှ သူကြည့်နေသည်ကို သိလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

သူမှာသာ ချစ်သူကို မြင်ရတွေ့ကြုံလာရသည်နှင့်အမျှ ရင်မှာ အချစ်စိတ်တို့ သည်းထန်လာရသည့်အဖြစ်။

‘နေနေရယ် သိပ်ကိုချစ်တာပဲဗျာ’ဆိုသည့် စကားများကို မဟာဘုန်းမြတ်သည် မချင့်မရဲကြီး ဆိုသည်နေမိပါတော့သည်။

ယခုတလော နေနေတစ်ယောက် အလုပ်သွားအလုပ်ပြန်သူမနှင့်အနီးအေးတွင် အမြဲလိုလိုရှိနေတတ်သည့် ကားလေးတစ်စီး

ကို သူမ သတိထားမိနေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ပါသည်။

မှတ်မှတ်ရရ ပြောရလျှင် ထိုကားလေးကို နေနေ သတိထားမိသည်မှာ ဒီနေ့နံပါတ် ခြောက်လတိတိ ပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကားပိုင်ရှင်သည် ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်ဆိုတာ နေနေ အတိအကျ မသိရသေးပေမယ့် ထိုကားလေးကတော့ သူမ အလုပ်သွားအလုပ်ပြန် သူမနှင့် မနီးမဝေးတွင် အမြဲလို ရှိနေတတ်သည်။

ကြည့်ရတာ ကားထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် နေနေ သွားလာလှုပ်ရှားမှုများကို ကားထဲမှနေ အမြဲမပြတ် စောင့်ကြည့်နေပါလိမ့်မည်။

ဘယ်သူဆိုတာကို ကိုယ်ထင်မပြတ် သူမအား နေ့စဉ် ရက်ဆက် သူမအလုပ်သွား အလုပ်ပြန် ဂရုတစိုက်နှင့် စောင့်ကြည့်နေသူသည် ဘယ်သူလဲဆိုတာကို နေနေကိုယ်တိုင်လည်း သိချင်နေရသည်။

ခက်သည်က ထိုကားပိုင်ရှင်သည် ဘယ်သူဆိုတာကို သူ့ကိုယ်သူ ကိုယ်ထင်ပြမလာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

နေနေအသိထဲတွင် ထိုကားလှလှလေးသည် သူမနှင့်

စင်းနှီးနေသလိုလို၊ မြင်ဖူးသလိုလိုနှင့် ဘယ်မှာမြင်ဖူး ဘယ်မှာ သိသည်ကိုတော့ သူမကိုယ်တိုင်လည်း သေချာမစဉ်းစားတတ်အောင် ရှိနေရသည်။

“နေနေ”

“ဟင်”

“ဟိုမှာရပ်ထားတဲ့ကားလေးက လှလိုက်တာနော်၊ ဖြူပြာ ဒီကားလေးကို လှလွန်းလို့ သတိထားမိနေတာကြာပြီ၊ ကားက နောက်ဆုံးပေါ် ကားလှလှလေး၊ နောက်ပြီး ကားကအမြဲတမ်း နှိပ်အလိုပိတ်ထားတာ၊ ကားထဲမှာ ဘယ်သူရှိတယ်ဆိုတာ မသိရပေမယ့် သေချာတာကတော့ ဒီကားလေးဟာ တစ်ယောက်ယောက် ကို လာစောင့်နေတာ အသေအချာပဲ”

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိလဲ ဖြူပြာ”

“အိုကွာ ဒါ ဘာခက်တာမှတ်လို့၊ မင်းပဲစဉ်းစားကြည့် သေ နေနေ၊ ဒီကားထဲကလူသာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လာစောင့် နေတာမဟုတ်ရင် သူဘာလို့ အချိန်ကုန်ခဲပြီး ဒီနားမှာရှိနေမလဲ၊ မင်းကြည့်ရတာ ဒီကားထဲကလူဟာ မင်းကိုများ လာစောင့်ကြည့်

နေတာလား မသိဘူးနော် နေနေ”

“ဖြူပြာနော်၊ မင်းတော့ မဟုတ်တာပြောတော့မယ်၊ ကားထဲကလူဟာ ဘယ်သူမှန်းတောင်မသိဘဲနဲ့ မင်းက နေနေကို များ ပြောနေသေးတယ်”

“ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ခုလိုလာစောင့်ကြည့်နေတာ နေနေကိုပဲဆိုတာ ဖြူပြာ အတပ်ပြောရဲတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နေနေက အခုလို တကူးတကလာပြီး ကြည့်ရလောက်အောင် သိပ်လှ နေတာကိုး”

ဖြူပြာစကားကြောင့် နေနေမျက်နှာလေး မထားတတ် အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

“တော်ပါတော့ ဖြူပြာရယ်၊ စကားအကောင်းပြောနေရင်း နဲ့ ဖောက်လောစမ်းပါနဲ့၊ သူ့ဘာသာသူ ဘယ်သူ့ကို လာကြည့်ကြည့် နေနေတော့ စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“ဟင်း ဟင်း နေနေ စိတ်ဝင်စားဖို့မလိုဘူးလေ၊ အဲဒီလူ က နေနေကို စိတ်ဝင်စားနေတာ”

“ဖြူပြာ”

ပြောလေဆိုးလေဆိုသလို တကယ်ပင် အစအနောက်သန် သော ဖြူပြာကို နေနေသည် မဟန်လို့မဖြစ်တော့သည်မို့ ရှေ့ဆက် ဒီထက်ပို၍ စကားလွန်မလာခင် နေနေသည် ဖြူပြာအား မျက်နှာ ထားလေးနှင့် ခပ်တည်တည်ခေါ်လိုက်တော့ ဖြူပြာမှာ လျှာလေး ထုတ်ကာ...

“တကယ်ပြောတာ နေနေရဲ့၊ မင်းက တကယ့်ကို အလှပါရမီထူးတဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ မင်းလို ထူးထူးကဲကဲလှတဲ့ အလှမျိုး ဘယ်မိန်းကလေးမှာမှ မရှိတာတော့ သေချာတယ်၊ ဖြူပြာ တော့ မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့သိလား၊ ယောက်ျားလေးသာဖြစ်ရင် မင်းကို အရယူပစ်တယ် သိလား”

“အမယ်လေး မင်းစကားကြီးကလည်း ကြောက်စရာပါ လား ဖြူပြာ၊ မဖြစ်ဘူး ကိုယ်တော့ မင်းနဲ့ ဝေးဝေးနေမှဖြစ်မယ်နဲ့ တူတယ်”

ပခုံးလေးတွန့်ကာ တကယ်ပင် ကြောက်ရွံ့ဟန်လေးနှင့် ချစ်စဖွယ်ဆိုနေသည့် နေနေပုံစံလေးက အပြစ်ကင်းစင်သည့် ကလေးတစ်ယောက်ပမာ လွန်စွာချစ်ဖို့ကောင်းနေရသည့်မို့ ဖြူပြာ

သည် နေနေ၏ ချစ်စဖွယ်လှပလွန်းသည့် မျက်နှာလေးကို အားကျ
စိတ်နှင့် ငေးခနဲကြည့်မိသွားရသည်။

နေနေမှာ ဖြူပြာအကြည့်ကြောင့် အနေခက်သလို နှုတ်ခမ်း
လေး စုလာရပြီး...

“ဖြူပြာနော် နေနေကို ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“ဖြူပြာသူငယ်ချင်းကလေး ဘယ်လိုနေနေ သိပ်ချစ်ဖို့
ကောင်းတာပဲ၊ မိန်းမချင်းဖြစ်တဲ့ ဖြူပြာတောင် မင်းကို ဒီလောက်
ချစ်နေရင် နေနေချစ်သူများဆို နေနေကို ဘယ်လောက်များ ချစ်လိုက်
မလဲ မသိဘူးနော်”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ ဘယ်က နေနေချစ်သူရမှာလဲ၊ နေနေ
မှာ ချစ်သူဆိုလို့ မူးလို့တောင် ၅၁၈ရာမရှိဘူး”

“ဒါကတော့ နေနေကိုယ်တိုင်က အချစ်ဆိုတာကို စိတ်
မဝင်စားလို့ပါ၊ နေနေသာ ရွေးချယ်မယ်ဆို နေနေအနားမှာ နေနေ
အချစ်ကို လိုချင်တဲ့သူတွေ အများကြီးရှိတာ ဖြူပြာသိနေတာပဲ”

ဖြူပြာစကားတွေက မှန်ပေမယ့် နေနေသည် ဝန်မခံချင်
ပါ။ တကယ်တော့ နေနေဘဝတွင် အချစ်ဆိုတာကို ဘဝအတွက်

အရေးကြီးသည့် ကိစ္စတစ်ခုရယ်လို့ လက်ခံယုံကြည်ထားသူမဟုတ်
ပါ။

မေမေနှင့်သူမ သားအမိနှစ်ယောက်သာရှိသည့်ဘဝတွင်
နေနေသည် သူမဘဝ သူမအစိတ်အပိုင်းအားလုံးကို မိခင်ဖြစ်သူ
အတွက်သာ ဖြစ်ရမည်ဟု စိတ်မှာ ဆုံးဖြတ်ထားသူလည်းဖြစ်သည်။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်းလည်း နေနေသည် သူမအချစ်
တွေအားလုံးကို မေမေမှလွဲလို့ တခြားတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မပေး
ဆပ်ခဲ့ပါ။

ပေးဆပ်ဖို့ရာလည်း သူမတွင် စိတ်ကူးမရှိ။ သူမတို့
သားအမိနှစ်ယောက်၏ အေးချမ်းလှသည့် ဘဝလေးကို နေနေသည်
လိုလိုလားလား နှစ်မြိုက်စွာနှင့်ပင် ကျေနပ်စွာ ရောင့်ရဲနေသူလည်း
ဖြစ်သည်။

“နေနေဘဝမှာ အချစ်ကို ဦးစားပေးစဉ်းစားဖို့ အချိန်မရှိ
ပါဘူးကွာ”

“အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်မရှာဖွေဘဲနဲ့လည်း သူ့အလိုလို
ရောက်လာတတ်တဲ့သဘောရှိတယ်ဆိုတာ နေနေ မေ့ထားလို့မဖြစ်

ဘူးနော်”

“ဒါပေမယ့် ဖြူပြာရယ်”

“ဒါပေမယ့်ဆိုတာ နောက်ထား နေနေ၊ ဟိုကားကတော့ နေနေကိုကြည့်ပြီးတာနဲ့ ပြန်သွားပြီ၊ သေချာတယ် အဲဒီကားက နေနေကို လာကြည့်နေတယ်ဆိုတာ ခုပဲကြည့်လေ၊ နေနေ ရုံးဆင်း တာကို စောင့်ကြည့်ပြီးမှ ကားကထွက်သွားတာ”

ဖြူပြာမှ သူမတို့အနားမှ ဖြတ်မောင်းသွားသည့်ကားလေး ကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်ရင်းက ပြောလိုက်သည်။

“ဖြူပြာပြောသလိုလည်း ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးကွာ၊ သူ လည်း သူ့ကိစ္စ သူ့အကြောင်းရှိမှာပေါ့”

“အေး အဲဒီအကြောင်းဆိုတာကလည်း နေနေအကြောင်းပဲ နေမှာ၊ ဖြူပြာပြောသလို အဲဒီကားထဲကလူက နေနေကို စိတ်ဝင် စားနေပါပြီတဲ့၊ နေနေ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ”

“ဘာဆုံးဖြတ်နေစရာလိုလဲ ဖြူပြာ၊ ထုံးစံအတိုင်း အချစ် ရေး ကျွန်မ မစဉ်းစားသေးပါဘူးလို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့”

“မင်းကပြောတော့လွယ်တယ် နေနေ၊ အခုဟာက အဲဒီ

လို ထုံးစံအတိုင်းထဲကလူ မဟုတ်ဘူး၊ တခြားမကြည့်နဲ့၊ သူ့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကိုပဲ မင်းကြည့်လေ၊ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်သူပါဆိုတာ ကိုယ်ထင်မပြတ်၊ ဒီလောက်အချိန်ကြာကြာ ကားတစ်စီးနဲ့ လာစောင့် ကြည့်တယ်ဆိုကတည်းက အဲဒီလူဟာ သာမန်ခပ်ပေါ့ပေါ့ လူ တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်တာသေချာတယ်၊ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေ ချစ်မိပြီဆိုလည်း အရူးအမူးမို့ မင်းတော့ သတိထားရမယ်နော် နေနေ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖြူပြာ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ နေနေရဲ့၊ မတော်လို့ အဲဒီလူက မင်းကို သိပ်ချစ်လို့ပါဆိုပြီး တစ်ခါတည်း ကားတင်ပြေးသွားရင် မင်း ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“သွား ဖြူပြာစုတ်၊ နေနေက အကောင်းမှတ်လို့ နားထောင်နေတာ၊ အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

နေနေမှာ သူမကို ရယ်စရာပြောရပါမလားဆိုကာ သွား ခွယ်ဖွေးဖွေးလေးများပေါ်အောင် ရယ်မောလိုက်တော့...

“ကြည့်စမ်း မရွှေချော၊ မင်းက ဖြူပြာစကားကို

ရယ်တယ်ဟုတ်လား၊ အေး ကောင်းပြီ၊ နောက်တော့မှ ဖြူပြာရေ မင်းပြောတဲ့စကား မှန်လိုက်တာလို့တော့ ဖြူပြာကို လာမပြောနဲ့ ဆရာ”

“အဟင်း ဟင်း ဟင်း ဖြူပြာရယ်၊ တော်ပါတော့၊ မင်းစကားကို နေနေရယ်ရလွန်းလို့ သေတော့မယ်သိလား၊ စိတ်ချ မင်းထင်သလို နေနေ့ကို ကားတင်ပြေးမယ့်သူ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး ဆိုတာ”

“အမယ် မယ် အပြောမကြီးနဲ့နော် မမ၊ ဒီလိုလူမျိုးတွေနဲ့ နောက်မကြာပါဘူး၊ တကယ်ကားတင်ပြေးခံရလို့ ယောက်ျားရ ကုန်ကြတာ”

“ဖြူပြာကတော့လေ တကယ်ပဲ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ပြောတတ်တယ်၊ တစ်ဖက်လူကလည်း မင်းပြောသလိုလုပ်မယ့် လူစားမျိုး ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးကွာ”

နေနေမှာ ဖြူပြာပြောသလို မဖြစ်နိုင်ပါဟု ခံယူထားသော ကြောင့် ဖြူပြာစကားကို သူမဘက်က ခပ်လွယ်လွယ်ပင် ပြန်၍ ချေပလိုက်ရပေမယ့် သူမရင်တွေတော့ ခုန်နေသားဖြစ်သည်။

ဖြူပြာပြောသလို တကယ်ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်ဆိုတာ နေနေ သိပေမယ့် ထိုကားလေးသည် ဖြူပြာပြောသလိုပင် တကယ် သည်း နေနေ အလုပ်ဆင်းအလုပ်ပြန်ကို လာ၍စောင့်ကြည့်နေတတ် ဘာ နေနေကိုယ်တိုင် သတိထားမိနေရပြီဖြစ်သည်။

နေနေမှာလည်း ထိုကိစ္စကို အမှတ်မထင် စိတ်ထဲမထားဘဲ နေခဲ့သည်။

သည်လိုနှင့်ပင် အချိန်လေးတွေလည်း တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် ကုန်ဆုံးလာခဲ့ရသည်။ ထိုကားလေးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း နေနေ အလုပ်သွားအလုပ်ပြန် စောင့်ကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။

တစ်နေ့။

ထိုနေ့တစ်နေ့သည် နေနေဘဝအတွက် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့ရသောနေ့ဖြစ်သည်။

ခါတိုင်း အလုပ်ချိန်တွင် သူငယ်ချင်း၊ ဖြူပြာနှင့်အတူ ခြံနေကြဖြစ်ပေမယ့် ထိုနေ့ကတော့ နေနေသည် ဖြူပြာ ရုံးသို့မလာ သဖြင့် တစ်ယောက်တည်း အလုပ်မှပြန်လာစဉ် လူရှင်းသည့် တစ် နေရာအရောက်မှာတော့...

“ကျွီ”

“အမေ”

“ဟင်”

“အို”

ရုတ်ခြည်း သူမနားထိုးဆိုက်လာသော ကားကြောင့် နေနေသည် အံ့သြမှုတွေနှင့် ဘာစကားမှ ဆိုခွင့်မရခင်မှာပင် သန်မာလျင်မြန်လှသော လက်အစုံက နေနေ့ကိုယ်လေးကို ကားထဲသို့ စွေခနဲ ပွေ့သွင်းလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဟင်”

“ရှင် ရှင်”

နေနေသည် အံ့သြမှုတွေနှင့် ရှိနေဆဲက တစ်ဆက်တည်း ကားမောင်းသူထံ သူမအကြည့်လေးများ ရောက်ရှိသွားတော့ မျက်ဝန်းလေး ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရသည်အထိ အံ့သြမှုတွေ ပိုသွားရလေသည်။

“နေနေ”

“အို ရှင် ရှင်”

နေနေသည် နှုတ်မှ တရှင်ရှင်နှင့် အံ့သြမှုတွေပိုနေသည်ကို ကြည့်ပြီး မဟာဘုန်းမြတ်သည် နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ဖွဖွစေ့လျက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး ပြုံးလိုက်လေသည်။

ကြည့်ပါဦး။

ဘယ်မျှ ဖြူစင်လိုက်ပါသည့် မိန်းကလေးလည်းဆိုတာ။ ကြည်စင်ဝိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းပြာကြီးများ တလည်လည်နှင့် ကြောက်ရွံ့ရိပ်များ ဝိုင်းနေသော မျက်ဝန်းလှလှကြီးကပင် မဟာဘုန်းမြတ် ရင်ခုန်သံတွေကို ပို၍တိုးကာ လှုပ်ရှားစေရသည့် အဖြစ်။

သည်အဖြစ်ကို သူမလေးကတော့ သိမည်မဟုတ်ပါ။

မမျှော်လင့်ထားသည့် သူ့ကို ယခုလို အနေအထားနှင့် တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အံ့သြမှုတွေနှင့် ရှိနေသည့်ကြားက သူမလေး သူ့ကို မှတ်မိနေကြောင်းလည်း မဟာဘုန်းမြတ်သည် သူမမျက်ဝန်းကိုကြည့်တာနှင့် သိနေရပြီဖြစ်သည်။

“ရှင် ရှင် ဘယ်သူလဲဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့ နေနေ့ကို အခုလို ပုံစံနဲ့ ရှင်ကားပေါ် ခေါ်လာရတာလဲ၊ ရပ် ရပ် ကားကိုခုရပ်ပေး”

၁၀၇

နေနေမှာ ပြောလည်းပြော ကြောက်ရိပ်များဝိုင်းနေသော
မျက်ဝန်းအစုံနှင့် မဟာဘုန်းမြတ်ကိုကြည့်ကာ ကားကို ဇွတ်အတင်း
ပင် ရပ်ခိုင်းနေလိုက်သည်။

“နေနေ ကျုပ်ကိုသိနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင် ဟင်အင်း၊ ဟင်အင်း မသိဘူး၊ နေနေ ရှင်ကိုမသိ
ဘူး၊ ရပ်ပါ ကားကိုခွဲရပ်ပါ”

“အဟွန်း ဟွန်း၊ နေနေ ကျုပ်ကို မသိဘူးဆိုတာ
တကယ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ၊ နေနေမျက်ဝန်းလေးတွေကိုကြည့်ရတာ
ကျုပ်ကို သိနေသလိုပါပဲလား”

“အို”

သူမရင်ထဲ ထိုးဖောက်မြင်နေသလို ပြောလိုက်သည့် သူ
စကားကြောင့် နေနေ မျက်နှာပျက်သွားရသည်။

တကယ်တော့ သူပြောသည်ကလည်း မမှားပါ။ နေနေ
သည် သူ့ကို ကောင်းကောင်းသိနေသည်။

သိနေခြင်းဆိုတာထက် သူသည် နေနေအသိအာရုံထဲ

ဘွင် ယနေ့ထက်ထိတိုင် မေ့ပျောက်၍မရနိုင်သေးသောသူဆိုလျှင်
ခိုခိုပါလိမ့်မည်။

သူဆိုတာက မိုးသည်းသည်းတစ်နေ့ နေနေနှင့် ဆုံခဲ့ရသူ
ဖြစ်သည်။

“ရှင်ဘယ်သူလဲ”

“ကိုယ့်နာမည် မဟာဘုန်းမြတ်”

“အို နေနေ ရှင်နာမည်ကို မေးနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်
ဘာကိစ္စ နေနေကို အခုလိုခေါ်လာတာလဲဆိုတာ မေးနေတာ”

“နေနေ”

“ရှင်”

နေနေနှုတ်မှ ထူးသံလေးက အလိုလိုပင် ပြန်၍ထွက်ပေါ်
သွားရသည်။

“အဟွန်း ဟွန်း”

မဟာဘုန်းမြတ် လူချောကြီးမှာ နေနေထူးသံလေးကို
သောကျသွားရသလို အလယ်မေးကွဲလေး ချိုင့်သွားရတဲ့အထိ
လိုက်ပြီး...

“နေနေကို အခုလိုပုံစံနဲ့ ခေါ်လာမိတဲ့အတွက် ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ နေနေ၊ ကိုယ့်အနေနဲ့ကလည်း နေနေကို အခုလိုပုံစံနဲ့ မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နေနေရယ်၊ ကိုယ့်အနေနဲ့ကလည်း နေနေကို အခုလိုပုံစံနဲ့မှ မခေါ်ရင် မဖြစ်လို့ ခေါ်ခဲ့ရတယ်လို့ပဲ ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးပါတော့”

“အို ရှင်စကားတွေက ဘာတွေလဲ၊ ရှင်ပြောတာတွေ နေနေ ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်ဘူး၊ ရှင်ကို ‘နေနေ သိလည်းမသိ ဘူး၊ နေနေကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါ’”

“ဆောရီးပဲ နေနေရယ်၊ နေနေ ကိုယ့်ကို သိပ်ကြောက် နေလား၊ ကိုယ့်ကိုမကြောက်ပါနဲ့ နေနေ၊ နေနေမျက်စိထဲမှာ ကိုယ့် အပြုအမူတွေက ရိုင်းချင်ရိုင်းသွားပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် နေနေကို ချစ်တဲ့ ကိုယ့်အချစ်ကတော့ မရိုင်းပါဘူး”

မြတ်ဗွယ်ဘုရား...

နေနေသည် ဘုရားကို တလိုက်မိသည်အထိ အရမ်းကို တုန်လှုပ်ချောက်ချား ကြောက်ရွံ့သွားရသည်။

ဘုရား ဘုရား။

သူ သူ ဘာကို ပြောတာပါလိမ့်။

နေနေကိုချစ်တဲ့ ကိုယ့်အချစ်က မရိုင်းပါဘူးဆိုပါလား။

ဒါဆို ဒါဆို သူ သူ နေနေကို။

“အို”

ရုတ်တရက် နေနေသည် အသက်ပင် ရဲရဲမရှူရဲတော့ လောက်အောင် သွေးပျက်ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်လျက် စိုးရိမ်မှုတွေ ပိုသွားရသည်။

မဟာဘုန်းမြတ်ဆိုတဲ့ ဒီလူသည် နေနေကို သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒနှင့် သူ့ကားပေါ်ခွတ်တင်ခေါ်လာကာ လူကို ချစ်စကားတွေ ဆိုနေပါရောလား။

နေနေမှာ သူမနှင့် ဘယ်လိုမှ မသိသည့် ယခုမှတွေ့ရ သည့် လူတစ်ယောက်ထံမှ ချစ်စကားတွေကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသောကြောင့် လူက နေရာမှာပင် သေချင်သွားအောင် စိတ်ညစ်သွားရသည်။

သည်လူ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။

စိတ်မှ ကောင်းသေးရဲ့လား မသိပါ။ သူနဲ့ နေနေဆိုတာ

က လူချင်းလည်း သိကြတာမဟုတ်။ အမှတ်မထင် တစ်ကြိမ်
တစ်ခါ ဆုံတွေ့မိတာကလွဲပြီး နေနေနှင့် သူဆိုတာ တကယ့်ကို
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မသိကြသည့် လူစိမ်းနှစ်ယောက်။

ပြီးတော့ သူနဲ့ကိုယ်ဆိုတာက တစ်ယောက်အကြောင်း
တစ်ယောက် သိကြသည့်လူများလည်း မဟုတ်ပါ။

ဒါနဲ့တောင် ဒီလူသည် ယခုတွေ့ရ သိရသည့် သူမကို
ကားနှင့် ဇွတ်ခေါ်တင်လာကာ ချစ်စကားပြောရသည်တဲ့လား
သေတော့မှာပါပဲ ဒီလူတော့။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်သည်ထားဦး။ အခုလဲ
သူ့သဘောဆန္ဒတစ်ခုတည်းနှင့် ကားပေါ်ဇွတ်ဆွဲခေါ်တင်လာကာ
ရည်းစားစကားပြောသည်လူကို ဘယ်မိန်းကလေးမှ လက်ခံလို့
မည်မဟုတ်ဆိုတာ ဒီလူ မသိဘူးတဲ့လား။

ဟင်း ဟင်း။ သူ့ပုံစံက ဘာမှမသိသည့် ခပ်တုံးတုံး
ခပ်နံနံပုံစံတော့ဖြင့် မဟုတ်ပါဝေ။

စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းအစုံသည် အရာရာကို သူ့
ထက်ပိုပြီး သိမြင်ခံစားဓာတ်သော ကြိုတင်သိမြင်နေတတ်သည့်

မျက်ဝန်းမျိုးဖြစ်သည်။

ပီရိတိကျသော နှုတ်ခမ်းကလည်း တည်ကြည်သော
စကားကို ပြတ်သားစွာ ပြောဆိုတတ်မည့်ပုံပေါ်သလို ပြောလျှင်
ပြောသလိုလည်း လုပ်မည့်သူဆိုတာလည်း ဖော်ပြနေသည်။

နဖူးပေါ် ခပ်ယိုင်ယိုင်ဝဲကျနေသော ဆံပင်ဖုံဖုံထူထူနှင့်
မျက်နှာအကျ လှပသေသပ်ကာ မေးရိုးခိုင်ခန့်လျက် စူးရှသော
မျက်ဝန်း ပီရိတိကျသောနှုတ်ခမ်း မျက်ခုံးထူထူ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့်
ယောက်ျားဖီသချောမောကာ တည်ကြည်ခန့်ညားလွန်းသော
မဟာဘုန်းမြတ်ဆိုသောသူသည် ယောက်ျားလေးတန်ဖုံ ဖြူဝင်းစိုပြေ
သော အသားအရေ ကျစ်လျစ်သိပ်သည်းသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့်
လူချောတစ်ယောက်ဆိုတာကို နေနေသည် သူနှင့် စတွေ့တွေ့ချင်းနေ
မှာပင် သတိထားမိခဲ့လေသည်။

ဘုရားရေ။

နေနေ ဘာလို့ မေးနေရတာပါလိမ့်။

ဒီကားလေးကြောင့်ပင် သူနှင့် နေနေ မထင်မှတ်ဘဲ
ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ နေနေအား အလုပ်သွား အလုပ်ပြန်

လာစောင့်ကြည့်နေသော ဒီကားလေးသည် သူကားဆိုတာ နေနေတာလို့ သတိမရနိုင်အောင် မေ့လျော့နေရတာပါလိမ့်။

နေနေမှာ မေ့လျော့နေရသည့် ကိုယ့်အဖြစ်အတွက် အားမလိုအားမရ အတွေးများနှင့်ရှိနေဆဲ...

“နေနေ”

“အမေ့”

“ဟင် ရှင်”

“အဟွန်း-ဟွန်း ဟွန်း”

မျက်ဝန်းလေးဖြူးကာ ထိတ်လန့်သွားရသည့် နေနေအဖေ အရာလေးကိုကြည့်ပြီး မဟာဘုန်းမြတ်မှာ မြစ်နီးခြင်းများစွာဖြင့် စိတ်ဝယ် ချစ်အသည်းယားယားကြီး ဖြစ်သွားရသည်မို့ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပိတ်ကာ ခပ်လွန်လွန် ရယ်မောမိလိုက်သည်။

“အို”

သူ ဒီလိုရယ်ပြန်တော့လည်း နေနေမှာ မျက်နှာလေးရဲလျက် ရှက်သွေးတို့ ဖြာဝေသွားရပြန်၏။

သည်နောက် နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ်နှင့် ဖျတ်ခဲ

ဆိုသွားရသည့် သူမအကြည့်များကို ရှက်ရွံ့အနေခက်စွာ လွဲဖယ်လျက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိတရကြည့်မိသွားရတော့ မဟာဘုန်းမြတ်မောင်းလာသောကားသည် မင်္ဂလာဒုံကိုပင် ကျော်လာရပြီမို့ နေနေမှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် ထိတ်လန့်သွားရကာ...

“ဒီမှာ ဒီမှာ”

“နေနေ ကိုယ့်ကို ခေါ်တာလား”

“အို ဒီကားပေါ်မှာ ရှင်နဲ့နေနေပဲရှိတာ၊ ရှင်ကို ခေါ်တာ မဟုတ်လို့ နေနေက ဘယ်သူ့ကို ခေါ်ရဦးမှာလဲ”

သူမအား ခပ်ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်နေသော မဟာဘုန်းမြတ်ကို နေနေသည် အသည်းယားစွာနှင့် မျက်စောင်းလေးထိုးကာ ရန်တွေ့လိုက်လေသည်။

“အဟွန်း ဟွန်း စိတ်ကလည်း တိုတတ်ရန်ကောဗျာ၊ ကိုယ်က ဒီမှာ ဒီမှာဆိုတော့ နေနေ ကိုယ့်ကိုခေါ်တယ်လို့ မထင်ဘူး၊ ကိုယ့်မှာမည် မဟာဘုန်းမြတ်ဆိုတာ နေနေကို ပြောပြီးပြီပဲ”

“ဒီမှာ ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ နေနေ ရှင်မှာမည်ကို မေးနေတာမဟုတ်ဘူးသိလား၊ ခု ရှင်ကား ဘယ်ကိုမောင်းနေတာ

လဲ”

“ကိုယ်ပြောပြီးပြီလေ၊ ကိုယ့်ဘဝအတွက် နေနေတဲ့ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ပြောစရာရှိလို့ဆိုတာ”

“အို ဘာတွေလဲ၊ ရှင်နဲ့နေနေကြားမှာ ဘာမှပြောစရာ စကားမရှိဘူး၊ ရှင်ကို နေနေ သိလည်းမသိဘူးလို့ ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ရှင်ကားကို ခုရပ်ပေးပါ၊ နေနေ ရှင်ကားနဲ့ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ မေမေ နေနေအတွက် သိပ်စိတ်ပူနေလိမ့်မယ် သိလား”

“ကိုယ့်ကို နေနေ မသိဘူးလို့တော့ မငြင်းနဲ့၊ ကိုယ့်နဲ့ နေနေ တစ်ခါဆုံဖူးသေးတာပဲ”

“ရှင်နော်၊ နေနေက တစ်ခါဆုံဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သိနေရမှာတဲ့လား၊ ရှင် ဘာအဓိပ္ပါယ်နဲ့ နေနေကို ခုလိုခေါ်လာတာလဲ၊ ရှင် ရှင်ကားကို ခုရပ်ပါ၊ မရပ်ရင် နေနေ ကားပေါ်က ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ခုန်ချပစ်လိုက်မယ်”

“ကျွဲ”

“အို”

နေနေစကားမှမဆုံးသေး မဟာဘုန်းမြတ်သည် သူ့ကားကို လမ်းဘေးတစ်နေရာသို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ထိုးရပ်လိုက်သဖြင့် နေနေကိုယ်လေးမှာ ရှေ့သို့ ငိုက်ခနဲကျသွားရသည်။

“ဟင် ရှင်ကားကို ဘယ်လိုလုပ် ရပ်လိုက်တာလဲ”

“ဟောဗျာ အဓိပ ကျုပ်ကို ကားရပ်ဆို”

“အို ရပ်ဆိုပေမယ့် ကားကို ရှင် ဒီလိုပဲရပ်ရလားရှင်”

“အဟွန်း ကဲ ပြောပါဦး၊ ကားကို ကျုပ် ဘယ်လိုရပ်ရမလဲဆိုတာ”

“ရှင် ဟင်”

နေနေမှာ ရှေ့ဆက်ရန်စကားများပင် ခက်သွားရလောက်သည်အထိ ရှက်ရွံ့မှုတို့က ရင်ထဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

ကြည့်စမ်း။

ဦးမဟာဘုန်းမြတ်ဆိုတဲ့ ဒီလူ၊ သူမကို ဘယ်လိုကြီးကြည့်နေတာပါလိမ့်။ သူ့အကြည့် သူ့အပြုံးတွေက အပျိုစင် နေနေနုလုံးသားကို ပရမ်းပတာကြီး တုန်လှုပ်သွားစေရသည်သာမက

ရင်ခွန်သံတွေကိုပါ မှားယွင်းသွားစေရသည်မို့ သူ့အကြည့်များ
အောက်တွင် နေနေသည် မနေတတ်တော့အောင် ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ်
ရင်ဖိုခြင်းများစွာနှင့် ရှိနေရသည်မို့ ရှက်ရှက်နှင့်ပင် နေနေသည်
ကားပေါ်မှ ဆင်းရန်အပြင်...

“ဟိတ် ဒါဘယ်လဲ”

“အမေ”

နေနေခါးကျဉ်းကျဉ်းလေးကို နောက်မှနေ ဖျတ်ခနဲ သိမ်း
ကျုံးဆွဲပွေ့လိုက်သည့် လက်အစုံကြောင့် နေနေကိုယ်လေးမှာ
မထင်မှတ်ဘဲ မဟာဘုန်းမြတ် ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲသို့ ထွေးခနဲ
ပစ်ကျရောက်ရှိသွားရတော့သည်။

“အို”

ရှက်ကြောက်စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စိတ်များနှင့် ရုတ်တရက်တော့
နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ် ရင်ခွင်ထဲတွင် လူက ရုန်းထွက်ဖို့
သတိမရဘဲ ရှိသွားရသည်။

“နေနေရယ်”

“ချစ်တယ်”

စိုးမိုး - စာပေ

အသည်းရဲထောင့်တစ်နေရာ

၁၁၇

“အို ဟင်အင်း”

နေနေစကားမဆုံးရပါ။

သန်သလောက် မြန်ဆန်လွန်းသည့် မဟာဘုန်းမြတ်လက်
တို့က နေနေတစ်ကိုယ်လုံးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်
ကြီး သိမ်းကျုံးဆွဲဖက်ထားလိုက်ပါတော့သည်။

သည်နောက် သူမ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ကြိမ်
တစ်ခါမှ မခံစားရဖူးပါသော ဆန့်ကျင်ဘက် ယောက်ျား
တစ်ယောက်ထံမှ အနမ်းနွေးနွေးများ။

ရုတ်ခြည်း နေနေနှလုံးသားများ အေးစက်သွားရသလို
ပင် ထင်မှတ်သွားရပါသည်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မဟာဘုန်းမြတ်
၏အနမ်းတို့က နေနေပါးပြင်မို့နှင့် နဖူးလေးဆီ၊ ဒီနောက် လည်တိုင်
နုနု။

အို အရာအားလုံး တစ်စိတ်ချင်း သူမမျက်နှာလေးထဲ
ကျရောက်နေသည့် မဟာဘုန်းမြတ်၏ အနမ်းတွေက အရမ်းကို
နူးညံ့သိမ်မွေ့ ညင်သာလှိုက်ဖြာလွန်းနေသည်ပဲလေ။

“ချစ်တယ် နေနေရယ်၊ နေနေကို မောင်သိပ်ချစ်တယ်၊

စိုးမိုး - စာပေ

နေနေကို မောင်ချစ်တာ ဟောဒီမင်းရဲ့မျက်နှာလှလှလေး စတွေ့
ကတည်းက ချစ်ရတာပါဗျာ”

ချစ်ရည်မှူးသံတို့နှင့် ချစ်စကားတွေဆိုရင်း နေနေသည်
မဟာဘုန်းမြတ် ရင်ခွင်ထဲတွင် အသက်ရှူများပင် ဖွန်းကျပ်လျက်
မှားယွင်းသွားရသည့်အဖြစ်။

“ဖယ် ဖယ် လွတ်၊ နေနေကို လွတ်ပါ”

“ဟင့်အင်း ချစ်တယ်၊ နေနေကို မောင် သိပ်ချစ်တယ်”

“အို မသိဘူး မသိဘူး၊ နေနေ ရှင့်ကို မသိဘူး”

ပြောလည်းပြော နေနေသည် သူမမျက်နှာလေးကို ရှောင်
ဖယ်လွှဲလျက်က မဟာဘုန်းမြတ်၏ အနမ်းများကို ရှောင်ဖယ်နေ
လိုက်သည်။

သူမ ဘယ်လိုပဲ ရှောင်ဖယ်လွှဲနေပါစေ။ မဟာဘုန်း
မြတ်၏ အနမ်းနှင့် တွေးပိုက်မှုများကိုတော့ နေနေသည် ဘယ်လိုမှ
ဖယ်ရှောင်လွှဲလို့မရအောင် ရှိနေရသည်။

“ချစ်ရယ် မောင်ကို နေနေ မသိဘူးဆိုတာ မောင် လက်ခံ
ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် မောင်အချစ်ကိုတော့ မင်းလေး မသိဟန်

မပြုလိုက်ပါနဲ့၊ မောင့်ဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာ မင်းနဲ့တွေ့မှ ဖြစ်တည်
လာခဲ့ရတာပါ၊ မောင် မင်းကိုချစ်တယ် သိပ်ချစ်တယ်”

နေနေမှာ ခါးလေးကော့တက်သွားရသည်။ အချစ်ဆိုတာ
ကို ဘာမှန်းမသိသည့်လူ။ မချစ်တတ်သည့်လူက ချစ်မိပြန်တော့
လည်း တကယ့်ကို သည်းသည်းလှုပ်ပင်။ နေနေ သူ့ကို ထိတ်လန့်
ကြောက်ရွံ့နေတာကို သိနေပေမယ့်လည်း သူ့နှလုံးသားထဲက အချစ်
များကို မဟာဘုန်းမြတ်သည် သူ့ကိုယ်တိုင် မထိန်းချုပ်နိုင်တော့
သည့်အဖြစ်။

“မောင်နာမည် မဟာဘုန်းမြတ်၊ မောင်မှာ ညီအစ်ကို
မောင်နှမမရှိဘူး၊ မောင်က တစ်ဦးတည်းသောသား၊ မိဘနှစ်ပါးနဲ့
မောင်နေတယ်၊ မင်းဘုန်းမြတ်ဆိုတာ မောင်ကုမ္ပဏီ၊ မောင့်ဘဝမှာ
ဒီနေ့ ဒီအချိန် ဒီအသက်အရွယ် နေနေနဲ့မတွေ့ခင်ကအထိ အချစ်ဆို
တာကို မောင် ဘာမှန်းမှားမလည်ခဲ့ဘူး၊ အဟွန်း မောင်အပေါင်း
အသင်းတွေကြားမှာ မောင်ဟာ ချစ်တတ်တဲ့သူမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့
အမေးခံခဲ့ရဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့်ဗျာ နေနေကို တွေ့ပြီးတဲ့နောက်မှာ
တော့ မောင် သိလာခဲ့တယ်၊ အဲဒါတွေအားလုံးဟာ နေနေကို

မောင် သိပ်ချစ်လို့ပဲ၊ ပြီးတော့ နေနေ့ကို မောင် အမြန်ဆုံး ပိုင်ဆိုင် နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်၊ နေနေ့ကိုချစ်တဲ့ စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ မောင် နေနေ့ကိုခွဲပြီး မနေချင်တော့ဘူး၊ သိပ်ချစ်တယ် ချစ်တယ် နေနေ ရယ်”

“အို အို”

ချစ်စကားရှည်များကို တိုးရှားဆိုပြီးနောက် မဟာဘုန်း မြတ်သည် နေနေအား ရင်ခွင်ထဲ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ထွေးပွေ ထားလိုက်ပါတော့သည်။

သူ၏ အထွေးအပွေ အယုအယ အနမ်းများကြားတွင် နေနေခမျာ မလူးသာမလွန်သာနှင့် မရုန်းဖယ်နိုင်အောင် ရှိနေရကာ ရှက်ကြောက်ထိတ်လန့်စိတ်များကြောင့်လည်း ဖြူနုဝင်းဝါသော မျက်နှာလှလှလေးမှာ ရဲရဲတောက် နီမြန်းနေရှာတော့သည်။

“အင်း လွတ်ပါ လွတ်နော်၊ နေနေ ငိုမိတော့မယ်သိ လား”

ရှက်ရွံ့ရှိုက်သံတိုးတိုးလေးနှင့် နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ် ရင်ခွင်ထဲ အားရှိသလောက် တွန်းထိုးရုန်းထွက်မိလိုက်သည်။

သို့တိုင် သူမ၏ ရုန်းကန်တွန်းဖယ်မှုတို့က အရာမရောက် ခဲ့ပါ။ ရင်မှာ ချစ်မြတ်နိုးစိတ်တွေ အစွမ်းကုန် ပေါက်ကွဲမတတ် ဖြစ်နေရသော မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေလည်တိုင် နုနုလေးနှင့် ပခုံးသားဝင်းဝင်းလေးတစ်လျှောက်ကို သူနှုတ်ခမ်းဖြင့် ခပ်ဖွဖွနမ်း ချိုက်ရင်း ရင်မှာ ချစ်စိတ်တွေ တိုးနေရသည်။

“နေနေ”

“ဟင့်အင်းဆို”

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း”

“နေနေရယ်”

နေနေမှာ သူမမျက်နှာလေးထက် အုပ်စိုးကပ်ကျရောက် လာတော့မည့် မဟာဘုန်းမြတ်၏ မျက်နှာချောချောကြီးကို ထိတ်လန့် သလို ရှောင်ဖယ်လိုက်ရင်းက ကြောက်အားပိုစွာ သူမမျက်နှာလှလှ လေးကို မဟာဘုန်းမြတ်၏ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ ရှက်ရွံ့မှုတို့နှင့် ခွက်ထားလိုက်တော့ မဟာဘုန်းမြတ်သည် ချစ်သူမိန်းမချော၏ အဖြစ်ကို သဘောကျစွာ မချင်မရဲကြီး ရင်မှာဖြစ်သွားရတော့သည်။

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ ရင်ခွင်ထဲက နေနေ့ကိုယ်လေးကို

မလွတ်တမ်း ပိုက်ထွေးထားရင်းက ပိုးသားနှယ် နူးညံ့လွန်းသည့် ဆံနွယ်ရှည်ကြီးများကို ရှိုက်ကာရှိုက်ကာ နမ်းရှိတ်နေလိုက်တော့ သည်။

နေနေသည် ရက်ရွှေ့တွေ လွန်ကဲစွာနှင့် မဟာဘုန်းမြတ် အင်္ကျီကို သူမလက်လေးနှင့် တင်းတင်းဆုပ်ထားရင်း...

“ရှင်နော် ဦးမဟာဘုန်းမြတ်”

“ဗျာ”

“နေနေ မောင်ကို ခေါ်လိုက်တယ်ဟုတ်လား”

“ရှင် ရှင် နေနေကို တစ်ကယ်ချစ်တယ်ဆို ပြန်ပို့ပေးပါ တော့”

တုန်ခါနေသည့် ရှိုက်သံလေးနှင့်ဆိုလာသည့် နေနေစကားကြောင့် မဟာဘုန်းမြတ်သည် ချစ်သူလေးအား ချစ်သနားမှုတို့နှင့် ကရုဏာသက်သွားရကာ...

“နေနေရယ် မောင်ဘဝမှာ နှိုင်းယှဉ်ပြလို့မရအောင် နေနေကို သိပ်ချစ်ရတယ်ဆိုတာ မောင်ကိုယ်မောင် အသိဆုံးပါပဲဗျာ၊ ချစ်လွန်းလို့လည်း မောင်ရဲ့တန်းဖိုးရှိလှတဲ့ အချိန်တွေအားလုံးကို

ကရမစိုက်ဘဲ ဟောဒီက မောင်ချစ်သူလေး အလုပ်သွား အလုပ်ပြန် အချိန်မှန် အမြဲစောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ နေနေ သတိထားမိမှာပါ။ အဲဒါတွေအားလုံးဟာ နေနေကို မောင် သိပ်ချစ်လို့ဆိုတာ မောင် ပြောပြနေစရာမလိုအောင် နေနေ သိနေမှာပါ”

မဟာဘုန်းမြတ်၏ ချစ်စကားများသည် နေနေရင်ကို သိမ့်သိမ့်ကြည်နူး လှိုက်ပိုသွားစေရသည်။ သူမနေရာ တခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆိုပါက ဒီမျှတယုတယ ချစ်တတ်သော သူ့အချစ်များအောက်တွင် နှလုံးသားလေး အရည်ပျော်သွားလောက်ပြီဖြစ်ပေမယ့် နေနေကတော့ နှလုံးသားအလိုကို မလိုက်နိုင်ပါ။

အချစ်ရေးထက် ဘဝရေးကရှိသေးသည်မို့ နေနေသည် အချစ်ဆိုတာကို မစဉ်းစားနိုင်သေးဆိုလျှင် ပို၍ ဖုန်ပါလိမ့်မည်။

တကယ်တော့ နေနေဆိုတာကလည်း ခံစားတတ်သူ နှလုံးသားနှင့် မိန်းကလေးမို့ ကိုယ့်ကို အမြတ်တနိုးနှင့် ယုယုယယ ချစ်တတ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အချစ်ကို ရင်ခုန်လိုက် မော သာယာကြည်နူးသည်ကိုတော့ သူမ ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရပေမည်။

ဦးမဟာဘုန်းမြတ်ဆိုသည့် မထင်မှတ်ဘဲ ခဏလေးဆုံ
တွေ့ဖူးတာကလွဲပြီး ယုတ်စွအဆုံး ဦးမဟာဘုန်းမြတ်နှင့် သူမသည်
လူချင်းတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရင်ရင်းနှီးနှီး စကားပြောဆိုခဲ့
ခြင်းပင် မရှိခဲ့ပါချေ။

သည်လို သူမနှင့် အစိမ်းသက်သက် လူတစ်ယောက်က
ဘာမပြောညာမပြောနှင့် လူကို ကားပေါ်ဖွတ်အတင်းဆွဲခေါ်လာကာ
ချစ်ပါသည်ဆိုတဲ့စကားကို နေနေ ဘယ်လိုယုံကြည်နိုင်မှာတဲ့လဲ
ကွယ်။

“မောင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ နေနေကို မောင် စိတ်မညစ်
စေချင်ပေမယ့် မောင်အချစ်ကို နေနေ လက်မခံမှာကိုလည်း မောင်
စိုးမိပါတယ်၊ မောင် နေနေကို ပြတ်ပြတ်သားသားပဲပြောမယ်၊
မောင်အချစ်က နေနေအပေါ် တဖွတ်ထိုးဆန်ချင်ဆန်သွားလိမ့်မယ်၊
အဲဒီအတွက်လည်း နေနေစိတ်မှာ မောင်ကို တစ်မျိုးထင်ကောင်း
ထင်သွားနိုင်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် နေနေကိုချစ်တဲ့အချစ်ကြောင့်
မောင် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘူး၊ မောင်လိုချင်တာ နေနေဆီ
က အချစ်တစ်ခုတည်းပဲ၊ ဟုတ်တယ် မောင်လိုချင်တဲ့အချစ် နေနေ

ဆီကရုမဖြစ်မယ်၊ မဟုတ်ရင် နေနေကို မောင် ကားနဲ့ တင်ပြေးမိလိမ့်
မယ်”

“ဟင်”

မြတ်စွာဘုရား။

သူ သူ ဘယ်လိုစကားပြောလိုက်တာပါလိမ့်။ သူမထံမှ
သူလိုချင်သည့် ချစ်အဖြေမရပါက သူမကို ကားနှင့်တင်ပြေးမည်
ဆိုပါရောလား။

“အို”

နေနေမှာ မဟာဘုန်းမြတ်၏ မျက်နှာတည်တည်ကြီးကို
ကြည့်ပြီး မျက်စိမျက်နှာဖျက်သည်အထိ ကြောက်လန့်သွားရသည်။
ပြောလို့ရသည်မဟုတ်။

ဦးမဟာဘုန်းမြတ်ဆိုတဲ့ ဒီလူတစ်ယောက်သည် ပြောလျှင်
ပြောသလို လုပ်တတ်မည့်ပုံပေါ်နေသည်မို့ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ
နှင့် အချိန်ခါကိုကြည့်ပြီး အရမ်းကိုကြောက်ရွံ့သွားရကာ...

“ရှင် ရှင်နော်၊ မဟုတ်တာမလုပ်နဲ့၊ နေနေကိုလွှတ်ပါ”

နေနေသည် ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ် ထိတ်လန့်စိတ်များနှင့်

မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ခွင်ထဲက ဇွတ်ရုန်းထွက်တော့ မဟာဘုန်းမြတ်သည် သူမကိုယ်လေးကို လွှတ်မပေးသည့်အပြင် တိုး၍ပင် ဖက်ထားလိုက်ပြီး...

“ပြောပြီးပြီလေ၊ မောင်လိုချင်တဲ့အဖြေ နေနေဆီက မရမချင်း နေနေ့ကို မောင် ဒီလို မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာထားပြီး ကားတင် ပြေးမယ်ဆိုတာ”

“အို”

“အဟွန်း စိတ်ချ အိုစေရမယ်”

“အို ရှင် ရှင်”

စူးရှသော မျက်ဝန်းနှင့်အတူ အပြောကြမ်းကြမ်းကြီးနှင့် ပြောလိုက်ပါသည့် မဟာဘုန်းမြတ်စကားကြောင့် နေနေသည် ရှက်ကြောက်စိတ်တို့နှင့် စကားပင် ပြောမထွက်တော့ဘဲ မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ခွင်ထဲ ငြိမ်သက်သွားရတော့...

“ဟိတ်ကောင်မလေး မောင်မေးတာဖြေလေဗျာ၊ ဘာလဲ မဖြေဘူးလား ဒါဆို”

“ဦးမဟာဘုန်းမြတ်နော်”

ငိုက်ခနဲ ရှေ့သို့ကျလာပါသည့် မဟာဘုန်းမြတ် မျက်နှာကြီးကို နေနေသည် သူမလက်လေးနှင့် တွန်းထိုးဖယ်ရှားလိုက်ရင်းက မဟာဘုန်းမြတ်အား ရှက်လန့်တကြားလေး ခေါ်လိုက်သည်။

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ ချစ်သူ၏ အရှက်သည်းနေမှုကို သနားစိတ်နှင့် သိပါသော်လည်း မသိဟန်ပြုကာ...

“နေနေ ဆောင်ကို ဘာပြောမလို့လဲ”

“နေနေ နေနေ့ကို ပြန်ပို့ပေးပါ”

“မောင်လိုချင်တဲ့အဖြေ နေနေ ပေးမှာလား”

“ဒါကတော့”

“အေးဗျ” မောင်လိုချင်တဲ့အဖြေ မရရင်တော့ မောင်ပြောထားတဲ့အတိုင်း မင်းကို ကားတင်ပြေးရတော့မှာပေါ့”

အပြုံးအရယ်မရှိ မျက်ခုံးထူထူကြီးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ပြေပြေ တွန့်ထားရင်းက မဟာဘုန်းမြတ်သည် ကားကို နေရာမှ မောင်းထွက်မည်ပြုတော့...

“ဟင် ဦးမဟာဘုန်းမြတ်၊ ရှင်နော် ဒါဘယ်ကိုလဲ”

“နေနေ့ကို မောင် ခိုးလာတာလေ”

“အို မလိုက်ဘူး၊ မလိုက်ဘူး၊ ဖွင့် ဖွင့် ကားတံခါးကို ခုဖွင့်ပေးပါ”

ကားတံခါးကို မဟာဘုန်းမြတ်သည် သူ့ဘက်မှနေ လော့ချထားသည်မို့ နေနေသည် ကားပေါ်က ဆင်းခွင့်မသာနိုင်အောင် ရှိနေရသည်။

“မောင့်စိတ်ဓာတ်ကို နေနေ မသိသေးလို့ပါ။ မောင်က ပြောရင်ပြောသလို တကယ်လုပ်တတ်သူဆိုတာ”

“ရှင်နော်”

“အဟွန်း ဟွန်း”

သူ့အား ထိတ်လန့်သလိုကြည့်ကာ ကားတံခါးအနီး သူမကိုယ်လေး တိုးကပ်သွားသည့် နေနေကိုကြည့်ပြီး မဟာဘုန်းမြတ်သည် ချစ်အသည်းယားစွာ သွားစွယ်ဖွေးဖွေးလေးများပေါ်အောင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်မောလိုက်သည်။

သူ ဒီလိုရယ်ပြန်တော့လည်း နေနေမှာ မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့် ရှက်သွားရကာ...

“ရှင် မရယ်ပါနဲ့”

စိုးမိုး - စာပေ

“ဟောဗျာ မရယ်ရဘူးလား”

“မရယ်နဲ့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ နေနေသဘောအတိုင်း အားလုံးဖြစ်ရမှာပေါ့၊ အဲဒါ နေနေကို သိပ်ချစ်လို့”

“သွားသေလိုက်”

“အဟွန်း ဟွန်း သေတော့မသေပါရစေနဲ့ဦးဗျာ၊ မောင့်ဘဝမှာ ချစ်တဲ့သူနဲ့ အတူနေပါရစဉ်း”

“အို”

“ဖြေပါ နေနေ၊ မောင့်ကို နေနေ ချစ်လားဆိုတာ”

“အို အို ရှင်နော်”

မဟာဘုန်းမြတ် အချစ်လူကြမ်းကြီးက ပြောရင်းက ချစ်ရေကာတာကြီး ကျိုးကျသွားရသည်မို့ နေနေမျက်နှာလေးထက် သူ့မျက်နှာချောချောကြီး အုပ်မိုးပူးကပ်ကျရောက်သွားပါတော့သည်။

ရက်ခြည်းနှစ်ဦးသား အသံလေးများ တိတ်သွားရသည်။

အတွေ့ထူးမို့ နှစ်ဦးသား နှစ်မျောသွားရာမှ အသိဝင်လာရသူ နေနေမှာ မဟာဘုန်းမြတ် ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ နှစ်မြှုပ်မတတ်ရှိနေရသည်

စိုးမိုး - စာပေ

သူမကိုယ်လေးကို ရှက်ရှက်နှင့် ဇွတ်ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး...

“လွတ် လွတ်ဆို ရှင်နော်”

“ချစ်လား”

“မချစ်ဘူး”

“အေး မချစ်ဦး”

“အမေ”

နေနေ ရုတ်တရက် အသက်ရှူမှန်းကျပ်သွားရပါသည်။
ထို့အတူ အချိန်လေးတွေလည်း အနည်းငယ်ကြာသွားရသည်နှင့်
အမျှ နေနေ၏။ နှုတ်ခမ်းသားလေးမှာလည်း ထူပူနာကျင် ကိုက်ခဲ
လာရသည်မို့...

“ဦးမဟာဘုန်းမြတ် ရှင်နော်၊ နေနေရှင်ကို မုန်းမိလိမ့်
မယ်သိလား”

“အဟွန်း ဒါဖြင့် ခု နေနေ မောင့်ကို မမုန်းသေးဘူးပေါ့”

မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေပါးပြင်လေးကို သူ့မျက်နှာ
ချောချောကြီးနှင့် ပွတ်တိုက်ရင်းက ပြုံးလျက်စိုက်ကြည့်ကာ မေး
လိုက်တော့ နေနေမှာ မနေတတ်အောင်ဖြစ်သွားရတာ...

“ရှင် ခုလိုဆက်ဆိုးနေရင်တော့ မုန်းမိတော့မယ်သိလား”

“မောင်မဆိုးရင်တော့ နေနေ မောင့်ကို မမုန်းဘူးပေါ့”

“အင်း”

“ဟာ မမုန်းဘူးဆိုတော့ နေနေ မောင့်ကို ချစ်တယ်ပေါ့
ဟုတ်လား”

“အို ဒါတော့”

“အဟွန်း မောင် ဝမ်းသာလိုက်တာ နေနေရယ်၊ မောင်
သိပ်ပျော်တာပဲဗျာ၊ နေနေ နေနေမောင့်ကို ချစ်ပြီပေါ့နော်၊ နေနေ
မောင့်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား”

အပျော်တွေ ကြည်နူးမှုတွေက မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ထဲ
ဘယ်လောက်ထိလွန်သွားရသည်မသိပါ။ နေနေကိုယ်လေးကို
ကလေးတစ်ယောက်လို ရင်ခွင်ထဲ မလွှတ်တမ်း ဖက်ထားရင်းက
သူမအား ကလေးတစ်ယောက်လို ယုယုယယ ပိုက်ထွေးနမ်းရှိုက်
နေလိုက်သည်။

“အင်း အင်း မူးတယ်၊ လွတ် လွတ်ပါ”

“အဟွန်း နေနေရယ်”

မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲမှ အသာအယာ ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“မောင့်ကိုချစ်တယ်နော်၊ နေနေ”

ရှက်ရွံ့မှုတို့ဖြင့် နေနေသည် မျက်လွှာလေးချကာ ငြိမ်သက်နေလေသည်။

ချစ်သူ၏ ထိုအမူအရာလေးကပင် မဟာဘုန်းမြတ်ကို ချစ်အသည်းယားသွားစေရသည်မို့...

“မင်းနော် မောင့်ကို သိပ်အသည်းယားအောင် မလုပ်နဲ့၊ ပြောစမ်း မောင့်ကိုချစ်လားဆိုတာ”

ကလေးတစ်ယောက်ကို လူကြီးတစ်ယောက်က ဆူပူကြိမ်းမောင်းသလိုမျိုး မျက်နှာထားတည်တည်ကြီးနှင့် ပြောလိုက်တော့ နေနေမှာ ဖျတ်ခနဲ မဟာဘုန်းမြတ်ကို မော့ကြည့်ကာ...

“မချစ်တော့ ရှင်ကြီး ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“ကောင်းပြီး ဘာတတ်နိုင်လည်းဆိုတာ ခု မင်းသိစေရမယ်”

“ဟင် ဦးမဟာဘုန်းမြတ်၊ ရှင်နော်”

နေနေထံမှ စကားသံလေး နောက်ကျသွားပြီဖြစ်သည်။

မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေကို ဘာစကားမှ ပြောခွင့်မပေးတော့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ မောင် ဘာတတ်နိုင်လဲဆို၊ မင်းသိပြီလား”

“အနိုင်ကျင့်တတ်တဲ့လူကို မုန်းတယ်”

“ဘာရယ်”

“မုန်းတယ်လို့”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ရှင်ကြီးကို”

“မောင့်ကို တကယ်မုန်းတာလား”

“မုန်းပါတယ်ဆို”

နေနေအသံက စောစောကလောက် မတင်းမာတော့ပါ။

မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေမျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“အေးကွာ မထူးပါဘူး၊ မုန်းလက်စ တစ်ခါတည်းပဲ”

“ဟင်းနော်”

“ဟ ဘာလဲကွ”

“အို မသိဘူး”

“အဟွန်း မသိတာမလိုချင်ဘူး၊ မင်းလေး မောင့်ကိုချစ်တာပဲ လိုချင်တယ်”

“ချစ်လား”

“အင်း”

“ဟာ တကယ်”

“အို ရှက်ပါတယ်ဆို သွား”

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း”

“နေနေ နေနေရယ်ဗျာ”

“အို”

မဟာဘုန်းမြတ်သည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ဆိုဖွယ်စကား မရှိပါတော့။

ထို့အတူ နေနေသည်လည်း မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ခွင်ထဲတွင် မွန်းကျပ်နေရပါတော့သည်။

“အို နေနေကို လွှတ်ပါတော့”

“သိပ်ချစ်တယ်ဗျာ”

“ကဲ အဖြေရပြီ၊ နေနေကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါတော့”

“အဟွန်း ပို့ပေးမှာပေါ့ဗျာ၊ မပို့ခင် နေနေ မောင့်ကို ချစ်လားဆိုတာ အရင်ပြောဦးလေ”

မဟာဘုန်းမြတ်စကားကြောင့် နေနေမျက်နှာလေး ရဲပသွားသည်။

“သူ သိနေတာပဲ၊ နေနေ ပြောဖို့လိုသေးလို့လား”

“လိုတာပေါ့ဗျာ၊ နေနေဆီက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားက မောင့်ဘဝအတွက် ဘယ်လောက် အရေးပါလဲဆိုတာ ခင်ဗျားလေး သိရဲ့လား”

မချင်မရဲဟန်ကြီးနှင့် နေနေအား မဟာဘုန်းမြတ်သည် အသည်းယားစွာ သူမပါးပြင်နုနုကို ရှိုက်နမ်းပစ်လိုက်သည်။

“အင်း တော်ပြီဆို”

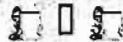
ရှက်မျက်နှာစောင်းလေးရွယ်လျက်က နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ်အနမ်းများကို ဟန့်ထားလိုက်လေသည်။

“မောင့်ကိုချစ်လား”

“အင်း ချစ်တယ်”

“နေနေရယ်”

မဟာဘုန်းမြတ်နှလုံးသားထဲ သာယာငြိမ်ညောင်းသော
တေးသံသာများ တီးခတ်သွားကြသလို ရင်ထဲ ပျော်ရွှင်ကြည်နူး
ခြင်းပီတိများဖြင့် ချစ်သူကိုယ်နှွေးနှွေးအိအိလေးအား မလွှတ်တမ်း
ထွေးပိုက်ထားလိုက်သည်နှင့် အရာအားလုံး ပြည့်စုံသွားရသည်ကို
တော့ မဟာဘုန်းမြတ် သူ့ကိုယ်သူသာ အသိဆုံးဖြစ်ပါတော့သည်။

အခန်း (၆)

“ဟား”

“နေနေရယ် မင်း မင်း မောင်ကို ဘာလို့ရှောင်နေတာလဲ၊
ရှောင်နေတာလဲဗျာ၊ အခုဆို မင်းလေး မောင်ကိုရှောင်နေတာ အချိန်
တစ်လနီးပါးရှိနေပြီ၊ ဒီရက်တွေမှာ မင်းကို မောင် ဘယ်လိုပဲတွေ့
အောင် ကြိုးစားပေမယ့် မင်းကတော့ မောင်ကို သိသိသာသာ
ရှောင်နေခဲ့တယ်၊ အဟွန်း မင်း မောင်ကို ဒီလိုလှည့်စားလို့မရဘူး
နေနေ၊ မောင်ကို မင်း ဒီလိုအရူးလုပ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။
မောင်ကိုမချစ်ဘဲနဲ့ ချစ်ဟန်ဆောင်ပြီး လှည့်စားခဲ့တာဟာ မောင်ကို
ခင်းကြောက်လို့ဆိုတာ အခုမှ မောင်သိရတယ်၊ ထင်တော့ ထင်ပါ
တယ်လေ၊ မင်းလေး မောင်ကို အဲဒီနေ့က သိပ်ကြောက်နေတယ်
ဆိုတာ၊ မောင်အပြစ်လည်း မကင်းပါဘူးဗျာ၊ ဘာအတွေ့အကြုံမှ

မရှိတဲ့ မင်းလေးဟာ မောင့်ရဲ့အချစ်တွေကို သိပ်ကြောက်နေမယ် ဆိုတာ တကယ်ဆို မောင်စဉ်းစားမိဖို့ကောင်းတယ်။ မောင် လိုချင်တာက မင်းဆီက အချစ်တစ်ခုတည်းကိုပါ။ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်း မောင်ရလိုက်တာက မင်းဆီက ကြောက်ရွံ့မှုအစုန်းတွေ မင်းဆီက အဲဒီလို ကြောက်ရွံ့မှုအစုန်းတွေကို မောင်မလိုချင်ဘူး နေနေ၊ မင်းဘာလို့ မောင့်အချစ်တွေကို မသိရတာလဲ၊ နားမလည်ရတာလဲ နေနေရယ်။ မောင် မင်းကို သိပ်သတိရတယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့ လွမ်းတယ် နေနေရယ်။ မောင်တော့ မင်းကြောင့် ရူးတော့မယ်နဲ့ တူပါတယ်ဗျာ။”

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ လူက ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်လုပ်နေရ ပေမယ့် စိတ်နှင့်ကိုယ်သည် ကပ်သည်မရှိပါ။ သူ့အတွေး သူ့စိတ် အာရုံများကို နေနေဆိုသည့် မိန်းကလေးကသာ စိုးမိုးနေရာယူထားသည်မို့ မဟာဘုန်းမြတ်စိတ်ဝယ် မကြည်ရွှင်နိုင်အောင် ကသိကအောက်နှင့် နေရခက်ခက်ကြီးရှိနေရတော့သည်။

တကယ်တော့ မဟာဘုန်းမြတ်အား ချစ်အဖြေပေးပြီး ကတည်းက သူမအား အရိပ်အယောင်မျှပင် မမြင်ရအောင်ရှိခဲ့လေသည်။

သည်အဖြစ်က တစ်ရက်လည်းမဟုတ်။ တစ်ပတ်လည်း မဟုတ်သည့်အခါမှာတော့ မဟာဘုန်းမြတ်သည် စိတ်ဝယ် မချင့်မရဲဖြစ်မှုတွေနှင့် ရင်မှာခံရခက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လာရတော့သည်။

မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေ သူ့ကို လှည့်စားနေသည်ကို သိလိုက်ပြီမို့ ရင်ဝယ်မခံချင်စိတ်တွေနှင့် နေနေအား သူ့ဘက်က တွေ့ဆုံနိုင်ရန် ကြိုးစားပေမယ့် နေနေသည်ကတော့ မဟာဘုန်းမြတ်အား အတွေ့မခံပါလေတော့။

အလုပ်မှ ခွင့်ရက်ရှည်ယူထားပါသည်ဆိုသော အကြောင်းပြချက်နှင့် နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ်အား အတွေ့မခံသလို အိမ်သို့လိုက်သွားပြန်တော့လည်း သူမ မရှိပါဆိုသောစကားနှင့် မဟာဘုန်းမြတ် လက်လျှော့ခဲ့သည့်အဖြစ်တွေလည်း မနည်းတော့။

သူမဘက်က ထိုသို့ရှောင်နေလေလေ မဟာဘုန်းမြတ် လူချောကြီးရင်မှာ ပို၍ ခံရခက်ခက်ကြီးဖြစ်ရလေနှင့် သူမအပြုအမူတွေက ပို၍ မချင့်မရဲဖြစ်စေရသည့်အဖြစ်။

တကယ်ဆို မဟာဘုန်းမြတ်သည် သူမအပြုအမူများကို ရိပ်မိခဲ့ဖူးကောင်းပါသည်။

သူမလေး သူ့ကို ချစ်အဖြေ လွယ်လွယ်နှင့်ပေးလိုက်က
တည်းက သူမ သူ့အချစ်များကို လှည့်စားတော့မည်ဆိုတာ မဟာ
ဘုန်းမြတ် ကြိုတင်ရိပ်မိခဲ့ဖူးကောင်း၏။

မဟာဘုန်းမြတ်ကိုယ်တိုင်က သူမကို ချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခု
တည်းနှင့် အရာအားလုံး ယုံကြည်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ခုတော့ ထိုယုံကြည်မှုများက သူ့နှလုံးသားကို သူပြန်၍
နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေ ဖြစ်စေရတော့သည်။

“နေနေရယ် မင်း မောင့်ကို ဒီလိုမျိုး ရှောင်နေလို့ကော
ရမယ်လို့ မင်းထင်နေလားဗျာ၊ မဟာဘုန်းမြတ်ဆိုတဲ့မောင့်ကို
မင်းလေး ဒီနည်းနဲ့ လှည့်စားအရူးလုပ်လို့ မရဘူးဆိုတာ တစ်နေ့
မင်းလေး ကောင်းကောင်းသိပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာသာ မင်းလေး
မောင့်ကို ကြောက်ပါပြီဆိုတဲ့စကားမျိုး မပြောမိပါစေနဲ့၊ အဟွန်း
ခုတော့ မင်းလေး မောင့်ကို လှည့်စားချင်တိုင်းလှည့်စား အရူးလုပ်
ချင်တိုင်းအရူးလုပ်ခွင့် မောင် ပေးထားပါမယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် မင်း
သိထားရမှာက မဟာဘုန်းမြတ်ဆိုတဲ့မောင်ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိန်
မခေါ်တတ်သလို ကိုယ့်ကို စိန်ခေါ်လာခဲ့ရင်လည်း ဘာမခတ်
တတ်တဲ့သူဆိုတာ မင်းလေး ကောင်းကောင်းသိရလိမ့်မယ် နေနေ

ခုတော့ နေနေရယ်”

“ဟူး”

မဟာဘုန်းမြတ်သည် သူ့ကို ချစ်သူလေးလှည့်စားရပါ
မလားဆိုသည့် စိတ်အတွေးနှင့် ရင်မှာ မကျေမနပ် မချင့်မရဲကြီး
ဖြစ်ရသမျှ စကားတို့ကို တစ်ယောက်တည်းကြိတ်ကာ ပေါက်ကွဲ
ရင်း ချစ်သောနေနေအား ရင်မှာ တမ်းတမ်းတတကြီး သတိရလာ
ပါတော့သည်။

သူ့ဘဝတစ်သက်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့်
သူ ဒီမျှထိ ချစ်ဝေဒနာတွေ ခံစားရလိမ့်မယ်လို့ မဟာဘုန်းမြတ်
မထင်ခဲ့ပါ။

သူများတွေအချစ်ကြောင့် ခံစားရပါသည်ဆိုတုန်းက မဟာ
ဘုန်းမြတ်သည် ရယ်မောခဲ့သလောက် ခု သူ့ကိုယ်တွေ့ကြုံပါမှ
မဟာဘုန်းမြတ်သည် အချစ်၏ဝေဒနာ ဘယ်လောက်ထိ ပြင်းထန်
သည်ကို သူ ယုံကြည်လက်ခံလာရသည်။

အချစ်ဆိုတာကို ဘာမှန်းမသိခင်တုန်းကတော့ ချစ်တတ်
သူတွေကို လှောင်ပြောင်ခဲ့သော မဟာဘုန်းမြတ် အခုတော့ သူ
ကောင်းကောင်းကြီး ဝင့်လည်နေပြီဖြစ်သည်။

အချိန်နှင့်အမျှ သတိရတမ်းတနေသော နေနေအား သူ မမြင်မတွေ့ရလေ ပို၍ ရင်မှာ တမ်းတမ်းတတကြီး တွေ့ချင်လာရ လေဖြစ်သည်။

ချစ်သူကို သတိရစိတ်၊ လွမ်းစိတ်များနှင့် မဟာဘုန်းမြတ် နှလုံးသား ဝေဒနာကို အလူးအလဲ နာနာကျင်ကျင် ခံစားနေရသည် ကိုတော့ သူ့ကိုယ်သူသာ သိပါ၏။

နေနေ သူ့ကို ဘယ်လောက်ပဲ ခြေရာဖျောက်ပါစေ မဟာဘုန်းမြတ်ဆိုသည့်သူကတော့ လွယ်လွယ်နှင့် ဇွဲလျှော့လိမ့် မည်မဟုတ်ပါ။

သူမအရိပ် သူမမျက်နှာလေးအား မြင်သာတွေ့သာမည့် တစ်နေရာမှနေ မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေအား နေ့စဉ်ရက်ဆက် လိုပင် စောင့်ကြည့်နေသည်။

ပုန်းစမ်း ချစ်သူလေး သူ့ကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရှောင် ဖယ်ပုန်းနိုင်မှာတဲ့လဲ။

ထိုအတွေးနှင့်ပင် မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေမျက်နှာ အား တွေ့ရမည့်ရက်ကို စောင့်နေခဲ့လေသည်။

သူစောင့်နေသည့် တစ်နေ့မှာ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။

“ဟင် နေနေ”

မဟာဘုန်းမြတ်ကား သူမြင်ချင်တွေ့ချင်လှသည့် သူ အချိန်နာရီနှင့်အမျှ မျှော်လင့်နေရသော နေနေကို တွေ့လိုက်ရသော ကြောင့် ရင်မှာ ဖော်မပြနိုင်သည့် ပျော်ရွှင်မှုတွေနှင့် ပျော်ရွှင်သွားရ သည်။

ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစိတ်တို့နှင့် မဟာဘုန်းမြတ် ခြေလှမ်းများ သည် နေနေရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

နေနေမှာ သူမကို တစ်ဦးတစ်ယောက်က မြင်သွားမှာ နီးသည့်အလား ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် အလုပ်မှဆင်း အိမ်သို့ပြန် လာ...

“နေနေ”

“ရှင်”

“ဟင်”

“အို”

ဖြူဖြောသွားရသော မျက်နှာလေးနှင့် နေနေမျက်နှာလှလှ သား ပျက်သွားရသည်။

ဘုရားရေ သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နေနေရှေ့ကို ရောက်လာ

ရသည်လဲ။

နေနေမှာ သူမကို မြင်တွေ့သွားမှာနီးသောကြောင့်ပင် တမင်အလုပ်သွား အလုပ်ပြန်အချိန်ကို စောစောသွား စောစောပြန်လုပ်ကာ ဦးမဟာဘုန်းမြတ်ကို ရှောင်နေခဲ့သမျှ ယခုတော့ဖြင့် ဘယ်လိုမှ မရှောင်သာတော့ဘဲ နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ်နှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရသည့်အဖြစ်။

မဟာဘုန်းမြတ်ရှေ့တွင် ပြေးစရာမြေမရှိတော့သည့် လူတစ်ယောက်လို နေနေသည် မျက်နှာလေးပျက်လျက် ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေဆဲ...

“နေနေ”

“ဟင့်အင်း”

ငြင်းဆန်သံလေးနှင့် နေနေသည် မပြောမဆို ကလေးဆန်ဆန်ပင် သူမ၏ခြေလှမ်းများကို နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လိုက်တော့...

“ဟိတ်”

“ဆို”

“လာ”

စိုးမိုး - စာပေ

“ဟင့်အင်း မလိုက်ဘူး”

“မင်းကွာ”

“ရှင် အမေ့”

ရုတ်တရက် နေနေကိုယ်လေးသည် မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ခွင်ထဲ ရွှေခနဲပါသွားရပြီးနောက် နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ်ကားထဲသို့ ရောက်ရှိသွားပါလေသည်။

“ကဦး”

“ဟင်”

“ဟား”

မဟာဘုန်းမြတ် ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းလာသော ကားက လူရှင်းသည့်တစ်နေရာတွင် ရပ်သွားပြီးဖြစ်၍ နေနေကိုယ်လေးမှာ ရှေ့သို့ ငိုက်ခနဲကျသွားမတတ်ရှိကာ ထိန်းထားလိုက်ရသည်။

မဟာဘုန်းမြတ်သည် ကားရပ်သွားသည်နှင့် သူသည်လည်း သက်မမောတစ်ချက်ကို ချပစ်လိုက်သည်။

သည်နောက် နေနေမျက်နှာလေးအား စူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“ကဲ ဘယ်နှယ်ရှိစ အမိ၊ ကျုပ်ကို ရှောင်နေရလို့ အမိတော်တော်မှ ပျော်ရဲ့လားဆိုတာ”

စိုးမိုး - စာပေ

စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းကြီးများနှင့် နေနေအား မမြင်
ဖူးသူတစ်ယောက်လို ခပ်စူးစူးကြည့်ကာ မဲတည်မပြီးကြီး မေးလိုက်
သည့် မဟာဘုန်းမြတ်စကားကြောင့် နေနေမျက်နှာလေး ပျက်သွား
ရပြီး...

“ရှင်နော် နေနေက ဘာကို ပျော်ရမှာလဲ”

အနိုင်ရသူတစ်ယောက်ပမာ မျက်နှာဘားကြီးနှင့် မေးလာ
သည့် မဟာဘုန်းမြတ်၏ မျက်နှာချောချောကြီးကို နေနေသည်
မျက်စောင်းလှလှလေးနှင့်ထိုးရင်းက မေးလိုက်သည်။

“အဟွန်း ဟွန်း ခင်ဗျားလေးက ကျုပ်ကိုပြန်ပြီး ရန်တွေ
သေးတယ်ဟုတ်လား၊ ပြောစမ်း ဒီရက်တွေမှာ မင်း မောင့်ကို
ဘာကြောင့်ရှောင်နေတာလဲဆိုတာ”

အပြစ်မရှိသူတစ်ယောက်လို မျက်နှာနှင့်မျက်နှာတည်တည်လေး
ဖြင့် အသည်းယားစွာ ဆိုနေသည့် နေနေကို မဟာဘုန်းမြတ်သည်
မချင်မရဲကြီး စိုက်ကြည့်ရင်းက သူမခါးကျဉ်းကျဉ်းလေးကို ဖျတ်ခဲ
ဆိုသလိုဆွဲယူကာ သူနှင့် ရင်ချင်းဆွဲကပ်ပစ်လိုက်သည်။

“အို ရှင်နော်၊ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ လွတ်”

နေနေမှာ မဟာဘုန်းမြတ်လက်များကို ဖယ်ရှားပုတ်ထုတ်

ပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ မဟာဘုန်းမြတ်သည် အံ့ကိုတင်းခဲ ဈေးကြိတ်
ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ ဟုတ်လား၊ ဒါ မင်းကို အပြစ်ပေး
တာ”

“ဘာပြောတယ်၊ ရှင် နေနေကို ဘယ်လိုများမှတ်နေလဲ
ဦးမဟာဘုန်းမြတ်”

“ဒီစကားကို မောင် မပြောခင် မောင်မေးတာကို မင်း
အရင်ဖြေပါဦး နေနေ၊ မင်း ဘာကြောင့် မောင့်ကို လှည့်စားရတာ
လဲဆိုတာ”

မျက်ဝန်းချင်းဆုံအောင်စိုက်ကြည့်လျက် မေးလိုက်သော
မဟာဘုန်းမြတ်ကို နေနေသည် အကြည့်လေး ရှောင်လွှဲပစ်လိုက်ရင်း
က...

“ရှင် ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ရှင်ကို ဘယ်သူက
ဘာတွေလှည့်စားလို့လဲ”

“ဪ မရွံ့ချေ၊ ခင်ဗျား တယ်အပြောကောင်းပါလား၊
အဟွန်း ကျုပ်ကို ချစ်တယ်ပြောပြီ တစ်လလုံးလုံး ရှောင်နေတာ

ဘယ်သူလဲ”

မချင်မရဲဟန်နှင့် နေနေပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကာ ဆိုလိုက်တော့...

“အား နာတယ် လွတ်ပါ”

“အဟွန်း ဟွန်း၊ ခင်ဗျားက အသားနာတာ၊ ကျုပ်က အသည်းနာတာ၊ ကျုပ်ကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အခုလို ရှောင်နေလဲ ဆိုတာ မင်းပြောစမ်း နေနေ”

နေနေ ရုန်းနေပေမယ့် နေနေကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲက လုံးဝလွတ်မပေးဘဲ တင်းတင်းကြီး ပွေ့ဖက်ထားရင်းက သူ့အား လှည့်စားရပါ့မလားဆိုသည့်စိတ်တို့နှင့် နေနေအား စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်ရင်းက မဟာဘုန်းမြတ် ဆိုလိုက်သည်။

မဟာဘုန်းမြတ်၏ အကြည့်စူးစူးများအောက်တွင် နေနေသည် အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်ပမာ မနေတတ်အောင်ဖြစ်သွားရပြီး...

“ရှင် ရှင်ကို နေနေ ဘယ်မှာရှောင်လို့လဲ”

နေနေစကားကြောင့် မဟာဘုန်းမြတ် မျက်နှာချောချောကြီးမှာ ဒေါသကြောင့် ရဲခနဲဖြစ်လျက် သူ့မျက်နှာကြီးက နေနေမျက်

နှာလေးနား တိုးကပ်သွားတော့ နေနေသည် ကြောက်လန့်စွာ သူမမျက်နှာလေးကို နောက်သို့ဆုတ်လိုက်ကာ...

“ရှင်နော် ဦးမဟာဘုန်းမြတ်၊ မရမ်းကားနဲ့သိလား”

“အဟွန်း ဘာလဲ၊ အပြစ်လုပ်ထားတုန်းက လုပ်ထားပြီး အခုမှ သိပ်ကြောက်နေပြီလား”

“အို မကြောက်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရမှာလဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မက အပြစ်လုပ်ထားတဲ့သူလည်း မဟုတ်ဘူး”

နေနေမှာ သူမကိုယ်သူမ အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်ရယ်လို့ ဝန်မခံပါ။ ထို့အပြင် မဟာဘုန်းမြတ်ကို တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ရန်စွာနေသည်မို့...

“မင်းက ကိုယ့်အပြစ်ကို ကိုယ်ဝန်မခံတဲ့အပြင် ကျုပ်ကို ပြန်ပြီးတောင် ရန်စွာနေသေးပါလား”

နေနေကား စူးရဲသော သူ့အကြည့်များကို ရင်မဆိုင်ရဲသလို မျက်လုံးလေးများ ကျစ်ကျစ်စုံမှိတ်ထားဆဲက မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ခွင်ထဲ လုံးလုံးရောက်ရှိနေရသည်။

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ နေနေကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘာလဲ၊ ခုတော့ ဖြေစရာစကား မင်းမှာမရှိတော့ဘူး”

လား နေနေ၊ အဟွန်း ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ မင်းက အချစ်ကို လှည့်
စားတတ်တဲ့ မိန်းကလေးကို”

မဟာဘုန်းမြတ်စကားကြောင့် နေနေ ဒေါသတွေနှင့်
ဆတ်ဆတ်ခါသွားကာ...

“ရှင်စကားပြောတာ ကြည့်ပြောနော် ဦးမဟာဘုန်းမြတ်”

“ကြည့်ပြောလို့သာ မြင်တာပေါ့ဗျ”

“ရှင်စကားတွေက သိပ်လွန်နေပြီ၊ ကျွန်မကို ရှင်တွေဖူး
တဲ့ မိန်းမတွေနဲ့ လာမနှိုင်းနဲ့ သိလား”

“ဘာကွ ဘာပြောတယ်၊ ကျုပ်တွေဖူးတဲ့မိန်းမတွေနဲ့
လာမနှိုင်းနဲ့ဟုတ်လား၊ အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း ဒီစကား သိပ်ကို
ရယ်ဖို့ကောင်းပါလား နေနေ၊ ကျုပ်ဘဝမှာ မင်းနဲ့မတွေ့ခင်ကအထိ
ကော တွေ့ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာပါ ကျုပ် ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းက
လေးဆိုလို့ မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတယ် နေနေ၊ အဲဒီစကားဟာ ကျုပ်
ဘဝတစ်သက် ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲမှာမဟုတ်တဲ့ စကားပဲ”

“ဒါတော့ ပြောကြတာပဲလေ”

“ဟင် မင်း”

မျက်စောင်းတနှင့်ကြီးထိုးကာ ပြောလိုက်သည့် နေနေ

ကေးကြောင့် မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ဝယ် ဘယ်လောက်ထိ ခံရခက်
သွားရသည်မသိပါ။ သူ့အချစ်တွေကို စော်ကားရပါ့မလားဆိုသည့်
ယောက်ျားမာန မခံချင်စိတ်တို့နှင့် နေနေတစ်ကိုယ်လုံးအား မလွှတ်
တမ်း တင်းကြပ်စွာ ချုပ်နှောင်သိုင်းဖက်ထားလိုက်ပါတော့သည်။

“လွတ် လွတ်နော် ရှင်”

ကားထဲတွင် နှစ်ဦးသား ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ကာ နေနေ
တို့ယ်လေးပေါ် မဟာဘုန်းမြတ်ကိုယ်ကြီး အုပ်စိုးသွားရသည်။

“အို ရှင် ရှင် လွတ်နော်”

နေနေမှာ မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ခွင်တွင်းမှ ရှက်ဒေါသတွေ
ဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ အားရှိသမျှ ရုန်းကန်နေတော့သည်။

သို့သော်လည်း...

မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေအား မလွှတ်မိပေ။ ရှက်ရွံ့
တုန်လှုပ်မှုတွေဖြင့် ထိတ်လန့်နေသည့်ကြားက ရွံ့နှစ်နေအောင် လှပ
လွန်းသော နေနေမျက်နှာလေးကို သူ ခပ်စိုက်စိုက်တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်
လိုက်တော့...

နေနေမှာ မျက်ရည်များ ကျလှကျခင် မျက်ဝန်းအစုံနှင့်
နှုတ်ခမ်းလေးဖိကိုက်ကာ မဟာဘုန်းမြတ်ကို ကြည့်နေလေ၏။

မဟာဘုန်းမြတ်သည် သက်မတစ်ချက်ကို ချလိုက်ပြီး
နောက်...

“ကျုပ်အချစ်ကို နောက်တစ်ခါ မင်း ဒီလိုမျိုး ဖော်ကား
ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ နေနေ၊ မင်းကို ကျုပ် သိပ်ချစ်လွန်းလို့ ဒီတစ်ခါ
သည်းခံလိုက်မယ် သိလား”

မဟာဘုန်းမြတ်သည် ပြောရင်းက တင်းကျပ်စွာဖက်ထား
သည့် နေနေကိုယ်လေးကို ပြေလျော့လိုက်ရသည်နှင့်...

“ရှင် သည်းခံပေမယ့် ကျွန်မ သည်းမခံဘူး”

“ကဲဟယ် ဖြန်း”

“အား”

ရှက်ဆဲသံတွေနှင့် နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ်အား ဖျတ်
ခနဲဆိုသလို ပါးကို ရိုက်ပစ်လိုက်တော့သည်။

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ ရုတ်တရက်ကြီး နေနေသူပါးကို ရိုက်
ချလိုက်သဖြင့် ဖြန်းခနဲ ပူစပ်သွားရသည်။

သည်နောက် စိတ်တွေတိုသွားရသလိုမျိုး မဟာဘုန်း
မြတ်မှာ နေနေလက်မောင်းလေးနှစ်ဘက်အား သူလက်များနှင့် ဖြိုင်
တူလို ဆုပ်ညှစ်လိုက်ရင်းက...

“မင်း မင်း သိပ်စွာပါလား နေနေ၊ အေး ဒီလောက်စွာ
တဲ့ မိစ္ဆာ လာခဲ့စမ်း”

“အမေ့”

“အို”

စကားအဆုံး မဟာဘုန်းမြတ်မှာ နေနေကိုယ်လေးအား
ဖျတ်ခနဲ ထွေးဖက်ကာ ရင်ချင်းအပ်ထားလိုက်သဖြင့် နေနေခမျာ
မျက်ဝန်းလေးများ ပြူးပြာဝေရင်း ရုန်းမိပါတော့၏။

နေနေရုန်းနေသည့်ကြားမှ မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေ
ကိုယ်လေးအား ကျစ်ကျစ်ထွေးထွေးလေး ဖက်ထားရင်းမှ နေနေ
မျက်နှာအနံ့ အနမ်းပန်းများ ခြေနေလိုက်ပါတော့သည်။

ရှက်ကြောက်စိတ်တွေနှင့် နေနေသည် သူမမျက်နှာလေး
အား ရှောင်ရှားတိမ်းဖယ်ရင်းက...

“ရှင် လွှတ် လွှတ်ပါ၊ နေနေ နေနေ အသက်ရှူကျပ်လာ
ပြီ သိလား”

“မလွှတ်ဘူး မောင့်ကို လှည့်စားခဲ့တဲ့ မင်းလေးကို မောင်
ကောင်းကောင်းအပြစ်ပေးရလိမ့်မယ်”

“ဟင် ရှင်”

နေနေ စကားဆက်ခွင့်မရှိပါတော့။

မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ခွင့်ထဲတွင် နေနေကိုယ်လေးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းလျက်ရှိနေရသည်။

ရှက်စိတ်တွေနှင့် မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ခွင့်ထဲတွင် သူမလေး ရုန်းကန်နေသမျှ အရာမရောက်ခဲ့ပါ။

ကြာတော့ နေနေခမျာ မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ခွင့်ထဲတွင် မောပန်းနွမ်းလျမှုတွေဖြင့် သူမကိုယ်လေးမှာ တဖြည်းဖြည်း ပျော့ပျောင်းလာရတော့သည်။

နေနေရယ်။

မဟာဘုန်းမြတ်သည် ပျော့ပျောင်းလာသည့် နေနေကိုယ်လေးကို ညင်သာစွာ ထွေးဖက်ထားရင်းက မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေနှင့် ပါးချင်းကပ်ထားလိုက်ပြီး...

“နေနေရယ်၊ မောင် မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်၊ မောင့်အချစ်တွေကို မသိဟန်မပြုပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီရက်တွေအတွင်းမှာ မင်းကြောင့် မောင် ဘယ်လောက်ခံစားရတယ်ဆိုတာ မင်းလေးသိရဲ့လားဗျာ၊ ပြီးတော့ မင်းအပေါ်မှာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ချစ်ရတဲ့ မောင်အချစ်တွေကိုလည်း အသိအမှတ်ပြု တုံ့ပြန်ပေးပါ၊ မောင် နေနေကို

ခွဲနိုင်ဘူး၊ သိပ်ချစ်တယ်၊ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပါရစေ၊ မောင့်ကို မင်းချစ်စာယ်မဟုတ်လား နေနေ၊ ပြောပါဦး”

ပါးပြင်မို့မို့ထက် အနမ်းပန်းတို့ကို နူးညံ့ညင်သာစွာ ခြေချရင်းက ချစ်စကားတွေပြောနေတော့ နေနေမှာ မျက်လုံးလေးမှိတ်လျက် မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ခွင့်ထဲတွင် ငြိမ်သက်နေလေသည်။

သူမ ထိုသို့ အေးစက်စွာ တိတ်ဆိတ်နေပြန်တော့လည်း မဟာဘုန်းမြတ်သည် အားမလိုအားမရကြီးဖြစ်သွားသည့်နှယ် တင်းတင်းကြီး ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး...

“မောင့်ကို စကားပြောပါဦး နေနေ၊ မောင့်ကို မင်းချစ်လားဆိုတာ”

နေနေ မဆို။ ပန်းသွေးရောင်ပြေးနေသော ရှက်မျက်နှာရဲ့လေးနှင့် မျက်လွှာလေးချလျက်ရှိနေရသည်။

ချစ်သူမျက်နှာလှလှ ရှက်သွေးစွန်းနေသည်ကိုကြည့်ပြီး မဟာဘုန်းမြတ် နှလုံးသားများ ချစ်စိတ်တွေနှင့် တုန်ခါသွားရတာ...

“ပြောလေ နေနေ၊ မောင့်ကို ချစ်လားဆိုတာ”

“ဟင့်အင်း”

“ကောင်မလေးနော်၊ ဘာဟင့်အင်းလဲ၊ ဒီမှာ မောင့်ကို မင်းကြည့်စမ်း”

ကြည့်ဆိုပေမယ့် နေနေအကြည့်တွေက မဟာဘုန်းမြတ်ထံ ရောက်မလာခဲ့ပါ။ မဟာဘုန်းမြတ်သည် ခေါင်းမာကာ တစ္ဆေ ထိုးဆန်ချင်သည့် ချစ်သူကိုကြည့်ပြီး မချင့်မရဲနှင့် ချစ်အသည်းယား ယားကြီး ဖြစ်သွားကာ...

“အေးဗျာနော်၊ မောင့်ကို မကြည့်ရင် မောင်က ကြည့် အောင်လုပ်ရလိမ့်မယ်”

“အို”

မဟာဘုန်းမြတ်စကားကြောင့် နေနေသည် လန့်သလို မျက်လွှာလေး ပင့်ကြည့်လာလေသည်။

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း နေနေရယ်”

ကလေးတစ်ယောက်လို ဟန်ဆောင်မှုမရှိ ကြောက်လန့် သလို သူ့အား ကြည့်လာသည့် နေနေကို မဟာဘုန်းမြတ်သည် ကြည့်ရင်းက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

နေနေခမျာ မဟာဘုန်းမြတ်၏ ခပ်လွန့်လွန့်ရယ်သံကြောင့် မနေတတ်အောင် ရှက်သွားရပြီး...

“ရှင် မရယ်ပါနဲ့၊ နေနေကို ရှင် ရယ်စရာမလိုဘူး၊ ဟင်း လူကိုက သိပ်မုန်းဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟောဗျာ”

ငိုမဲ့မျက်နှာလေးနှင့် ရှက်မျက်စာလေးထိုးကာ ရှက် ခေါသတွေနှင့် ပြောလိုက်သည့် နေနေကိုကြည့်ပြီး မဟာဘုန်းမြတ် ပြုံးလိုက်သည်။

“နေနေကို မောင် စတွေ့ကတည်းက ချစ်တယ်၊ စိတ်ဝင် စားတယ်”

“သွားနော်၊ ရှင် အရှက်မရှိစကားတွေ လာမပြောနဲ့”

“အေးဗျာ၊ အချစ်မှာ ရှက်နေဖို့လိုလို့လား၊ မောင်ကတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ နေနေကို ချစ်ရင်ချစ်တယ် သိပ်ချစ်တယ်၊ မောင့် ကို ပြန်ချစ်ပါနော်၊ ပြီးတော့ မောင်ချစ်တဲ့ နေနေနဲ့ ဘဝတစ်ခုကို မောင် တည်ဆောက်ပါရစေ၊ နေနေကို မောင် ဘယ်လိုမှ မခွဲနိုင် တော့ဘူးကွာ”

“အို ရှင် ရှင် ဘာလုပ်တာလဲဆို၊ အို လွှတ်စမ်းပါ”

နေနေမှာ ဇွတ်အတင်း ငြင်းဆန်လိုက်သောကြောင့် မဟာ ဘုန်းမြတ်သည် နေနေကိုယ်လေးကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် တင်းခနဲ

တစ်ချက်မျှစ်ညစ်ပစ်လိုက်သည်။

သည်နောက် သူ့မျက်နှာချောချောကြီးကို နေနေမျက်နှာ
လေးထက် အုပ်မိုးပူးကပ်ကာ...

“နေနေ မောင့်ကိုချစ်တယ် မဟုတ်လား၊ ပြော တစ်ခါ
တည်းပဲ မောင်မေးမှာနော်၊ မရရင်တော့ မောင့်အဆိုးမဆိုနဲ့ဗျ”

“အို”

မဟာဘုန်းမြတ်စကားကို နေနေမှာ လန့်သွားရရှာသည်။

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း၊ ဘာလဲ နေနေ မောင့်စကားကို
လန့်သွားလား၊ အဟွန်း မလန့်ပါနဲ့ဗျာ၊ နေနေကို မောင်ကချစ်တယ်၊
ကဲပြော နေနေ မောင့်ကိုချစ်လားဆိုတာ”

“သိပ်ဆိုးတာပဲ မချစ်လို့ကောရမလား”

“အဟွန်း ဟုတ်တယ်နော်၊ နေနေ မောင့်ကို မချစ်ဘူးဆို
လည်း မရတော့ဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မောင်က ဆုံးဖြတ်ထားပြီး
သားဗျာ၊ နေနေဆီကအဖြေကို မောင် တောင်းလို့ရရင်ရ၊ မရရင်
တော့ ဒီတစ်ခါ နေနေကို မောင် တစ်ခါတည်း ခိုးပြေးသွားတော့
မယ်လို့”

“တော်ပါနော်၊ သူ့ကို ကြောက်ပါတယ်”

စိုးမိုး - စာပေ

“ဗျာ ဘယ်သူ့ကို ကြောက်တာလဲ”

“သူ့ကို ဟောဒီက ရှင်ကြီးကို”

ကလေးတစ်ယောက်နှယ် နေနေမှာ မကျေမနပ်ဟန်လေး
နှင့် မဟာဘုန်းမြတ်စရင်ဘတ်ကြီးကို သူမလက်လေးနှင့် ထောက်ပြ
လိုက်သည်။

ထိုအခါ မဟာဘုန်းမြတ်မျက်နှာချောချောကြီးမှာ ကြည်နူး
မှုတို့ဖြင့် ပြုံးချိုသွားကာ...

“မောင့်ကိုကြောက်ဖို့ မလိုဘူးလေဗျာ၊ မင်းလေး မောင့်
ကို ချစ်ဖို့ပဲလိုတာ၊ ချစ်လား”

“အင်း”

ပိုရန်ကောဟု အကြည့်ရှက်မျက်စောင်းလေးနှင့် နေနေ
သည် မဟာဘုန်းမြတ်အား ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟိတ် မောင့်ကို ဘာလို့ အဲလိုကြည့်ရတာလဲ၊ အေးကွ
မင်းလေးအကြည့်ကြောင့် မောင်စိတ်တွေ မထိန်းနိုင်ရင်တော့
မောင့်အပြစ်မဟုတ်ဘူးနော်”

“အို”

သည်တစ်ခါတော့ဖြင့် နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ်ကို

စိုးမိုး - စာပေ

မျက်စောင်းလေးပင် မထိုးရဲပါလေတော့။

သို့သော် နှုတ်ခမ်းလေးကတော့ စုနေရဆဲပေမို့ မဟာဘုန်း
မြတ်မှာ နေနေအား စိုက်ခနဲကြည့်ရင်း...

“ဒီနှုတ်ခမ်းကြီးက ဘာလို့ စုနေရတာလဲ၊ နေနေနော်
မောင့်ကို သိပ်ပြီးအသည်းယားအောင် မလုပ်နဲ့ဆို၊ မောင့်ကို ချစ်လား
ဆိုတာ မြန်မြန်ပြော၊ ကြာတယ်ကွာ မောင် သိပ်စိတ်မရှည်တော့
ဘူး”

“အင်း ချစ်တယ်”

မချင့်မရဲစိတ်၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတို့နှင့် မဟာဘုန်းမြတ်သည်
နေနေကိုယ်လေးကို ဖျစ်ညစ်လိုက်ချိန်နှင့် နေနေဆီမှ ‘ချစ်တယ်’
ဆိုသည့် စကားသံတို့မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်သွားရသည်မို့
နေနေ၏ ချစ်အဖြေစကားတို့သည် မထင်မှတ်ဘဲ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်
လေး ထွက်သွားရသလို ရှိသွားရ၏။

“ဟာကွာ မောင်ကြားချင်တာက ဒီလိုမျိုး အဖြေမဟုတ်
ဘူးလေဗျာ”

“အို ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ချစ်တာပဲ ဘယ်လိုဖြေဖြေ
အတူတူပဲမို့လား”

“တူပေမယ့် ဒီလိုကြီးတော့ မကြားချင်ဘူးလေဗျာ”

“ကဲလေ ကဲပါ၊ ချစ်ဇော်မှုပါတယ်တဲ့၊ ကဲ ကျေနပ်ပြီ
လား”

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း”

နေနေစကားအဆုံး မဟာဘုန်းမြတ်သည် သွားစွယ်မွေးမွေး
ပေါ်အောင်ပင် သဘောတကျနှင့် နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်လိုက်မိတော့
သည်။

ရှက်ရွံ့မှုတို့ လွန်ကဲနေရသော နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ်
ရင်ဘတ်ကြီးကို သူ့မလက်လေးနှင့် တွန်းထားလိုက်ရင်း...

“ဦးမဟာဘုန်းမြတ်”

“ဟင်”

“နေနေ အိမ်ပြန်ချင်တယ်”

“အေးကွ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းလေး မောင့်ကို အရင်ကလို
လှည့်စားလို့မရတော့ဘူးနော်၊ မောင့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာကော
တကယ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား”

နေနေသည် မျက်စောင်းလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးစုသွားရ
ပြီး...

“နေနေအချစ်ကို မယုံမှတော့ ဘာလို့ ဆက်ချစ်နေသေးလဲ”

“အဟွန်း မယုံတာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားလေးကို မောင်က စိတ်မချတာ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“နေနေက သိပ်လှပြီး ချစ်စရာကောင်းလို့”

“ရှင်ရယ်”

“သိပ်ချစ်တယ် နေနေရယ်”

သည်တစ်ခါတော့ နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ် ရင်ခွင် ကျယ်ကြီးထဲကို သူမကိုယ်တိုင် လိုလားစွာ တိုးဝင်မိပါတော့သည်။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၇)

ကားသည် တုန့်ခနဲရပ်သွားရတာနှင့်အတူ နေနေကိုယ် လေးသည်လည်း မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ခွင်ထဲသို့ ထွေးခနဲကျသွားရသည်။

မဟာဘုန်းမြတ်သည်ကတော့ ခက်ထန်တင်းမာနေသော ဒေါသမျက်နှာကြီးနှင့် သူကား ဘယ်ကိုမောင်းလာသည်ကိုလည်း သူ့ကိုယ်သူ သတိမထားမိခဲ့ပါ။

သူသတိထားရသည်က ချစ်သောနေနေကိုသာ ဖြစ်ပါသည်။

“ပြောစမ်း နေနေ မင်း ပြောစမ်း၊ အဲဒီလူဟာ မင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲဆိုတာ”

စိမ်းမှောင်နေရသော မျက်ခုံးထူထူကြီးကို တွန့်ကြုတ်လျှင် သူလက်အစုံက နေနေလက်မောင်းသား ဝင်းဝင်းအိမ်လေးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ကာ ခက်ထန်မှန်တည်နေသည့် ဒေါသမျက်နှာကြီးနှင့် ပြောနေသော မဟာဘုန်းမြတ်ကြောင့် နေနေမျက်နှာလှလှလေးမှာ မဲ့သွားရသည်။

“အား နာတယ်”

“လွတ်”

“မောင့်ကို မမြင်နိုင်အောင် မင်း အဲဒီလူနဲ့ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် စကားတွေပြောနေတယ်၊ အဲဒီလူကလည်း တစ်ချိန်လုံး မင်းမျက်နှာကိုပဲ ငေးစိုက်ကြည့်ပြီး စကားပြောနေတာ၊ မင်းနဲ့အဲဒီလူ ဘယ်လို ပတ်သက်မှုရှိနေလဲ နေနေ”

“ပြောပြီးပြီ၊ မောင်မောင်နဲ့နေနေက ကုမ္ပဏီတစ်ခုထဲမှာ အလုပ်အတူတူလုပ်တဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာ”

“ဘာကွ သူငယ်ချင်းဟုတ်လား၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဒီလောက် ရင်းရင်းနှီးနှီးနေတာ ဒါ သူငယ်ချင်းတုလား”

ချစ်သူလေးအပေါ် ချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းနှင့် အမှားအမှန်

အိုပင် မဝေဖန်နိုင်တော့လောက်အောင် ချစ်သဝန်တွေတိုနေရသည့် မဟာဘုန်းမြတ်စကားကြောင့် နေနေမျက်နှာလေး ဆတ်ခနဲ လှည့်သကား မဟာဘုန်းမြတ်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင်စကားတွေ သိပ်လွန်နေပြီနော် ဦးမဟာဘုန်းမြတ်၊ နေနေသိက္ခာကို ရှင် မစော်ကားနဲ့”

နေနေမှာ နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်းစေ့စေ့ မခံချင်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“နေနေသိက္ခာကို စော်ကားနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မောင် ခြင်္သေ့တဲ့အတိုင်း ပြောနေတာ၊ ဘယ်နှယ်ကွာ၊ ကိုယ့်ရည်းစား ချစ်တခြားယောက်ျားက မရိုးမသားတဲ့အကြည့်တွေနဲ့ ကြည့်နေတာ ဟဲ့ ဘယ်လိုချစ်သူက ဒီအတိုင်း ကြည့်နေနိုင်မှာလဲ၊ ပြီးတော့ ခြင်္သေ့ကိုယ်တိုင်ကရော အဲဒီလူအပေါ် သိပ်ပြီး မျက်နှာသာပေးလွန်း နေဘူးလား၊ မောင် အခုလိုပြောတာ သဘောထားသေးသိမ်လို့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ မောင့်ကို မမြင်နိုင်လောက်အောင် အဲဒီလူ အပေါ် အလေးထားနေတဲ့ အပြုအမူတွေကြောင့် မောင် ပြောနေတာ”

“အို ရှင် ရှင် လူကို ဒီလိုပဲ ပြောရသလား၊ ရှင် နေနေ

ကို ဒီလောက်တောင် အထင်သေးနေလဲ ဘာလို့ ဆက်ချစ်နေသေးလဲ၊ ဟုတ်တယ် ရှင်ပြောသလို အဲဒီလူကို ကျွန်မ အလေးထားတယ်၊ ဂရုစိုက်တယ်၊ နောက် ချစ်တောင်ချစ်ဦးမယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ”

နေနေမှာ သူမသိက္ခာကို စော်ကားရပါမလဲဆိုသည့် ဆွေ့ခန့်ဒေါသတွေနှင့် မဟာဘုန်းမြတ်အား အရွံတိုက်ကာ ပါးစပ်တွေ့ရာ ပြောချလိုက်လေသည်။

‘မဟာဘုန်းမြတ်မှာ နေနေစကားကြောင့် မျက်နှာကြီးနီသွားရပြီ...’

“အေး ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ ဒါဖြစ်တယ်ကွာ”

“အမေ”

နေနေစကားများသည် သူနှလုံးသားကို ဓားနှင့် ထိုးလိုက်သလိုမို့ မဟာဘုန်းမြတ်နှလုံးသားများ စူးခနဲ နာကျင်နှင့်သည့် သွားရသည့်အဆုံး နဂိုကမှ ချစ်ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေရသော မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေအား တင်းတင်းကြီး ဖျစ်ညစ်လွှဲအသက်ရှူများ မွန်းကျပ်သွားအောင် နေနေအား စကားပြောခွင့်မပေးဘဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် နမ်းရှိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“အို လွတ်”

ရှက်ဒေါသတွေ မွန်သွားရှာသော နေနေမှာ မဟာဘုန်းမြတ်ကိုယ်ကြီးကို သူမလက်လေးနှင့် အားရှိသလောက် တွန်းထုတ်ကာ လက်တစ်ဖက်ကလည်း မဟာဘုန်းမြတ် ပခုံး၊ ကျောနှင့် ရင်ဘတ်ကြီးကို သူမလက်သီးဆုပ်နုနုလေးဖြင့် အားရှိသလောက် ရိုက်ကုတ်ဖို့နေပါတော့သည်။

“လွတ် လွတ် လူရိုင်းကြီး လူခွစာကြီး၊ ရှင်ကြီးကိုမုန်းတယ်၊ သိပ်မုန်းတယ် သိလား”

“ကဲဟယ်”

“ဗုန်း”

“ဗုန်း”

“ဗုန်း”

နှုတ်ခမ်းလေး ပြတ်ထွက်လုမတတ် ဖီကိုက်ကာ သူမလက်သီးဆုပ်များက မဟာဘုန်းမြတ်ထံ အဆက်မပြတ် ရောက်ရှိနေပါသော်လည်း မဟာဘုန်းမြတ်ကတော့ဖြင့် နေနေ၏ ထုအရိုက်များကို နည်းနည်းလေးမှ မဖြူပါပေ။

သူ့အား ထုရိုက်နေသည်ကိုပင် ပန်းနှင့်ပေါက်သည့်အလား ခံယူထားသည်မို့ ကြာတော့ နေနေခမျာ လက်ပန်းကျလာသေး

လူက အားမဟန်မာန်လျော့လာရပါတော့သည်။

“အဟင့် ဟင့် ဟင့် အလကားလူ၊ သူများ သားသမီးကို သက်သက်အနိုင်ကျင့်တယ်၊ အဟင့် ဟင့် ဟင့်”

နေနေမှာ မခံမရပ်နိုင် ရှက်ဒေါသတွေနှင့် မျက်ရည်ကြီးများက ပါးပြင်ပေါ် တလိမ့်လိမ့် ကျဆင်းလာရကာ လူက တအင့်အင့်နှင့် ငိုရှိုက်နေတော့သည်။

“ရှင်ကြီးကို မချစ်ဖူးသိလား၊ မုန်းတယ်၊ ဒီနေ့ဒီအချိန်ကစပြီး ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ဖူးလို့ မှတ်ထားပါ”

“တိတ်စမ်း၊ မင်းရဲ့အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့စကားတွေ ငါ နားမထောင်နိုင်ဘူး၊ ဒီမှာ မင်းသိထားဖို့က အချစ်က ကလေးကစားစရာမဟုတ်ဘူး၊ လူကို အခုချစ်တယ်၊ အခုမချစ်ဘူးပြောပြီး မင်းဘက်က ပြတ်တယ်ဆိုတိုင်း ငါက လက်ခံရအောင် မရူးသေးဘူး၊ မင်းဘက်က ငါ့ကို ဘယ်လိုပဲသဘောထားထား ငါ့ဘက်ကတော့ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ချစ်သူပဲ၊ အဲဒီစကားဟာ မင်းနဲ့ငါ့အတွက် တစ်သက်လုံး စကားဆိုတာ မင်း မြဲမြဲမှတ်ထား နေနေ”

မဟာဘုန်းမြတ်သည် ပြောပြီး တစ်ဘက်သို့ လှည့်နေလိုက်တာ နေနေခမျာ မခံချင်စိတ်တို့နှင့် စကားပြန်မဆိုဘဲ နှုတ်

ခမ်းဖူးဖူးလေးကိုသာ သွားစွယ်ချွန်ချွန်လေးနှင့် ဖိကိုက်ထားရင်း မဟာဘုန်းမြတ်အား အမုန်းမျက်လုံးတွေနှင့် စူးစူးနှင့်နှင့် ကြည့်နေလိုက်သည်။

စိတ်ထဲတွင်တော့ လူ့ခွစာကြီး မဟာဘုန်းမြတ်ကို အရမ်းဝင် မုန်းသွားရတော့သည်။

ကြည့်လေ။

သူမ မမုန်းပဲနေမည်လားဆိုတာ။

ချစ်သူဖြစ်ကြတာမှ မနေ့တစ်နေ့ကပင် ရှိသေးသည်။

သူ့ကို သံသယစိတ်တွေနှင့် စွပ်စွပ်စွဲစွဲ သူမသိကွာကို ခော်ထားလိုက်သည်ကတော့ သူမနေရာ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုလည်း သည်းခံနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

အခြေအနေမှန်ကို ဘာရယ်လို့ သေချာမစူးစမ်း မလေ့လာဘဲ တစ်ဖက်သတ် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေနှင့် သူမြင်ရာ သူပြောနေသော မဟာဘုန်းမြတ်ကို နေနေ အပြစ်မယူလို့ ရမည်တဲ့လားလေ။

မောင်မောင်ဆိုတာက နေနေနှင့် တစ်ရပ်ကွက်သား၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူငယ်ချင်း၊ အလုပ်လုပ်သည့် ကုမ္ပဏီချင်းကလည်း အတူတူမို့ တစ်ခါတစ်ရံ ကြုံကြုံကပ်ပါက နေနေသည်

မောင်မောင်နှင့်ပင် အလုပ်သို့ အတူသွားလာတတ်လေသည်။

အခုလည်း အိမ်ကအထွက် လမ်းထိပ်သို့ရောက်သည်နှင့် ကားဂိတ်တွင် မောင်မောင်ကိုတွေ့ရာမှစကာ ကုမ္ပဏီသို့အတူ နှစ်ယောက်သား စကားပြောဆိုရင်း ရောက်လာခဲ့သည်။

တကယ်တော့ မောင်မောင်ဆိုတာ နေနေအပေါ် တစ်ဖက်သတ် စွဲလမ်းနေသူတစ်ယောက်ဆိုတာ နေနေ မသိမဟုတ် သိပါသည်။ သိ၍လည်း နေနေမှာ မောင်မောင်အချစ်ကို သူမ ဘက်က ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းဆန်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ခွဲကောင်းသည့် မောင်မောင်ကတော့ နေနေအား ချစ်သည့် သူ့အချစ်များကို နည်းနည်းမှ ခွဲမလျှော့ပါပေ။ နေနေ သူ့ကို မချစ်ရင်နေပါ။ သူ့ဘက်က နေနေကို တစ်ဖက်သတ် ကြိတ်ချစ် နေရလျှင် ကျေနပ်ပါသည်ဆိုသော မောင်မောင်အချစ်ကို နေနေ အထင်လည်းမသေးရဲသလို အထင်လည်း မကြီးရဲပါ။

မောင်မောင်ကို နေနေ မချစ်ပေမယ့် ငယ်ငယ်ကတည်းက ခင်မင်ခဲ့သည့် သံယောဇဉ်ကတော့ ရှိပါသည်။

ရှိ၍လည်း မောင်မောင်ကို နေနေသည် တခြားယောက်ျား များလို တိခန့်မပြတ်ဘဲ ငယ်သံယောဇဉ်နှင့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်

လို ခေါ်ပြောဆက်ဆံခဲ့သည်။

သူမဘက်က အဖြူရောင်သံယောဇဉ်ပဲ ရှိသည်ကို သိ၍ လားမသိပါ နေနေကို မောင်မောင်သည် ချစ်စကား ထပ်မဆိုပါ တော့။

မောင်မောင်သည် သူမနှင့်ပတ်သက်လို့ မည်သို့ရှိသည်ကို မသိပေမယ့် နေနေကတော့ မောင်မောင်အပေါ် ဖြူစင်ရိုးသားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ဖြူစင်ရိုးသားသည့် ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်သိ၍လည်း နေနေ မောင်မောင်အပေါ် အခင်အမင်မပျက်ခဲ့ပါ။ မောင်မောင်သည် အခွင့် အရေးယူတတ်သူမဟုတ်။

သူမထံ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကာ ချဉ်းကပ်နေသူ လည်း မဟုတ်ပါ။ သူမနှင့် အခင်အမင်မပျက်စေချင်လျှင် နောက် တစ်ခါ မရိုးမသား မပြောဆို မဆက်ဆံပါနှင့်လို့ ပြောထားပြီး ကတည်းက နေနေကို မောင်မောင်သည် ချစ်စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုပါလေတော့။

ထိုမျှအထိ မောင်မောင်သည် သူမနှင့်ပတ်သက်လို့ သူ့ အချစ်များကို မျှီသိပ်ထားနိုင်သူဖြစ်သည်။

သည်လို အစစအရာရာကောင်းသည့် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို နေနေ ဘယ်လိုလုပ်၍ မျက်နှာလွှဲသွားနိုင်မည်တဲ့လဲ လေ။

ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်းမှာ အလုပ်အတူလုပ်နေသည့် ငယ် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနှင့် မောင်မောင်လို နေနေ ခေါ်ပြော ဆက်ဆံမိသည်က နေနေအလွန်မဟုတ်ဆိုတာ သူမကိုယ်သူမ နေနေ ယုံကြည်ထားပါသည်။

မောင်မောင်နှင့်ပတ်သက်ကာ သူမ၏ ယုံကြည်မှု၊ သူမ၏ ကိုယ့်ကျင့်သိက္ခာတရားတို့ကို အစွန်းဆုံးထိ စော်ကားရက်သူ ဦးမဟာဘုန်းမြတ်ဖြစ်သည်။

ဦးမဟာဘုန်းမြတ်သည် သူမနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် နည်း နည်းလေးမှ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းရှိသူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလားဆို သည့် အတွေးနှင့်ပင် နေနေရုံမှာ မောလျသွားရသည်။

ခုကိစ္စတွင် ဦးမဟာဘုန်းမြတ်သာ သူမကို စကားဆင်ဆင် ခြင်ခြင်နှင့် ပြောမည်ဆိုပါက ပြဿနာသည် ယခုလောက် ကြီးထွား နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါပေ။

ဖြစ်ချင်တော့ ဒီနေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်လို့ ပြောရမည်

လား မသိပါ။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မောင်မောင်ကို နေနေသည် သူမ အလုပ်သွား အလုပ်ပြန်ပါ တွေ့နေရသည့်အဖြစ်။

မနက်က မောင်မောင်နှင့် သူမ စကားတပြောပြောနှင့် ကုမ္ပဏီသို့အလာ ဦးမဟာဘုန်းမြတ်ကလည်း သူမကိုတွေ့ချင်၍ လမ်းထိပ်တွင် စောင့်နေတာ ဟိုးသွားရသည်ကို နေနေ မသိခဲ့ပါ။

သူမကိုတွေ့ချင်၍ လာပါသည်ဆိုသော ဦးမဟာဘုန်းမြတ် သည် မောင်မောင်နှင့်သူမကိုတွေ့ပြီးသည်နှင့် ဘာစကားမှ မပြော တော့ဘဲ သူမတို့ မမြင်ခင်ပင် ကားကို ထိုနေရာမှ မောင်းထွက် သွားခဲ့မှန်း နေနေ မသိခဲ့ပါ။

ထိုပြဿနာက ညနေ သူမအလုပ်ဆင်းချိန်ထိအောင် ကူး လာခဲ့သည်။

အလုပ်ဆင်းချိန်တူသော မောင်မောင်သည် မနက်ကလို ပင် နေနေနှင့်အတူ စကားတပြောပြောနှင့် အလုပ်က ဆင်းအလာ သူမနှင့်မောင်မောင်ကို တစ်နေရာမှနေ ဦးမဟာဘုန်းမြတ် စူးစူး စိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်ကို မောင်မောင်ကော နေနေမှ မသိခဲ့ ပါ။

တစ်နေရာမှ မဟာဘုန်းမြတ်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို သူမ

အနေနှင့် ဆက်လက်ကြည့်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

သူ၏ချစ်သူလေး နေနေသည် သူ မဟုတ်သည့် တခြား
ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ပြီးကာ ရယ်ကာ စကားတွေဆိုနေသည်
မှာ သူ့ကားကိုပင် သူမလေး သတိမထားနိုင်သည့်အဖြစ်။

သည်အဖြစ်က မဟာဘုန်းမြတ်နှလုံးသားကို ဆုပ်ချောင်း
လိုက်သလို နာကျင်သွားစေရသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။

နေနေသည် အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး
ရယ်ကာမောကာ စကားဆိုနေခြင်းကို မဟာဘုန်းမြတ်နှလုံးသားက
ဘာမှမဖြစ်သလို မသိဟန်ပြုနေဖို့ဆိုတာ လုံးဝမလွယ်သည့်အဖြစ်။

မဟာဘုန်းမြတ်သည် မောင်မောင်နှင့် နေနေကြည့်ပြီး
ရင်ဝယ် မချင့်မရဲ ခံခက်ကြီးနှင့် မနာလိုဒေါသ ချစ်သဝန်တွေ
ကြောင်နေရသည်ကိုတော့ သူ့ကိုယ်သူသာ အသိဆုံးဖြစ်သည်။

သူ့အနေနှင့်လည်း မဖြစ်ဘဲနေမည်တုလားဆိုတာ။

နေနေဆိုတာက သူ မရအရဲနှင့် လိုက်ထားသည့် သူ၏
တဖွတ်ထိုးဆန်မှုကြောင့် ရလာရသည့် ချစ်သူလေး။

သူ သိပ်ချစ်ရပါသည့် သူမလေးနှင့် သူဆိုတာက ချစ်သူ

သက်တမ်း ဘယ်လောက်မှ မကြာသေးသည့် သူ၏ချစ်သူ အသစ်
စက်စက်လေး။

မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေ့ကို သိပ်ချစ်ပါသည်။ ချစ်
ခွန်းလို့လည်း ခုချိန်က မဟာဘုန်းမြတ်အတွက် ကြားလေသွေး
ချွင်တောင်မှ အဝေးမခံနိုင်သည့် အခြေအနေ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် မဟာဘုန်းမြတ်သည် ချစ်သူလေးကို သူ၏
အရိပ်ပမာ သူနှင့်ထပ်တူထပ်မျှ ရှိစေချင်သူလည်းဖြစ်သည်။

သူ့ဘက်က သူမလေးကို ဒီမျှအထိ သိပ်ချစ်နေပါသည်ဆို
သူမလေးသည် သူ မဟုတ်သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်
စကားလက်ဆုံ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရယ်ကာမောကာ စကားတွေဆိုလာ
သည်အဖြစ်။

သည်အဖြစ်မျိုးက မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ကို နေဆယ်စင်းမက
လောင်ကျွမ်းမြွေသွားစေရ၏။

တစ်ဆက်တည်း ချစ်သည့်စိတ်နှင့်လည်း ချစ်သူလေး
ပေါ် စိုးရိမ်စိတ်မချ ဝန်တိုခြင်းတို့က မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ကို
ငြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်ပေါ်သွားစေရသည်။

နေနေအလှများကို သူလိုပင် အခြားတစ်ယောက်မြင်တွေ့

သွားပြီလားဟု စိုးရိမ်စိတ်မချ ဝန်တိုစိတ်တို့နှင့် မဟာဘုန်းမြတ်သည် အချစ်နှင့်ပတ်သက်လာတော့ သူသည် ဘာကိုမှ မစဉ်းစားဖြစ်တော့ဘဲ နေနေကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ တည်တင်းခက်ထန်သော မျက်နှာကြီးနှင့် သူမလေးကို ကားနှင့် ခေါ်လာခဲ့မိသည် မဟုတ်ပါလား။

မဟာဘုန်းမြတ်သည် တစ်ယောက်တည်းစိတ်ဝယ် ချစ်သဝန်တွေကြောင်နေရသည်မို့ ကားကို ဘယ်မောင်းလို့ မောင်းမိမှန်းပင်မသိ။ ဦးတည်ရာချက်မဲ့ မောင်းနေသည်မှာ သူ သတိထားမိချိန်မှာတော့ သူ့ကားသည် မြို့ပြင်တစ်နေရာကိုပင် ရောက်နေရသည်။

မဟာဘုန်းမြတ်အကြည့်များက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီနောက် နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

အချိန်မှာ ဘာလိုလိုနှင့် မှောင်ရိပ်ပင် သန်းနေရပြီဖြစ်သည်။ ဆောင်းရာသီမို့လို့လည်း အချိန်သည် စောစီးစွာ မှောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ရောက်နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာက ကားအသွားအလာ လူအသွားအလာ မရှိသလောက်ပင် ရှင်းနေရသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မှောင်ရိပ်သန်းလာတာနှင့်အမျှ အအေးဓာတ်ကလည်း သိသိသာသာ စိုးမိုးလာရသည်။

မဟာဘုန်းမြတ်အကြည့်တွေက သူ့အား ကျောပေးထိုင်နေသော နေ့နေထံ စိုက်ခနဲရောက်သွားရသည်။

မိုးပြာရောင်ဖျော့ဖျော့ ရင်စေ့လက်ပြတ်လေးဝတ်ထားသည်မို့ သူမလက်မောင်းသား ဝင်းဝင်းနုနုလေးမှာ ဘယ်လောက်များ အေးစက်နေလိုက်မည်မသိပါ။

သူမလေးသည် သူ့ကို ဘာစကားမှ မဆိုဘဲ ကျောပေးထိုင်နေသည်မှာ အတော်ကြာပြီဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်ထိ သူမသည် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်သေးပါ။ သူမလေးသည် ခေါင်းမာကာ တဒွတ်ထိုးဆန်သည်ကို သိနေပြန်တော့ မဟာဘုန်းမြတ် ရင်မောသွားရပြန်သည်။

တကယ်တော့ နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ်ကို စိတ်ဆိုးလွန်း၍ လူက နေရာမှမလှုပ်၊ ကျောပေးထိုင်နေသည်မှာ အချိန်လေးတွေ အတော်ကြာပြီဖြစ်သည်။

နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ်ကို ဘာစကားမှမပြောသလို မဟာဘုန်းမြတ်ကလည်း နေနေကို စကားမဆို။ နေနေ သူ့အနား

မရှိသလိုပင် သူနေသည်။

နေနေကိုယ်တိုင်ကလည်း လူ့ခွစာ တစ္ဆေထိုးသမားကြီး နှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်ပါ။ သူမနှင့် ရင်မဆိုင်ချင်၊ စကားမပြော ချင်၍လည်း နေနေ အအေးဒဏ်ကို နှုတ်ခမ်းပူးပူးလေး တင်းတင်း စေလျက် ကျိတ်ခံနေလိုက်သည်။

အမှောင်ရိပ်ပါ သန်းလာလေလေ အအေးဓာတ်သည် လည်း စောစောကထက်ပို၍ သိသိသာသာ အေးလာပြီဖြစ်သည်။

နေနေမှာ ချမ်းလွန်းသဖြင့် ခိုက်ခိုက်တုန်ချင်နေရပေမယ့် လူကတော့ဖြင့် တစ်စက်လေးမှ မလှုပ်ပါပေ။

နှုတ်ခမ်းလေးကိုသာ ဖိကိုက်ထားရင်း အအေးဒဏ်ကို ကြံကြံခိုင်း ရင်ဆိုင်နေလေသည်။

ဟင်း။

ချစ်သူမာနဲကိုကြည့်ပြီး မဟာဘုန်းမြတ် သက်မချလိုက် သည်။ မချလို့လည်း မရပါတော့။

ချစ်သူမာနဲသည် ဒီအတိုင်းဆိုပါက လူကအေးလို့ နေရာ မှာတင် အသေခံချင် အသေခံသွားပါလိမ့်မည်။ သူ့ကိုတော့ သူမ လေးသည် စကားဆိုလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ မဟာဘုန်းမြတ်မှာ ဒါကို

စိုးမိုး - စာပေ

သိ၍လည်း သူဘက်က နေနေကို အလျှော့ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မဟာဘုန်းမြတ်သည် သူ့အား ကျောပေးထိုင်နေသည့် နေနေအနီးသို့ တိုးသွားကာ...

“နေနေ”

သူခေါ်တော့ နေနေမျက်နှာလေးသည် တခြားတစ်ဖက် သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်သွားလေသည်။

သူ နေနေလက်မောင်း ဝင်းဝင်းအိအိလေးကို ကြည့်လိုက် သည်။ ဤဝင်းအိအိထွေးနေရသော သူမ၏လက်မောင်းသားလေး သည် ဘယ်လောက်များ အေးစက်နေမည်မသိပါ။

အတွေးနှင့် မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေလက်မောင်းသား ဝင်းဝင်းအိအိလေးကို သူ့လက်နှင့် ပျတ်ခနဲ ကိုင်စမ်းကြည့်လိုက် သည်။

“ဟင် အေးစက်နေတာပဲ”

“ဖယ် မကိုင်နဲ့”

မဟာဘုန်းမြတ် စကားမှမဆုံးသေး နေနေသည် သူမ လက်မောင်းသား ဝင်းဝင်းအိအိလေးအား ဆုပ်ကိုင်လာသည့် မဟာဘုန်းမြတ်လက်ကို ဖယ်ရှားပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

စိုးမိုး - စာပေ

“မင်းတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေပြီ”

“အေးလို့သေသေ၊ ရှင် ကျွန်မအသားကို မထိနဲ့”

“မထိလို့ရမလား၊ ဒီပုံနဲ့ဆို မင်းသေသွားလိမ့်မယ်”

“သေလည်းအေးတာပဲ၊ ရှင်လို လူတစ်ဖက်သားအပေါ် အထင်အမြင်သေးတတ်တဲ့လူနဲ့ ကျွန်မ စကားမပြောချင်ဘူး”

အဖျားခတ် တုန်လှုပ်သွားရသော အသံလေးနှင့် နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ်အား နာကျင်မုန်းတီးလွန်းစွာဖြင့် တစ်ချက်လေးမှ လှည့်မကြည့်ဘဲ ကျောပေးလျက် အနေအထားနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“နနေစကားကြောင့် မဟာဘုန်းမြတ် မျက်မှောင်ကြီးကြွတ်သွားရတာ...”

“မင်းသေချင်ပေမယ့် ကျုပ်က မင်းကို အသေမခံနိုင်ဘူး”

“ဘာလဲ၊ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ သိက္ခာကို ရစရာ မရှိအောင် ဇော်ကားဦးမလို့လား၊ ကြောက်ပါတယ်နော်၊ ရှင်လို ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်သာကြည့်ပြီး တစ်ဖက်သတ် ထင်မြင်တဲ့လူမျိုးကို ကျွန်မ မတွေ့ပါရစေနဲ့တော့”

စိုးစိုး - စာပေ

နေနေမှာ မဟာဘုန်းမြတ်အား တကယ်ပင် ကြောက်ရွံ့သွားသလို ဆိုလိုက်တော့ မဟာဘုန်းမြတ်မှာ မျက်နှာပျက်သွားတာ...

“မင်း မတွေ့ချင်ပေမယ့် ကျုပ်က မင်းကို တွေ့ချင်တဲ့”

“အိုရှင်”

“မသွားနိုင်ဘူး”

“ဟင် ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ သွားဆို”

“ကျွတ် မင်း က လာစမ်းကွာ”

“အို”

နဂိုကမှ သိပ်စိတ်မရှည်တတ်သည့် လူဖြောင့်စိတ်တိုအေးကြီး မဟာဘုန်းမြတ်သည် ခေါင်းမာလွန်းသည့် နေနေအား ပြောရင်းက စိတ်မရှည်တော့သလိုရှိလာနေ၍ သူမအား သူရင်ခွင်သို့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီးပင် မဟာဘုန်းမြတ် ဖက်ထားလိုက်တော့သည်။

“ဖယ် လွှတ် လွှတ်စမ်း”

“မလွှတ်ဘူး ငြိမ်ငြိမ်နေ”

စိုးစိုး - စာပေ

“ရှင်မျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူး လွတ်၊ ကျွန်မပြန်မယ်”

“ကျုပ် သိချင်တာ သိပြီးရင် မင်း ပြန်ရမယ်၊ မင်းနဲ့ အတူတူတွဲတွေ့ရတဲ့သူက ဘယ်သူလဲဆိုတာ”

မဟာဘုန်းမြတ်စကားကြောင့် နေနေ မျက်နှာလေး တင်း သွားရသည်။

“မောင်မောင်က ကျွန်မသူငယ်ချင်း၊ ပြီးတော့ အလုပ် အတူတူလုပ်တဲ့သူတွေ၊ အလုပ်လည်းတူသလို ကုမ္ပဏီချင်းလည်း တူတယ်၊ ဒီတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခေါ်ပြောဆက်ဆံ ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ချင်း ဖြူစင်တယ်၊ ရိုးသားတယ်၊ ဒါကိုမှ ရှင်က မယုံပါဘူး၊ သံသယရှိတယ်ဆိုလည်း ရှင်သဘောပဲ ပေါ့လို့ ကျွန်မပြောပြီးပြီးမဟုတ်လား၊ ကျွန်မကတော့ အခုကတည်း က ကျွန်မအပေါ် သံသယစိတ်တွေနဲ့ ရှင်ကို စိတ်ကုန်သွားပြီ၊ ဒီတော့ ရှင်လည်း ရှင်လမ်းရှင်လျှောက် ကျွန်မလည်း ကျွန်မလမ်း ကျွန်မလျှောက်ပါရစေတော့”

နေနေသည် ထိုစကားများကို နာနာကျင်ကျင်ပင် ဆိုလိုက် မိသည်။ တကယ်လည်း နေနေစိတ်မှာ မဟာဘုန်းမြတ်အပေါ် နာကျင်နေရလေသည်။

သူမအပေါ် သံသယစိတ်တွေနှင့် ချစ်တတ်သည့်လူကို နေနေ မုန်းမိပါသည်။ သူ့ဆီမှ သိပ်ချစ်လွန်းလို့ပါဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်စကားမျိုးကိုလည်း နေနေ လက်မခံနိုင်ပါ။

သူသာ နေနေကို တကယ်ချစ်သည်ဆိုပါက နေနေ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာနှင့်မာနတို့ကို စော်ကားဖို့မကောင်း။

ယခုတော့ သူ့အချစ်က နေနေ့ရက်သိက္ခာကို ထိပါးစော် ကားစေရသည့်အဖြစ်။

သည်အဖြစ်ကို နေနေသည် စိတ်နာပါသည်။ ပြောတော့ ဖြင့် ပါးစပ်ဖျားက နေနေ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာမချ။ တကယ်တမ်း သူ့လုပ်ရပ်တွေက နေနေ့ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာနှင့်မာနတို့ကို ရစရာမရှိ စေတော့။

“နေနေ”

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ နေနေ့ကိုကြည့်ကာ ခေါ်လိုက်သည်။

နေနေမှာ မဟာဘုန်းမြတ်ခေါ်သံကြောင့် သူမမျက်နှာလေး ကို တစ်ဖက်သို့ ဆတ်ခနဲလှည့်ပစ်ကာ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို တင်းတင်းစေ့ထားလိုက်လေသည်။

နေနေအပြုအမူကြောင့် မဟာဘုန်းမြတ်စိတ်ဝယ် မချင်မရဲ

နှင့် မျက်ခုံးကြီး တွန့်ကြုတ်သွားရကာ နှုတ်ခမ်းထောင်စွန်းတစ်ဖက်
ကို ကွေးတက်သွားအောင် ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ မောင့်ကိုကြည့်ဦးဗျာ”

“ရှင့်စကားတွေ ကျွန်မ ဘာမှနားမထောင်ချင်ဘူး”

ပြောလည်းပြော နေနေသည် သူမကိုယ်လေးကိုလည်း
တစ်ဖက်သို့ ဝို၍ လှည့်ပစ်လိုက်သည်။

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ နေနေနောက်ကျော ပြည့်ပြည့်လှလှ
လေးကို မျက်ဝန်းညိုအုံနှင့် ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်မှာ အခံရ
ခက် အသည်းတယားယားနှင့် ခိုးလိုးခုလုကြီး ဖြစ်လာရသည်။

“အေးကွ၊ မင်း အဲလိုလုပ်နေမယ်ဆိုရင် ဓောင် ဒီကပြန်
မှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

သူ့စကားအဆုံး နေနေကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တွန့်တုန်သွား
ရသည်။

သည်နောက် ဒေါသရောင်လွမ်းနေသော မျက်ဝန်းစူးစူး
တောက်တောက်လေးနှင့် မဟာဘုန်းမြတ်ကို ဆတ်ခနဲကြည့်လာ
ပြီး...

“အချိန်မနည်းတော့ဘူး၊ ကျွန်မကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါ”

“အဟွန်း မပို့ပေးတော့ဘူးဆိုရင်ကော”

“ဟင် ရှင် ရှင်”

ရင်လေးချီကာ ဒေါသတွေနှင့် ပန်းရောင်သန်းနေသော
နေမျက်နှာလှလှရဲရဲလေးကို မဟာဘုန်းမြတ်သည် နှုတ်ခမ်းစေ့
ချက် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာကြည့်တော့...

“ရှင် ဘာကြည့်တာလဲ၊ ကျွန်မကို ဒီခေါ်လာပြီး အခုလို
အနိုင်ကျင့်တာ ကောင်းလား”

“ကောင်းတယ်”

“ဘာ”

“ဟ တိုးတိုးအော်ပါကွ”

“အို မတိုးနိုင်ဘူး၊ ရှင် ရှင်လုပ်ရပ်တွေက သိပ်လွန်နေပြီ
နော် ဦးမဟာဘုန်းမြတ်”

ဒေါသတွေနှင့် ခါးကျဉ်းကျဉ်းလေးပေါ် လက်လေးနှစ်
ဘက်ထောက်ရင်း ဖူးဖူးဥဥနှင့် နထွေးနေရသည့် မျက်နှာလေးကို
ခပ်မော့မော့လေးထားကာ ရန်တွေနေသော နေနေကို မဟာဘုန်းမြတ်
စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန် စိတ်ညစ်သွားဟန်ဖြင့် ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်
စစ်လိုက်သည်။

ကြည်စင်စင်သန့်နေသော မျက်နှာလေးက အစက်
အပြောက်မရှိ ပကတိကြည်စင်ရှင်းသန့်နေရကာ မျက်နှာလှလှလေး
မှာ ဖူးညနုထွေးနေရပြီး လည်တိုင်ဝင်းဝင်းလေးက ကျောရှင်းလျက်
အကြောစိမ်းလေးများပင်မြင်ရကာ ကြည့်ရင်းက မဟာဘုန်းမြတ်
ရင်ထဲ ရှိန်းမြဲမြဲ ဖြစ်လာရသည်။

တကယ်လည်း မဟာဘုန်းမြတ်သည် ချစ်သူလေးကို
ကြည့်ရင်းက ရင်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားကြီး အမှန်ပင်ဖြစ်ရသည်
မဟုတ်ပါလား။

ချစ်သူလေး သူ့ကို စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်နေမှန်း
မဟာဘုန်းမြတ် သိပါသည်။

တကယ်တော့ ဖြစ်ရသည့်ကိစ္စတွင် သူရောနေနေပါ
မလွန်ကြပါ။

လွန်သည်က နှလုံးသားများပင်ဖြစ်သည်။ မဟာဘုန်း
မြတ်သည် ချစ်သူမိန်းမချောကို တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်
တွဲတွဲလိုက်တာနှင့် သူရင်မှာ ဘာကိုမှ ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းမရှိအောင်
ထိန်းသိမ်းရခက်သွားရခြင်းက ချစ်သူလေးကို သိပ်ချစ်ရသော
ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ချစ်လွန်း၍လည်း မဟာဘုန်းမြတ်ရင်မှာ သူမနှင့်ပတ်
သက်လို့ ဒီလောက်ထိ ပေါက်ကွဲခံစားနေရခြင်းသာဖြစ်သည်။

“နေနေ”

“ရှင် ကျွန်မကို ဒီခေါ်လာတာ ဘာအဓိပ္ပါယ်လည်း
ဦးမဟာဘုန်းမြတ်”

“အဟွန်း ပြောစမ်းပါဦး၊ နေနေကရာ ဘာအဓိပ္ပါယ်လို့
ထင်နေလဲ”

“ရှင်နော် ရှင် စကားကို ကပ်မပြောနဲ့”

“ကပ်မပြောပါဘူးဗျာ၊ နေနေနဲ့မောင် ထိုင်နေတာ ဝေး
တာပဲ”

“ဟင် ရှင်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အလှမ်းဘယ်လောက်မှ
ဝေးကွာတာမဟုတ်ဘဲ နှစ်ဦးသား နီးစပ်လွန်းနေသည့် အနေအထား
ကိုပင် တမင် အသည်းယားဖွယ် စကားဆိုလိုက်တာကြောင့် နေနေ
သည် မချင့်မရဲနှင့် နှုတ်ခမ်းလေး ဖိကိုက်မိသွားပါပြီ။

“ဟွန်း လူကိုက”

“အေးဗျာ၊ လူက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

နေနေမျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး မဟာဘုန်းမြတ်
ခပ်တည်တည်ကြီး မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ်ကို မျက်စောင်းလေး
ထိုးလိုက်ကာ...

“ရှင်မျက်နှာကို ကြည့်လည်းမကြည့်ချင်ဘူး၊ ရှင်နဲ့လည်း
စကားမပြောချင်ဘူး”

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း၊ မောင်ကတော့ နေနေမျက်နှာလှလှ
လေးကို ကြည့်လည်းကြည့်ချင်တယ်၊ စကားတွေလည်း ဟောဒီလို
မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး တစ်ဝကြီးပြောချင်တယ်”

“အို”

ပြောရင်းက မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေကိုယ်လေးကို
သူနှင့် ရင်ချင်းဆွဲကပ်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တာမို့ နေနေမျက်
နှာလှလှလေးမှာ မဟာဘုန်းမြတ်နှင့် မျက်နှာချင်းပူးကပ်သွားရ
သည်။

“ရှင်နော် ဘာလုပ်”

“အို အို”

တွန်းထိုးငြင်းဆန်သံစကားလေးများ နေနေနှုတ်ကနေ

ပျောက်ကွယ်သွားရပါတော့သည်။

အချစ်တွေနှင့် ရင်မှာ လှုပ်ရှားမှုတွေ ကြီးစိုးနေရသော
မဟာဘုန်းမြတ်သည် ချစ်သောနေနေကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ မလွှတ်တမ်း
ပွေဖက်ထားရင်း နောက်ဆုံး သူ့အနမ်းတွေက နေနေတစ်ကိုယ်လုံး
ထက် သံသေမဲမဲ ရောက်ရှိသွားရတော့သည်။

အခုမှ သိကြသည့် သူတို့နှစ်ဦးအတွက် အချစ်ချိုမြိန်ခါး
သီးခြင်းတွေကို ရင်ခုန်လှိုက်မောစွာဖြင့် မဟာဘုန်းမြတ်နှင့်နေနေ
ခံစားနေရပါတော့သည်။

၁၈၉

အခန်း (၈)

“ချစ်”

“ရှင်”

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း နေနေရယ်”

ချစ်သူ၏ တုံ့ပြန်ထူးသလေးက မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ထဲ

ကြည့်မွေ့သွားစေရသည်။

“မောင့်ချစ်သူလေးက သိပ်လိမ္မာတာပဲ”

“သွား”

ရှက်ရှက်နှင့် နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ်အား မျက်စောင်း

ထိုးပစ်လိုက်သည်။

“အဟွန်း ဟွန်း”

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ ချစ်သူလေး၏ မျက်စောင်းလှလှလေး
ကို ကျေနပ်စွာ ခံယူရင်းက...

“သိပ်ချစ်တာပဲဗျာ၊ မောင့်ကို ချစ်တယ်နော်”

“ပြောပြီးပြီလေ”

“ထပ်ပြောပါဦးကွာ”

“ပိုလိုက်တာ”

“ဘယ်က ပိုရမှာလဲဗျာ၊ မင်းကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ မောင့်ကိုယ်
အောင်တော့ လိုတယ်လို့ပဲထင်နေတယ်၊ ကဲ ပြော ချစ်လားဆိုတာ”

“ချစ်မိပြီ”

“ဒါဖြင့် အစတုန်းကတော့”

“မုန်းတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“သူ ဆိုးလို့ပေါ့”

နေနေမှာ ရှက်ပြီးလေးနှင့်ညှိရင်း မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ဘတ်
ကြီးကို သူမလက်လေးနှင့် ကုတ်ခြစ်နေလိုက်သည်။

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ ချစ်ကြင်နာ သနားရသော မျက်ဝန်း
များနှင့် နှုတ်ခမ်းစေ့ကာ ရှက်မျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး...

“နေနေ”

“ရှင်”

“မောင်ကို မောင်လို့ ခေါ်နော်”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာလို့”

“ရှက်တယ်”

“ဟောဗျာ”

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း”

နေနေစကားအဆုံးတွင် သူမသည် ဟန်ဆောင်မှုမရှိသည့် ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် မဟာဘုန်းမြတ် ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ သူမမျက်နှာလေးကို ဖွတ်ထားလိုက်ပါတော့သည်။

သူရင်ခွင်ထဲမှ နေနေကိုယ်အိမ်နွေးနွေးလေးကို မဟာဘုန်းမြတ်သည် သူရင်ခွင်ထဲ တင်းကျပ်စွာ ထွေးဖက်ထားရင်း...

“မောင်က နေနေအတွက် ရှက်စရာလူလားဗျာ”

“အို မသိဘူး၊ နေနေတော့ ရှက်တာပဲသိတယ်”

“မင်းလေး ဒီလိုရှက်နေပုံနဲ့ မောင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ”

“မောင်နော်”

စိုးမိုး - စာပေ

“ဘယ်လို နေနေ၊ မောင်ကို မောင်လို့ခေါ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟာ မသိဘူးကွာ၊ လွတ် လွတ်၊ နေနေကိုလွတ်ပါ”

တကယ်ပင် အရှက်သည်းလွန်းနေရသော မျက်နှာလေးနှင့် နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ခွင်ထဲက ဇွတ်ပင် ရုန်းထွက်နေတော့သည်။

“ဟိတ် ဘာလို့ ဒီလောက် ရုန်းနေရတာလဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို မောင်လို့ခေါ်တာ ရှက်စရာလားကွ”

မဟာဘုန်းမြတ်သည် ပြောရင်းက နေနေမျက်နှာလှလှလေးကို သူ့ဘက်သို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် လှည့်စေလိုက်သည်။

ရှက်စိတ်တွေ လွန်ကဲနေရမှုကြောင့် နေနေသည် မျက်ဝန်းအစုံကို ဖိတ်ထားလေသည်။

မျက်တောင်ရှည်ကြီးများ စင်းချကာ မျက်ဝန်းလေးအစုံမှ ဖိတ်ထားသော နေနေမျက်ခွံမို့နှစ်ဖက်ကို မဟာဘုန်းမြတ်သည် သူနှုတ်ခမ်းအစုံဖြင့် ခပ်ဖွဖနမ်းရှိုက်လိုက်ပြီး...

“ချစ်”

နေနေ မထူးပါ။

စိုးမိုး - စာပေ

“နေနေ”

နေနေကား တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။

ထိုအခါ မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ထဲ ချစ်အသည်းနွေးနွေးကြီး ဖြစ်လာကာ...

“မောင်ကို အသည်းယားအောင်လုပ်တဲ့ မင်းလေး သိကြသေးတာပေါ့ကွာ” ဟု ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ဆိုပြီးနောက်ဝယ် နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ်၏ အနမ်းကြမ်းကြမ်းများအောက်ဝယ် မွန်းကုပ်သွားရပါတော့သည်။

ချစ်မဝနိုင်သော အနမ်းတွေဖြင့် မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေအား နမ်းရှိုက်နေရင်းက...

“ချစ်လိုက်ရတာ နေနေရယ်၊ မောင်ချစ်သူလေးကို မောင် သိပ်ချစ်တာပဲဗျာ၊ မောင်လေ မင်းကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲဆိုတာ မောင်ကိုမောင် မပြောပြတတ်အောင်ပါပဲဗျာ”

“အို မောင်ရယ်”

နေနေမှာ ရှက်လွန်စွာ မဟာဘုန်းမြတ်မေးအောက်၌ မျက်နှာလေး ဝှက်ထားလိုက်သည်။

တကယ်တော့လည်း စတွေ့ဆုံကတည်းက မောင်၏

သူမအပေါ် နွေးထွေးကြင်နာသော ချစ်ရည်ရွှန်းသည့် မျက်ဝန်းများကို နေနေ သတိထားမိပါသည်။

သတိထားမိတာနှင့်အမျှ မောင့်အကြည့်များကြောင့်လည်း သူမ ရင်ခန့်ခဲ့ရသည်ပဲလေ။

အတွေးနှင့် နေနေသည် ကြည်နူးစွာပြီးလိုက်တော့ မဟာဘုန်းမြတ်သည် ရင်ခွင်ထဲက နေနေမျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့ယူကာ နေနေ၏ လှပလွန်းသော ဝင်းမှုန်အိစက် နုထွေးနေသည့် မျက်နှာလေးကို စုံမက်မြတ်နိုးစွာ သူ စိုက်ကြည့်ရင်း...

“တကယ်ပါ နေနေ၊ မောင် မင်းကို မတွေ့ကတည်းက ချစ်မိရတာပါ၊ မောင် ချစ်တာတွေကို နေနေ သိတယ်မဟုတ်လားဟင်”

“မောင်ရယ် မသိလို့ကောရမလား”

“အဟွန်း ဟုတ်တယ်နော်၊ မသိလို့မရအောင် မောင်က မင်းလေးကို ချစ်ပစ်လိုက်မှာ”

“တော်ပါ မောင်နော်၊ သူ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ နေနေ ရှက်တယ်”

“ဟင် နေနေက ရှက်တယ်ဟုတ်လား၊ အေးကွ ပြစ်မိ”

အဲဒီရှက်တဲ့မျက်နှာလေးကို မောင်ကြည့်စမ်းမယ်”

တယုတယနှင့် ကြင်နာနူးညံ့လွန်းစွာ ချစ်တတ်လွန်းသည့် မောင်အချစ်များကြောင့် နေအိမ်နံရံလုံးသားလေး သိမ့်သိမ့်ခါအောင် ကြည့်နူးလို့ကိပ်ခဲ့ရသည်။

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ ချစ်သူမိန်းမချောလေး၏ မျက်နှာကို ချစ်မျက်ဝန်းညိုစိုစိုကြီးများဖြင့် မျက်တောင်အဝတ်တမ်းပြီးလျက် စိုက်ကြည့်ကာ...

“အဟွန်း မောင်မိန်းမ သိပ်ချောသိပ်လှတာပဲဗျာ၊ ဒါကြောင့် မောင်မှာ မင်းလေးကို တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်ပြီး မရမနေ လိုက်ခဲ့ရတာ”

“တော်ပါနော်၊ သူ ဘယ်လောက်လိုက်လိုက် နေနေမောင်ကို ပြန်မချစ်ရင် မောင် ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ”

ကြည့်စင်နထွေးသော မျက်နှာလေးနှင့် နေနေသည့် အသည်းယားဖွယ်ဆိုလိုက်တော့ မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ထဲ ချစ်စိတ်တွေ ပေါက်ကွဲသွားရတာ...

“ကောင်မလေးနော်၊ မောင်ကို မင်း မချစ်လို့ရမလား၊ မောင်က မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခါတည်း ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားဗျာ”

နေနေကို မောင် ချစ်ခွင့်ရရင်ရ မရရင်တော့ ဒီကောင်မလေးကို မောင် တစ်ခါတည်းခိုးပြေးတော့မယ်ဆိုတာ”

ပြောပြီး မဟာဘုန်းမြတ်သည် သူ့စကားကို သဘောကျစွာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလိုက်တော့...

“မောင်နော်၊ ဘာပြုံးတာလဲ”

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း၊ မောင် တွေးနေတာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားလေးအကြောင်းတွေးသိလား”

“ဟင် နေနေအကြောင်းဟုတ်လား မောင်”

“အဟွန်း ဟုတ်တယ်၊ ကောင်မလေး သနားပါတယ်ကွာ၊ အဲဒီနေ့က သူ့ကို တကယ်ကားတင်ပြေးမယ်ထင်ပြီး မောင်ကို ကြောက်နေလိုက်တာ၊ မျက်နှာလေးကို ဖြူဖျော့နေတာပဲ၊ အဲဒါနဲ့ပဲ မောင်က သနားသွားလို့ဗျာ၊ မဟုတ်ရင်”

“မဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်လဲ မောင်”

ဘာမှမသိ ပကတိသဘောရိုးမှန်ဖြင့် မေးနေရှာသော ချစ်သူလေးကို မဟာဘုန်းမြတ်သည် သနားကြင်နာမှုတို့ဖြင့် နေနေနှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို သူ့ပါးပြင်ချောချောကြီးနှင့် ကပ်ဖိထားပြီးနောက်...

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ နေနေရယ်၊ မဟုတ်ရင် မင်းလေးဟာ

ခုချိန်မှာ မဟာဘုန်းမြတ်ဆိုတဲ့ မောင်ဇနီးလေးအဖြစ် ရှိနေပြီပေါ့”

“အို”

“မောင်”

နေနေမှာ ပွင့်လင်းလွန်းအားကြီးသည့် မောင်စကားကြောင့်
ရှက်ရွံ့မှုတို့နှင့် မောင်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ရင်း ရှက်လန့်တကြားလေး
ဆိုလိုက်ပါသည်။

ချစ်သူလေး၏ နွေးနွေးအိအိ ကိုယ်လေးကို မဟာဘုန်း
မြတ်သည် အားမလိုအားမရဟန် ဖျစ်ညှစ်ထွေးဖက်ထားလိုက်ပြီး...

“နေနေ”

ကြင်နာလိုက်လှသဖြင့် သူ ခေါ်လိုက်၏။

နေနေသည် ချစ်သူ မဟာဘုန်းမြတ်၏ ဖျက်နှာချောချော
ကြီးကို မော့ကြည့်လာပြီး...

“မောင်”

“မောင်ကို နေနေ တစ်ကယ်ချစ်တာပါနော်”

ဖူးမှုန် အိစက်နေရပါသော နေနေမျက်နှာလှလှလေးကို
မဟာဘုန်းမြတ်သည် တနင့်တထွေး ချစ်စိတ်တို့နှင့် စိုက်ကြည့်ရင်း
က မေးလိုက်သည်။

“မောင်ရယ်၊ နေနေက မိန်းကလေးပါ။ မောင်ကို
တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့ မောင်ရင်ခွင် ခုလို နေနေရောက်နေပါ့မလားဆို
တာကိုလည်း မောင် စဉ်းစားဦးမှပေါ့”

“အင်း ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ မောင် မေးမယ့်သာမေးရတာ
ပါ။ နေနေအချစ်ကို မောင်ယုံပြီးသားပါဗျာ၊ ဒါနဲ့ နေနေ”

“ဘာလဲ မောင်”

“အဟွန်း၊ နေနေမှာ မောင်အရင် ချစ်တဲ့သူရှိခဲ့သေးလား
လို့ပါ”

“အိုကွယ်၊ ကြံကြံဖန်ဖန် မောင်ကမေးတော့မယ်၊ နေနေ
ဘဝမှာလေ အချစ်ဆိုတာကို မစဉ်းစားနိုင်သေးတဲ့အတွက် ချစ်သူ
ဆိုတာ မရှိခဲ့ပါဘူး မောင်၊ မောင်နဲ့ ခုလို ချစ်သူဖြစ်ရတာ မောင်ရဲ့
တဖွတ်ထိုးဆန်မှုကြောင့်ဆိုတာ မောင်လည်း သိနေတာပဲလေ”

“အဟွန်း နေနေရယ်”

သည်စကားကိုတော့ မဟာဘုန်းမြတ် မငြင်းပါ။ ချစ်သူ
လေး၏ ရိုးသားဖြူစင်မှုများကို မဟာဘုန်းမြတ်ကိုယ်တွေ့ ကြံသိခဲ့
ရပြီမို့ နေနေ၏ ဖြူစင်သန့်ရှင်း ကြင်နာမှုများကို သူ မယုံကြည်
လို့ မရပါ။

ချစ်သူလေး၏ ပြုစင်ရိုးသား ကြင်နာခြင်းတို့က မဟာ
ဘုန်းမြတ်နုလုံးသားကို ကြည်နူးကြည်မွေ့စေရပါ၏။

နေနေသည် သူနှင့်မတွေ့ခင်ကကော တွေ့ပြီးသည့်အချိန်
ထိပါ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်ပတ်သက်လို့ ဘာအတွေ့အကြုံ
မှ မရှိခဲ့သည့် မိန်းကလေးဆိုတာကိုတော့ သူ ယုံပါသည်။

ထိုယုံကြည်မှုစိတ်နှင့်လည်း ချစ်သူ ယမင်းရွှေစင်ကို
မဟာဘုန်းမြတ် ပို၍ တိုးကာချစ်မိရခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ နေနေသည် ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်
ကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်တာကို သူ သိပါသည်။ သိပ်လှသည့်နေနေ
သာ ဂရုစိုက်မည်ဆိုပါက သူမအနားတွင် သူမအချစ်ကို လိုချင်
သူများက မကုန်နိုင်။

နှလုံးသားတံခါးကို ဝင်ခွင့်မရှိအောင် တင်းကျပ်ထားသည့်
ကြားက မဟာဘုန်းမြတ်ဆိုသည့် သူကတော့ နေနေနှလုံးသားထဲ
မရမက ဇွတ်တိုးဝင်လာသူ။

“မောင်သာ နေနေနောက်ကို တဇွတ်တိုးဆန်ဆန်နဲ့ မလိုက်
ခဲ့ရင် နေနေအချစ်ကို အခု ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါဦးမလား။”

အပြုံးဟဟနှင့် မဟာဘုန်းမြတ် မေးလိုက်တော့...

နေနေသည် ချစ်သူ တဇွတ်တိုးသမား ကိုလှချောကြီး၏
နှာခေါင်းကို သူမလက်လေးနှင့် ခပ်ဖွဖွတစ်ချက် ဖျစ်ညှစ်လိုက်
ပြီး...

“အဲလို မောင်ဆိုးလို့ကို ကြောက်တာ”

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း ချစ်ရယ်ဗျာ”

နေနေအပြောနှင့် မျက်နှာလေးကြောင့် မဟာဘုန်းမြတ်
မချင်မရဲကြီး ရယ်လိုက်ပါတော့သည်။

သူ ဒီလိုရယ်ပြန်တော့ နေနေမှာ မနေတတ်အောင် ဖြစ်သွား
ကာ ရှက်သွေးဖြန်းနေသော မျက်နှာလေးနှင့် မဟာဘုန်းမြတ်ရင်
ဘတ်ကြီးကို သူမလက်လေးနှင့် တွန်းထုတ်ထားလိုက်ပြီး...

“မောင် သိပ်ဆိုးတာပဲ သိလား”

“အေးဗျ။ အဲလို မောင်ဆိုးတာ နေနေကြောင့် သိလား”

“အင်း ဘာဆိုင်လဲ”

“ဆိုင် မဆိုင်တော့ မသိဘူး၊ မောင့်ချစ်သူလေး မောင့်ကို
ရှောင်နေတဲ့အချိန်မှာ မောင် ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ၊ နေနေဆိုတဲ့ မောင်
ချစ်သူလေးကို မောင် အရယူမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးပဲ”

“သွားပါနော်၊ မောင် သိပ်ပြီး လူလည်လုပ်တယ်”

“မောင် လူလည်လုပ်တာ မင်းလေးကို သိပ်ချစ်လို့ဆိုတာ သိစမ်းပါဗျာ”

မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေအား တင်းကျပ်စွာပွေဖက်ထားရင်းက လှပသည့် နေနေမျက်နှာလေးထက်လို့ သူမမျက်နှာလေးကို ပူးကပ်အုပ်မိုးထားလိုက်သည်။

သည်နေ့တစ်နေ့လုံး နေနေသည် အလုပ်သို့မသွားရဘဲ ချစ်သူ ကိုလူချောကြီး မဟာဘုန်းမြတ်အလိုကျ သူ့အနားတွင် သူမသည် တစ်ဖဝါးမခွာရှိနေသည်။

နေနေဘဝတွင်လည်း မောင်သည် အချစ်ဦးမို့ ရူးနေအောင် ချစ်ရပါသည်။ အချစ်၏ သုခဒုက္ခကို မခံစားလို၍ ရှောင်နေပေမယ့် အချိန်တန်တော့လည်း အချစ်သည် ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲလို့မရဘဲ နေနေနှလုံးသားကို သက်ဝင်လာစေရသည်ပဲလေ။

“မောင်ရယ်၊ မောင်ဟာ နေနေဘဝရဲ့ အချစ်ဦးနဲ့ အချစ်ဆုံးလူပါရှင်၊ နေနေ မောင်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်၊ နေနေဘဝမှာ မေမေကလွဲပြီး ချစ်စရာ မောင်ပဲရှိပါတယ်၊ မောင်ကို မချစ်ခင်တုန်းကတော့ အချစ်ဆိုတာကို နေနေ ဥပေက္ခာပြုလို့ရပေမယ့် မောင်ကို ချစ်တတ်လာပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ မောင်ရဲ့အချစ်တွေဝေးသွားမှာ

နေနေ သိပ်ကြောက်တာပဲရှင်”

နေနေသည် ပြောလည်ပြောရင်းက သူမကိုယ်လေးကို မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်း၊ မောင့်ချစ်သူလေးက မောင်ထင်ထားတာထက်ပို၍ စကားပြောတတ်နေပါလား၊ အဲဒီစကားပြောတတ်တဲ့ ကောင်မလေးကို မောင်ဆုချမှ ဖြစ်တော့မယ်နဲ့တူတယ်”

“မောင်နော်”

“ဟ ဘာလဲကွ၊ ဘာလို့ လူကို အော်ရတာလဲ”

“အော်မှာပေါ့၊ မောင့်မျက်နှာကြီးက ဘာလို့ နေနေနားကပ်လာလဲ”

“အဲဒါ ခင်ဗျားလေးကို ဆုချမလို့”

“ဟွန်း တော်ပါ၊ မောင် အရမ်းနစ်နာနေဦးမယ်”

“အဟွန်း ချစ်သူအတွက်ပဲ ဒီလောက်တော့ အနစ်နာခံရမှာပေါ့”

“ကဲ အနစ်နာခံဦး”

“အား၊ မေမေရေ လုပ်ပါဦး၊ သားကို မေမေချွေးမအခုကတည်းက နှိပ်စက်နေပြီဗျ”

“အို မောင်နော်”

တကယ် နာတာလည်းမဟုတ်ဘဲနှင့် နာချင်ယောင် ဆောင်ကာ မျက်နှာကြီးရှုံ့လျက် အော်နေသော မဟာဘုန်းမြတ် ကြောင့် နေနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ရင်းက ရှက်ရွံ့စွာ ဟန် တားလိုက်လေသည်။

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ ချစ်သူလေးရှက်နေသည်ကို အသည်း ယားစွာကြည့်ပြီး...

“နေနေ”

“ဟင်”

ချစ်ရသူ နေနေမျက်နှာလေးကို အနမ်းပန်းတို့ ခြွေချရင်း က မဟာဘုန်းမြတ် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ခေါ်လိုက်သည်။

“ပြောလေ မောင်၊ နေနေကိုခေါ်ပြီး မောင်ဘာပြောမလို့ လဲ”

သူမအား နာမည်ခေါ်ပြီး ဘာမှမပြောဘဲ စူးစူးနှင့်ကြီး မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်လို စိုက်ကြည့်နေသော မောင့်အကြည့်များ ကြောင့် လူက မနေတတ်သလို ဖြစ်လာရသော နေနေမှာ မောင့်ဆံ ပင်ဖုံဖုံလေးများကို နူးညံ့သောလက်ကလေးနှင့် ဘေးသို့ သစ်တင်

ပေးရင်းက ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေလက်လေးကို ဆွဲယူ ဆုပ်ကိုင်ကာ နမ်းရှိုက်လိုက်ပြီး...

“မောင် နေနေကို မခွဲနိုင်တော့ဘူး၊ မောင့်ကို လက်ထပ် ခွင့်ပြုပါနော် နေနေ”

“အို”

သူမ လုံးဝမမျှော်လင့်ထားသည့် စကားအတွက် နေနေမှာ ရှက်အားပို ထိတ်လန့်သွားရသည်။

“နော် နေနေ၊ မောင့်ကို မင်းလက်ထပ်ခွင့်ပြုပါ၊ မောင် နေနေကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ဘယ်လိုမှ ခွဲမနေနိုင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် မောင့်ကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါတော့ဗျာ”

မဟာဘုန်းမြတ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေနှင့် နေနေကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းပြီး တင်းကျပ်စွာဖက်လျက်ဆိုလိုက်သည်။

နေနေမှာ ချစ်သူရင်ခွင်ထဲတွင် အနေကြပ်ဟန်နှင့် ရုန်းဖယ် လိုက်ပြီး...

“မောင်”

“ဗျာ”

“ဟိုလေ မောင်နဲ့နေနေ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ သိပ်ပြီး မစောလွန်းဘူးလားရှင်”

“အချစ်ရယ်၊ အချစ်မှာ အချိန်စောတာနဲ့ နောက်ကျတာ ဆိုတာ မရှိပါဘူးဗျာ၊ မောင်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မခွဲနိုင်အောင် သိပ်ချစ်နေပြီပဲ၊ ဘာလို့ အချိန်ဆွဲနေတော့မလဲ၊ ဘာလဲ နေနေ မောင့်ကို မချစ်လို့လား”

နေနေမှာ မျက်နှာပျက်သွားရပြီး...

“မောင်နော်၊ နေနေကို အဲလို မပြောနဲ့သိလား၊ နေနေ မောင့်ကိုမချစ်မှတော့ အခုလို မောင့်ဘေးနားမှာရှိနေမှာတောင် မဟုတ်ဘူး”

မျက်နှာထားတည်တည်တင်းတင်းလေးနှင့် စိတ်ဆိုးသလို နေနေပြောပြန်တော့လည်း မဟာဘုန်းမြတ် မနေတတ်အောင် ဖြစ်သွားကာ...

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ၊ နေနေချစ်တာ မောင်မသိလို့မဟုတ် ပါဘူး၊ နေနေက သိပ်လှတယ်၊ သိပ်ချောတယ် မဟုတ်လား၊ မောင်လိုပဲ တခြားတစ်ယောက်က နေနေအလှတွေကိုမြင်သွားရင် ဒီမောင်ရင်ကျိုးရလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ နေနေ

ကို မောင်မခွဲနိုင်တော့ဘူး၊ ခွဲလို့လည်းမရတော့ဘူး၊ နေနေကို အဲဒီလောက်ထိ မောင် ချစ်တယ်၊ မောင့်ကို ချစ်ရင် လက်ထပ်ခွင့် ပြုပါနော် နေနေ”

“မောင်ရယ်”

မချင့်မရဲ ညည်းညူသံနှင့်အတူ နေနေသည် မောင့်မေး ဖျားကို သူမ နှုတ်ခမ်းဖြင့်လှမ်းကာ မထိတထိ နမ်းရှိုက်လိုက်တော့ မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ဝယ် ကြည်နူးခြင်းတွေ ဘယ်လောက်ထိ ဖြာစေ သွားရသည်မသိပါ။ နေနေလည်တိုင် ဝင်းဝင်းနုနုလေးကို သူသည် ခပ်ဖွဖွ ငုံ့ခဲထားလိုက်ပါတော့သည်။

နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ခွင်ထဲတွင် တစ်ချက်မျှ လူးလွန်သွားရပြီး...

“မောင်ရယ်၊ တကယ်တော့ နေနေလည်း မောင့်ကို မခွဲချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မောင့်မိဘတွေက နေနေနဲ့မောင်ကို သဘော တူကြည်ဖြူနိုင်မှာတဲ့လား မောင်”

“အိုဗျာ ဒါတော့ နေနေ စိုးရိမ်နေတာပါ၊ မောင်ကိုချစ် ရင် မောင့်မိဘတွေက မောင်ချစ်တဲ့နေနေကိုလည်း ချစ်ရမှာပေါ့၊ ဘာလဲ နေနေက အဲဒီအတွက် စိုးရိမ်နေတာလား”

“စိုးရိမ်တယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ မောင်ရယ်၊ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်း ဘဝတစ်ခုကို ထူထောင်ပြီဆိုရင် နှစ်ဖက်မိဘအသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာလည်း ပါလာပြီမဟုတ်လား၊ နေနေကတော့ မောင့်ကို ခုကတည်းက ရှင်းရှင်းပဲပြောထားမယ်နော်၊ နေနေဘဝမှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးဖြတ်ထားတာရှိတယ်၊ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ နေနေ အရွယ်ရောက်လာလို့ တစ်ချိန်လက်ထပ်လာရင် နေနေကို လိုလားကြည်ဖြူတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းမဟုတ်ဘဲတော့ နေနေအဲဒီလူကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး၊ လူတစ်ယောက်ကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ နေနေ သေရင်သေသွားပါစေ၊ ကိုယ့်ကို မကြည်ဖြူမလိုလားတဲ့ မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းကိုတော့ နေနေဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး မောင်”

ချစ်သူ ဘာကိုဆိုလိုသည်ကို မဟာဘုန်းမြတ် သဘောပေါက်ရပါပြီ။

နေနေသည် သူ့မိဘအသိုင်းအဝိုင်း မကြည်ဖြူပဲတော့ သူ့ဘဝထဲကို တိုးမဝင်လာပါဆိုသည့်စကားက သူမသဘောထားကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဖွင့်ဟလှစ်ဆိုလိုက်သည်ပဲ။

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ မဟုတ်မခံ မာနစိတ်လေးနှင့် ရိုးသားကာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် တန်ဖိုးထားလွန်းသည့် ချစ်သူလေးကို မြတ်နိုး

အထင်ကြီးစိတ်တို့နှင့် အချစ်တွေ တိုးရရင်းက နေနေအား အနမ်းတွေ ခြွေမဝနိုင်အောင် ရှိနေတော့သည်။

သည်နောက် နေနေမျက်နှာလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး...

“စိတ်ချပါ နေနေ၊ မင်းလေး ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရစေမယ်လို့ မောင် ကတိပေးပါတယ်ဗျာ”

မဟာဘုန်းမြတ်သည် ချစ်သူလေးကို သူ့ဘက်က ကတိစကားတွေ အထပ်ထပ်ပေးရင်း နေနေ ဖြစ်နေချင်သည့်အတိုင်း ကြည်ဖြူသည့် မိဘများ၏ လိုလားချက်နှင့်ပင် မဟာဘုန်းမြတ်ဘဝကို ချစ်သူမိန်းမချော နေနေသည် ရောက်ရှိခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟား”

“နေနေရယ် ခုတော့ ခုတော့ မောင့်ကို လူလိမ်လူညာကြီးဆိုပြီး မင်းလေး မုန်းသွားပြီလားဗျာ”

အတိတ်မှအရိပ်တို့ကို တရိပ်ရိပ်တွေးရင်းက ဘယ်ဆီရောက်နေရှာသည်မသိသော ချစ်ဇနီးအတွက် မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ထဲ သူ့ကိုယ်သူ အဖြစ်ရှိသူတစ်ယောက်ပမာ မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ထဲ

ချစ်ဇနီးကို တမ်းတစွာဖြင့် ဆွေးလျနေရသည်။

တစ်ကယ်တော့ မဟာဘုန်းမြတ်သည် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို နေနေနှင့်ပတ်သက်ကာ ခံယူထားသည်မှာလည်း မမှားပါပေ။

နေနေကိုချစ်သဖြင့်...

ချစ်သူကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး အဝေးမခံနိုင်တာ တစ်ခုတည်းနှင့် မဟာဘုန်းမြတ်သည် ဂုဏ်နှင့်ဓွေ့နောက်ကိုသာ လိုက်နေသော မိဘများကို သူ့အနေနှင့် နေနေနှင့်ပတ်သက်ကာ အတိုက်အခံလုပ် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်ကိုတော့ မဟာဘုန်းမြတ်သာသိပါသည်။

ဘာကျောထောက်နောက်ခံမှုမရှိသည့် အမေမုဆိုးမကြီးနှင့် နေသော နေနေလို သာမန်ဘွဲ့ရ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် မဟာဘုန်းမြတ်မိဘသည် သူ့ကို ဘယ်လိုမှ သဘောတူမည်မဟုတ်တာကို မဟာဘုန်းမြတ် သိပါသည်။

သိ၍လည်း မဟာဘုန်းမြတ် နေနေအား လက်ခံလာအောင် မိဘတွေနှင့် အချေအတင်ပြောရလေ၏။

နောက်ဆုံး မိဘတွေသည် မဟာဘုန်းမြတ်အား ဘယ်လိုမှ တားဆီးမရသည့်အဆုံး နေနေကို သဘောမတူ မကြည်ဖြူစွာ

နှင့်ပင် သားကိုချစ်သည့် စိတ်တစ်ခုတည်းနှင့် နေနေအား ချွေးမအဖြစ် လက်ခံအသိအမှတ်ပြုပေးခဲ့သည်။

တစ်ဖက်ကလည်း မဟာဘုန်းမြတ်သည် ထိုအခြေအနေမှန်ကို နေနေမသိအောင် သူ့အနေနှင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ဟန်ဆောင်ကောင်းကောင်းနှင့် လိမ်ညာခဲ့ရသည်။

ဒါကလည်း တစ်ကယ်တော့ နေနေအပေါ် သူလိမ်ညာချင်၍ လိမ်ညာခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါ။ ရိုးသားစွာဖြင့် နေနေကို သူဘယ်လိုမှ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး မဟာဘုန်းမြတ်သည် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်ကြီးရှိနေသူရယ်လို့လည်း မထင်ခဲ့ပါ။

သူသာ မိဘတွေ၏ ဆန္ဒမှန်ကို နေနေအား ဖွင့်ပြောပါက မာနတွေနှင့် နေနေသည် သူ့ကို ဘယ်လိုမှ လက်ခံလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ လက်မခံသည့်အပြင် ကံမကောင်းပါက နေနေသည် သူ့ကို ခြေရာပင် ဖျောက်သွားနိုင်သည့်အဖြစ်။

သည်အဖြစ်ကို မဟာဘုန်းမြတ် ဘယ်လိုရင်ဆိုင်နိုင်မှာတဲ့လဲကွယ်။

နေနေထားခဲ့သောဘဝတွင် မဟာဘုန်းမြတ် နှလုံးသား

တို့သည် ပူလောင်ကျွမ်းမြေလျက်ရှိနေရသည်။

မဟာဘုန်းမြတ် ထိုသို့ခံစားနေရခြင်းသည် နေနေ့ကို သိပ်ချစ်သောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။

အချစ်ဆိုတာက အဆန်းသားပင်ဖြစ်၏။ မဟာဘုန်းမြတ် အနားတွင် နေနေထက်သာသည့် မိန်းကလေးများစွာ ရှိနေပေမယ့် မဟာဘုန်းမြတ်ကတော့ စိတ်မဝင်စားပါ။

မြန်မာပြည်အနှံ့ လုပ်ငန်းကြီးများကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော မိဘနှစ်ပါး၏ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သူ မဟာဘုန်းမြတ်ဆိုတာက မွေးကတည်းက ဒုက္ခဆိုတာ ဘာမှန်းမသိခဲ့သူမဟုတ်ပေ။

မျိုးနှင့်ရိုးနှင့် ဆယ်သက်စားမကုန် ကျိကျိတက် ချမ်းသာသော တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်တာနှင့်ပီပီ ငယ်ငယ်ကတည်းက လိုချင်တာကိုရမှ ကျေနပ်တတ်သူဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝတွင် ငယ်စဉ်ကနေ ခုချိန်ထိ မရသည့်အရာဆိုတာလည်း ဘာမှမရှိခဲ့။

ကိုယ်တိုင်က စက်မှုဘွဲ့နှင့် ကျောင်းပြီးထားသလို ကျောင်းပြီးပြန်တော့လည်း မိဘတွေ၏ လုပ်ငန်းများစွာကို ပြန်လည်အုပ်ချုပ်နေသည့် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ယောက်။

အစစအရာရာ သူ့ဘဝတွင် လိုသည်မရှိခဲ့သော မဟာ

ဘုန်းမြတ်သည် အသက်သုံးဆယ်ကျော်လာပေမယ့် အချစ်ဆိုတာ သူနှင့်ကင်းဝေးခဲ့သူလည်းဖြစ်သည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို တစိုက်မတ်မတ်ကြိုးစားရင်း နှလုံးသားသည် အိပ်မောကျခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

အဲ တစ်ကယ်တမ်း သူ့အချစ်ကို တွေ့ပြန်တော့လည်း သူ့နှလုံးသားတွေသည် မရှက်နိုင် မကြောက်နိုင် ခံစားခဲ့ရသည်။

အချစ်ကို မလိုချင်တုန်းကတော့ အချစ်သည် မဟာဘုန်းမြတ်အနီး ရှိခဲ့ပေမယ့် တစ်ကယ်တမ်း မဟာဘုန်းမြတ်အချစ်ကို လိုလားပြန်သည်ဆိုတော့လည်း အချစ်က မဟာဘုန်းမြတ်အနား ရှောင်ဖယ်သွားသည့်အဖြစ်၊ ကဲ ဒီအဖြစ်က မဟာဘုန်းမြတ် နှလုံးသားကို ဘယ်လောက်တောင် နာကျင်ဆိုးနှင့်ကြေကွဲရသည်လဲ။

“နေနေရယ်၊ မောင်ဆီ ပြန်လာပါတာဗျာ၊ မောင် မင်းကို သတိရတယ်၊ လွမ်းတယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်ဗျာ”

ချစ်ဇနီးအတွက် အရူးမီးပိုင်း ခံစားနေရသော မဟာဘုန်းမြတ်သည် ရင်မှာ ထိုစကားများကို ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲဆိုရင်း ချစ်သူမျက်နှာကိုသာ တမ်းတမြင်ယောင်လျက် နှလုံးသားမှာ လှိုက်ဆာဆွေးလျနေရပါတော့သည်။

ဪ သူ့အတွက်တော့ ချစ်ဇနီးပျောက်ကို ရှာပုံတော်
ဖွင့်ခြင်းသည် တစ်နေ့ တစ်ရက်မဟုတ်။ နေနေဆိုသည့် သူ့ရင်မှာ
အချိန်နှင့်အမျှ သတိရတမ်းတနေပါသည့် ချစ်ဇနီးကို မတွေ့မချင်း
ထိုသို့ ရင်မှာ ပေါက်ကွဲနေဦးမည်ပင် မဟုတ်ပါတော့သည်တကား။

၈၈

□ □ □

အခန်း (၉)

ရက်တွေလတွေ ကုန်ဆုံးပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည်မှာ ယခုဆို
တစ်နှစ်တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အချိန်တွေ ဘယ်လိုပဲ ကုန်ဆုံးပြောင်းလာခဲ့ရပေမယ့် နေနေ
ရင်ထဲက ဝေဒနာ သောကတွေကတော့ဖြင့် ဟိုအရင်အတိုင်း သူမ
ရင်ထဲ ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။

မဟာဘုန်းမြတ်ဆိုသည့် မောင်နှင့်နေနေ ခွဲလာရသည့်
နောက်ပိုင်း နေနေသည် သူမဘဝလေးကို တောင်တန်းပြာတစ်နေ
ရာတွင် နစ်မြုပ်ထားခဲ့သည်။

ရိုးသားဖြူစင်ကာ ဟန်ဆောင်မှုမရှိသည့် တောင်တန်းပြာ
၏ တစ်နေရာတွင် နေနေသည့် အတိတ်မှ ဆိုးဝါးနာကျင် ခါးသီး

ဖွယ်ကောင်းသည့် အဖြစ်များကို မေ့ထားရင်း လိမ်ညာတတ်သူ
မောင်ကို နာကျင်စိတ်နှင့် မေ့ထားခဲ့သူလည်းဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ဘယ်လောက်ပဲ မောင်ကို နာကျင်စိတ်နှင့် မှန်းမေ့ထား
ပါသည်ပြောပြော သူမ၏ နှလုံးသားထောင့်တစ်နေရာကတော့
မောင်ဆိုသည့် မဟာဘုန်းမြတ်ကို အချိန်အရီစက္ကန့်နှင့်အမျှ သတိရ
တမ်းတနေမိသည်။

မောင်ကို ဂွယ်လွယ်နှင့် သူမ ချစ်ခဲ့တာမဟုတ်သော
ကြောင့် နာကျင်တာက နာကျင်တာတခြား၊ မောင်ကို မေ့လို့မရ
တာက တခြားပင်ဖြစ်သည်။

အချိန်တွေ ကြာသည်နှင့်အမျှ ယခုဆိုလျှင် မောင်သည်
သူမကို သူ့ဘဝထဲက ဖယ်ထုတ်ကာ မေ့နေလောက်ပြီဖြစ်မည်။

မောင်သည် သူမကို မေ့နေမည်ဖြစ်သလို ယောက္ခမဖြစ်
သူ ဒေါ်ထားထားကလည်း သူမနှင့်မောင် ခွဲခွာခဲ့ရခြင်းကို ကျေ
နပ်ကြည်နူးနေလိမ့်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ခုချိန်မှာတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေနေသည် အတိတ်က
အရိပ်များကို ပြန်၍ မစဉ်းစားချင်တော့ပါ။

စိုးစိုး - စာပေ

သူမအနေနှင့် စဉ်းစားလိုကလည်း အခြေအနေ ဒီထက်
ပိုကာ ထူးလာလိမ့်မည်မဟုတ်။

လိမ်ညာရက်တဲ့မောင်သည် သူမဘဝတွင် မရှိတော့ပေ
မယ့် မောင်ကိုယ်ပွား သမီးလေးကတော့ နေနေအနား နေနေနှင့်အတူ
ရှိနေခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

ဘာလို့လို့နှင့် နေနေတစ်ယောက် ဒီရှမ်းတောင်တန်းပြာ၏
တစ်နေရာကို ရောက်ရှိခဲ့သည်မှာ အချိန် တစ်နှစ်အတွင်းပင် ရောက်
ရှိခဲ့သလို နေနေ သိပ်ချစ်သည့် သူမဝမ်းနှင့် လွယ်မွေးထားရသည့်
သမီးလေးသည်လည်း တစ်နှစ်ကျော်ကိုပင် ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

မောင်ဆီက သူမထွက်ခဲ့တုန်းကတော့ နေနေသည် သူမ
ရင်တွင် မောင်ရင်သွေးသေး လွယ်ထားရသည်လို့ မသိခဲ့ပါ။

မောင်နှင့်ခွဲခဲ့ပြီး သူမ ဒီရှမ်းတောင်တန်းပြာရှိ ရွာလေး
ကိုရောက်မှ နေနေသည် သမီးကိုယ်ဝန်ကို လွယ်ထားရမှန်း သူမ
သိခဲ့ရသည်။

မောင်၏ကိုယ်ပွား သမီးရှိသည်ဆိုသောအတွေးက
နေနေ၏ခွန်အားများကို တိုးစေရကာ သမီးကြောင့်ပင် နေနေသည်
အရာအားလုံးကို အရှုံးမပေးဘဲ သမီးမျက်နှာတစ်ခုတည်းနှင့် ရင်ဆိုင်

စိုးစိုး - စာပေ

နိုင်အောင် သမီးသည် နေနေ့ကို ခွန်အားများစွာဖြစ်စေရသူလေး
ပင်ဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ နန်းဝိုး၏ရွာလေးတွင် နေနေရောက်ပြီး
မကြာမီ သူမသည် ရွာအတွက်လိုအပ်နေသည့်နေရာတွင် ဆရာမ
အလုပ် ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။

ဖော်ရွေသဘောကောင်းသော ရွာခံလူများကြောင့် နေနေ
သည် ဒီရွာလေးကိုရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပင် တစ်ရွာလုံးနှင့်သူမ
မိသားစုရင်းပမာ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရသည်။

သူငယ်ချင်းနန်းဝိုးသည် သူမရင်တွင် ခံစားရမှုများကို
အစအဆုံး သိထားသူမို့ ရပ်ရွာလူကြီးမိဘများကို သူမကပင် နေနေ
အကြောင်းကို ကြည့်ကောင်းအောင် ရပ်မိရပ်ဖများအား ပြောထား
ပေးလေ၏။

ခုချိန် မောင်သာ သူတွင် သမီးလေးရှိသည်ကိုသိပါက
ဘယ်လိုနေရှာမည် မသိပါ။

သေချာသည်ကတော့ မောင်သည် နေနေ သူ့ကိုပစ်ပြေး
ရပါ့မလားဆိုကာ အပြစ်တင်မှာကတော့ သေချာပါ၏။

သည်နောက် သမီးလေးသည် သူ့အဖေမောင်မျက်နှာ

အတိုင်း မောင်နှင့် ချွတ်စွတ်တူနိုင်လွန်းသူဖြစ်သည်။

ရုပ်ကပင် မောင်နှင့်သမီး တူသည်မဟုတ်ပါ။ လိုချင်
တာကို မရမချင်း ဂျီကျတတ်သည့်အကျင့်ကလည်း သမီးသည်
မောင်နှင့် အတူတူပင်ဖြစ်ပါသည်။

နေနေမှာ မောင်နှင့် ရုပ်ကော အကျင့်ပါတူနိုင်လွန်းသည့်
သမီးကိုကြည့်ပြီး မောင်ကို သတိရနေတတ်သူဖြစ်သည်။

လိမ်ညာရက်သူအဖြစ် အတွေးက ဝင်လာရတော့ နေနေ
သည် မောင်ကို စိတ်နာရပြန်၏။ စိတ်နာ၍လည်း နေနေသည်
မောင်ထံ ဘာအဆက်အသွယ်မှမလုပ်ဘဲ ခြေရာပျောက်နေခဲ့သူဖြစ်
သည်။

သည်နှစ် မိုးဦးစောကျသည်မို့ မိုးသားမိုးရိပ်များက ကောင်း
ကင်ဝယ် ရစ်ဆိုင်းလာရသည်။

ကလေးများ ကျောင်းဆင်းသွားပြီဖြစ်ပေမယ့် နေနေ
ကတော့ အိမ်မပြန်နိုင်သေးပါ။

ဆရာ ဆရာမနည်းသော ဒီရွာရှိ ကျောင်းပညာရေးအတွက်
အစစအရာရာ ဘက်စုံတိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးအောင် နေနေသည် ရွာခံရပ်မိ
ရပ်ဖများနှင့်တိုင်ပင်ကာ ဒီရွာပညာရေး တိုးတက်အောင် အမြဲ

ကြိုးစားနေသူလည်းဖြစ်သည်။

ယခုလည်း နေနေသည် မပြီးပြတ်သေးသည့် ကျောင်း၏ ခြေယျာဝစ္စစာရင်းဇယားများလုပ်ရင်းက သူမအကြည့်များက အံ့ဆိုင်လာသည့် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားရသည်။

“ဟင် မိုးရွာတော့မှာပါလား၊ ဒီစာရင်းဇယားလေးလုပ်ပြီး ရင်တော့ ငါလည်း အိမ်ပြန်တော့မယ်၊ အိမ်မှာက မေမေ့သမီး နှစ်ယောက်တည်းရယ်၊ တော်ကြာ မိုးတွေတစ်အားရွာလာလို့ သမီး သိပ်ကြောက်နေဦးမယ်၊ မဖြစ်ဘူး မြန်မြန်ပြန်မှ”

သိသိသာသာ အံ့ဆိုင်လာသည့် မိုးသားမိုးရိပ်များကိုကြည့်ပြီး နေနေသည် သူမ သိမ်းစရာပစ္စည်းများကို သိမ်းလိုက်၏။

သည်နောက် ခပ်မြန်မြန်ပင် သူသည် ကျောင်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

မကြာလိုက်ပါ။ စောစောကတည်းက အပြီးနှင့်သည်းချင်နေရသော မိုးသည်လည်း ဝန်းဝန်းဒိုင်းဒိုင်းနှင့် ရွာချလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

“အို ဒုက္ခပါပဲ၊ မိုးတွေ စိုကုန်ပြီ၊ လူက မိုးစိုတာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ကလေးတွေအတွက် သင်ရမယ့်စာအုပ်တွေ

မိုးမစိုဖို့က အရေးကြီးတယ်၊ ဒီလောက်မိုးကို ငါ့ထီးတစ်လက်တည်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ မကာကွယ်နိုင်ဘူး၊ ကြာရင် စာအုပ်တွေပါ စိုရွာကုန်လိမ့်မယ်၊ မဖြစ်ဘူး လမ်းကို ငါ ဒီထက်မြန်မြန်လျှောက်မှ ဖြစ်မယ်”

နေနေမှာ သည်းသည်းမည်းမည်းရွာနေသည့် မိုးကိုကြည့်ကာ စိတ်မှာဆိုရင်း မိုးသည်းလေသည်းထဲလမ်းကို စောစောကထက် ပို၍မြန်အောင် လျှောက်လိုက်သည်။

ရွာရှိကျောင်းနှင့်အိမ်က အတော်ပင် အလှမ်းအဝေးလှသလို ကျောင်းသွားသည့်လမ်းတစ်လျှောက်တွင် မိုးသည်ထန်မှုကြောင့် လူသွားလူလာ ရှင်းနေရ၏။

မိုးသည် ကြည့်လေရာ ရှစ်ခွင်တိုင်းမည်းမှောင်လျက် တစ်ကယ့်ကို သည်းသည်းမည်းမည်းရွာမည်ဟန်။

မိုးနှင့်အတူ လေပါလာသည်မို့ နေနေမှာ လက်တွင်ကိုင်ထားသည့်ထီးကို အနိုင်နိုင်ထိန်းကိုင်ရင်း ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့် အိမ်သို့ လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။

တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်တို့က မျက်စိကို နှိုးလောက်အောင် ဝင်းလက်သွားရသည်မို့ နေနေသည် မိန်းမသား

ပီပီ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားရပါ၏။

တစ်ချက်မှာတော့ နေနေသည် အိမ်သို့ရောက်ချင်စိတ်နှင့်
လမ်းကို ကြိုးစားကာ အမြန်လျှောက်လာဆဲ...

“ဝန်း”

“ဂျိမ်း”

“အမေ”

“အို”

ရှေ့တွင် ဝန်းခနဲ ပြုလဲသွားသည့် သစ်ပင်နှင့်အတူ နားကွဲ
မတတ် ပြင်းထန်လွန်းသည့် မိုးခြိမ်းသံကြောင့် နေနေ မျက်စိလေးစုံ
မှိတ်ကာ ကြောက်လန့်တကြားပင် အနီးရှိ သစ်ပင်အောက်သို့ သူမ
ကိုယ်လေး ဝင်ရောက်ပုန်းကွယ်လိုက်သည်။

ရင်ဝယ် ကြောက်စိတ် ထိတ်လန့်စိတ်များနှင့်အတူ ခုချိန်
သူမတစ်ယောက်တည်းပါလားဆိုသောအသံက နေနေအား
ကြောက်ရွံ့မှုတွေ ပိုကဲနေစေတော့သည်။

“ဘုရား ဘုရား မိုးကလည်း ပိုသည်းလာပြီ၊ ငါ ငါ
ဒီပုံနဲ့ အိမ်ကိုရောက်ပါ့မလားမသိဘူး၊ မိုးမှောင်ကျတာကြောင့် ပတ်
ဝန်းကျင်မှာ မှောင်လာပြီ၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အကူအညီတောင်းစရာ

လူဆိုလို့ ဘယ်သူမှလည်း မရှိဘူး၊ ငါတစ်ယောက်တည်းရယ်၊
ကြောက်လိုက်တာ”

ဓဝေခနဲ တိုက်လာလေသောကြောင့် မိုးရေတွေ စိုရွံ့ထားရ
သော နေနေခမျာ ချမ်းလွန်းသဖြင့် သူမကိုယ်လေး တဆတ်ဆတ်
တုန်ခါနေရကာ မေးချင်းပင် ရိုက်မတတ်ရှိနေရသည်။

“သမီး သမီးတော့ ဘယ်လိုနေမလဲ၊ မေမေနဲ့သမီး သိပ်
ကြောက်နေလိမ့်မယ်၊ မဖြစ်ဘူး ငါကြောက်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အိမ်ကို
မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အရောက်ပြန်ရမယ်”

နေနေသည် သူမကိုယ်သူမ အားပေးရင်း မိုးသည်းသည်း
ကိုကြည့်ကာ သူမအရိပ်ခိုနေသည့် သစ်ပင်အောက်မှ ထွက်မည်
အလုပ်...

“ဟင် ရှေ့မှာ မီးရောင်နဲ့ ကားတစ်စီးပါလား၊ ဟုတ်တယ်
ဟုတ်တယ်၊ ကားမီးရောင်ပဲ၊ ဘုရားရေ ကားက ဒီဘက်လာနေပါ
လား၊ အို ဝမ်းသာစရာပဲ၊ ဩဉ်းခမ်း နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေ
ငါ့ကို စောင့်ရှောက်တာနေမှာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလို ငါတစ်ယောက်
တည်း ဖြစ်နေတာထက်စာရင် အဖော်ရှိတော့ တော်သေးတာပေါ့၊
ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကားကဒီဘက်ကို လာနေတာသေချာပြီ၊ ငါ့

အဲဒီကားကို အကူအညီတောင်းပြီး ရွာထဲလိုက်ရမယ်”

အကူအညီလိုသူအတွက် ကောက်ရိုးတစ်မျှင်သည်လည်း အားပေမို့ နေနေမှာ သူမရှိရာ ရွာဘက်သို့မောင်းလာသော ကားမီး ရောင်ကိုကြည့်ပြီး ရင်မှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာလျက် အားတက် နေရတော့သည်။

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ သည်းသည်းမည်းမည်းရွာနေသည့်မိုး ကြောင့် ကားမှန်ကို ဝိုက်ပါနှင့်သုတ်ရင်းက ကားမီးနှစ်လုံးထိုးကာ ရွာဘက်ဆီသို့ ကားကို ဂရုတစိုက်မောင်းလာခဲ့သည်။

သူသည် မိုးထဲလေသည်ထဲမှာမို့ ကားကို ဂရုစိုက် မောင်း နေရပါလေ၏။

မိုးသည် တစ်ကယ့်ကို အငြိုးကြီးကြီးနှင့် ရွာနေဆဲ။

“ဟင်”

“နေနေရယ်”

မဟာဘုန်းမြတ်သည် မိုးသည်းလေထဲ ကားကို ဂရုစိုက် မောင်းရင်းက သက်ပြင်းလေးနှင့်အတူ ချစ်ရပါသော နေနေအမည် အား နှုတ်မှပင် အသံထွက်ခေါ်သည်မိလိုက်သည်။

နေနေ သူ့ဘဝထဲက ပျောက်ကွယ်ခဲ့သည်မှာ ဘာလိုလို

နှင့် တစ်နှစ်ဆိုသည့် အချိန်ကိုပင် ကျော်လွန်ဖြတ်သန်းခဲ့ရပြီဖြစ် သည်။

ထိုရက်တွေအတွင်း မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေကို တစ်စက္ကန့် တစ်မိနစ်မှ မေ့၍မရခဲ့ပါ။

နေနေနှင့်ပတ်သက်သမျှ ရနိုင်သမျှ သတင်းစကားကို စုံစမ်းရင်း မဟာဘုန်းမြတ်သည် ဒဏ်ရာတွေနှင့် နှလုံးသား နာကျင် ခဲ့ရသည်။

အစကတော့ မေမေသည် နေနေအား မေ့ပစ်ရန် မဟာဘုန်း မြတ်ကို ပြောပေမယ့် ကြာတော့လည်း မေမေသည် အစွဲအလမ်းကြီး သည် မဟာဘုန်းမြတ်စိတ်ကို သိ၍လား မသိပါ။ ဘာမှ မပြော တော့ဘဲ သူ့အား ဒီအတိုင်းပင် ကြည့်နေခဲ့လေ၏။

နေနေအား ဂုဏ်ရည်မတူတာတစ်ခုတည်းနှင့် ချွေးမအဖြစ် ကြည်ဖြူစွာ လက်မခံနိုင်ပါဆိုသော မေမေသည် ဒီတစ်ခါတော့ဖြင့် ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည်မသိပါ။ သားဖြစ်သူ သူရင်ထဲက ဝေဒ နာများကို မကြည့်ရက် ကြည့်နိုင်စွမ်းမရှိတော့၍ထင်၊ နေနေနှင့် ပတ်သက်ကာ စုံစမ်းသိရသည့်အတိုင်း နေနေ ဒီရွာလေးတွင် ရောက်နေသည်ဆိုတဲ့ သတင်းစကားကို မေမေသည် ရအောင်စုံစမ်း

လာခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

မဟာဘုန်းမြတ်သည် မေမေဆီက ထိုသတင်းသိရခြင်း ခြင်း ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်ဘဲ နေနေရှိရာနေရာကို မေးမြန်းပြီး ထွက် လာခဲ့သည်မှာ ယခု မကြာလှတော့သည့်အချိန်တွင် ငှက်နေရှိရာရွာ လေးကို ဝင်ရောက်တော့မည်ဖြစ်သည်။

အချိန်နှင့်အမျှ သတိရတမ်းတနေရသော ချစ်ဇနီးချောကို တွေ့ရတော့မည်ဟူသောအသိဖြင့် မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ထဲ ကုလား ဘုရားပွဲလှည့်နေသလို သူ၏ရင်ခုန်သံ ခံစားမှုတွေသည်လည်း ဆယ် ကျော်သက် လူမျိုးပေါက်လေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေရသည်။

“ချစ်တယ် နေနေရယ်၊ မင်းလေး ဒီတစ်ခါတော့ မောင့် ကို ရှောင်ပြေးလို့ မရနိုင်တော့ပါဘူးဗျာ”

မဟာဘုန်းမြတ်ကား ရင်နှင့်အမျှ ချစ်ရပါသော နေနေကို တမ်းတရင်း ကားကို မိုးသည်းလေထဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဂရုစိုက် မောင်းလာခဲ့ရာ တစ်နေရာအရောက်မှာတော့...

“ဟင် ရှေ့မှာ ဆရာမတစ်ယောက် ငါ့ကားကို လက်ပြ တားနေပါလား၊ ကြည့်ရတာ ဆရာမလည်း မိုးသည်းလေထဲ ဖြန်ဖို့ အခက်တွေ့နေတယ်နဲ့တူတယ်၊ ဟာ ရှေ့မှာလည်း သစ်ပင်ကြီး

တစ်ပင် ပြိုကျနေတာကပဲ၊ ငါ့ကားသွားလို့မှ ရပါ့မလား၊ အင်း တော်သေးတယ် ကားကို ကွေ့ရှောင်သွားရင် ရသေးလို့”

ရွာနားရောက်ခါနီးလေလေ မိုးနှင့်လေသည် ခပ်သည်း သည်းမှပို၍ သည်းထန်လာရသည်မို့ မဟာဘုန်းမြတ်ကားကို ပို၍ ဂရုစိုက်မောင်းနေရသည်။

ကားမီးကြီးနှစ်လုံးက ထွန်းထားသည်မို့ ရှေ့တွင် ထီးနှင့် ကွယ်လျက် တားနေသော ဆရာမကိုကြည့်ပြီး မဟာဘုန်းမြတ် သည် ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နှင့် သနားသွားကာ...

“အင်း မိုးသည်းလေထဲ ဆရာမမမျှာမှာလည်း မလွယ် ပါလား၊ ကြည့်ရတာ ဒီရွာကပဲနဲ့တူတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း မှောင်နေပြီ၊ လူအသွားအလာကလည်းရှင်းနဲ့၊ ငါနဲ့တွေ့လို့သာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ဒီမိုးနဲ့ ဆရာမတော့ ဒီနေရာမှာတင် မိုးလင်းသွားနိုင် တယ်”

မဟာဘုန်းမြတ်သည် သူ့ဘာသာသူ စကားဆိုသလိုနှင့် ကားကို မောင်းလာခဲ့ရာ သူ့ကားအား လက်ပြတားနေသည့် ဆရာမ ရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့်...

“ကျီး”

“ကျွန်မကို တစ်ခုလောက် ကူညီပါရှင်၊ ကျွန်မ အခက်အခဲဖြစ်နေလို့ ရှင်ကားနဲ့”

“ဟင်”

“အိုဗျာ နေနေရယ်”

မိုးနှင့်လေကြောင့် ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားသည့်ထီးကို နေနေသည် ပင့်တင်ရင်းက ကားဆရာအား အကူအညီတောင်းနေရာမှ မျက်နှာကြည့်လိုက်ရာ...

“ရှင် ရှင် ဦးမဟာဘုန်းမြတ်”

“ဟုတ်တယ် နေနေ မောင်ပါ”

“အို”

နေနေသည် မမျှော်လင့်သူကို မိုးသည်းလေးထဲမှာ အခုလို အနေအထားနှင့် တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် နေရာမှာပင် လူက သတိလစ်ချင်ချင် ဖြစ်သွားရသည်။

တွေ့ချင်သူကို မတွေ့ရခင်တုန်းကတော့ မဟာဘုန်းမြတ်သည် ချစ်သူအား တွေ့ရတော့မည်ဟူသော အသိနှင့် ရင်တွေ့ခန့်ခဲ့သလို ယခုလို မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ရပြန်တော့လည်း မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ဝယ် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းတွေနှင့် ရင်မှာ တမ်းတမောလျာသွား

ရသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။

သူ အမြဲတမ်း လွမ်းဆွတ်တမ်းတနေသော ချစ်သူလေးသည် မိုးသည်းလေးထဲတွင် အဖော်မပါ တစ်ယောက်တည်း ကျောင်းဆရာမလေးအဖြစ် ရှိနေသည်တဲ့လား။

မထင်ခဲ့ပါ။

သူ သိပ်ချစ်ရသည့် နေနေကို မဟာဘုန်းမြတ်သည် အခုလိုပုံစံမျိုးနှင့် ပြန်ဆုံရလိမ့်မည်လို့ နည်းနည်းမှ သူမထင်ခဲ့ပါ။

မထင်မှတ်သည့်ကိစ္စတွေက တစ်ခါတစ်ရံလည်း ဖြစ်နေတတ်သည်မို့ မဟာဘုန်းမြတ်သည် မိုးရေတွေဖြင့် ရွှံ့စိုနေရသော သဘာဝထဲမှာ အချိန်များစွာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည့် နေနေကို ဆက်လွမ်းဆွတ်တမ်းတခြင်းများနှင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“အို”

ခိုက်ခိုက်တုန်ဆောင် ချမ်းတုန်နေသည့်ကြားက နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ်အကြည့်တို့ကြောင့် ရင်မှာ ဖိုနွေးသွားရသည်။

“နေနေ”

ခေါ်သံကိုကြားပေမယ့် နေနေ မထူးမိပါ။

သူမရင်ထဲတွင် မဟာဘုန်းမြတ်ကို ယခုလို တွေ့လိုက်ရခြင်းအပေါ် ရင်မှာ ဆောက်တည်ရာမရ၊ တုန်လှုပ်လျက် စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေရသည်။

“နေနေရယ်”

မိုးသည်းလေသည်း မှင်သက်နေသူလေးကို မဟာဘုန်းမြတ်သည် ကားထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ထိုးသွင်းလိုက်ပါတော့၏။

သည်နောက် မပြောမဆိုနှင့်ပင် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေရသော နေနေကိုယ်လေးကို မဟာဘုန်းမြတ်မှာ သူရင်ခွင်ထဲသို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ထွေးပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

“ဟင် နေနေရယ်ဗျာ၊ မောင့်အချစ်ရယ်၊ ဖြစ်ရလေကွာ”

ရင်ဝယ်မချီသည့်အတွေးတို့နှင့် ချစ်သူကိုယ်လေးအသနားကြင်နာ ယုယစွာ မလွှတ်တမ်း ထွေးဖက်ထားလိုက်သည်မှာ နေနေကိုယ်လေးသည် မဟာဘုန်းမြတ်နှင့် တစ်သားတည်းကျနေသည်။

“သိပ်လွမ်းတာ နေနေရယ်၊ မင်းလေး မောင်နဲ့ခုလို လာရတာ ကံသိလိုပါလားဗျာ”

“နေနေ အချစ်ရယ်”

စိုးမိုး - စာပေ

ချစ်မျက်စိနှစ်စုံနှင့် နေနေကိုယ်လေး လွတ်ထွက်သွားမှာကို စိုးသည့်အလား လှိုက်ဆူမောလျသော အတွေးသက်မတို့နှင့် မဟာဘုန်းမြတ်သည် မမြင်မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်သော နေနေမျက်နှာလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှ ဆွဲယူကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ နေနေသည် နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ပြာနှမ်းနေရကာ...

“ရှင် ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုရောက်လာတာလဲဟင်”

မိုးရေတွေ မိထားရသောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစိမ့်နေကာ စကားလေးတွေပင် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြစ်လျက် ရှိနေရှာသူလေးကို မဟာဘုန်းမြတ်သည် စကားဆိုခွင့်မပေးဘဲ...

“နေနေရယ် မင်းလေးကို မောင် သိပ်သနားလိုက်တာဗျာ၊ မောင် မင်းကိုချစ်တယ်၊ လွမ်းတယ်၊ သတိရနေတဲ့သူပါဗျာ”

အေးစက်နေသော နေနေကိုယ်လေးမှာ မဟာဘုန်းမြတ်၏ တင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်ထားမှုကြောင့်ထင်။ သူရင်ခွင်ထဲတွင် သူမကိုယ်လေးသည် ဖောဖောကလောက် မအေးတော့ဘဲ နွေးလာရသည်။

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ နေနေလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်

စိုးမိုး - စာပေ

ကာ သူပါးပြင်ထက် သူမလက်လေးကို အပ်ထားပြီး နေနေအား မျက်စိရှေ့အောက်က နောက်တစ်ခါ ပျောက်သွားမှာကို စိုးသည့် အလား မျက်တောင်မခတ်တမ်း စူးစူးနှင့်နှင့်ကြီး ငေးစိုက်ကြည့် နေသည်။

နေနေမှာ မဟာဘုန်းမြတ်အကြည့်တွေအောက်တွင် မနေ တတ် အနေခက်ဟန်လေးနှင့် မလုံမလဲဖြစ်လာကာ...

“နေနေ့ကို လွှတ်ပါ”

တုန်ခါနေသောအသံလေးဖြင့် နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ် ရင်ခွင်ထဲက ခပ်လွန်လွန် ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ သို့ပေမယ့် မဟာဘုန်းမြတ်မှာ နေနေအား အနည်းငယ်မှ လွှတ်မပေးပါပေ။

လွှတ်မပေးသည့်အပြင် နေနေအား ပို၍ပင် တိုးဖက်လိုက် ပြီး...

“ပြောစမ်း နေနေ၊ မင်း မင်း မောင့်ကို ဘာလို့ခုလို ရက်ရက်စက်စက် ပစ်ပြေးသွားရတာလဲဆိုတာ၊ မောင် မင်းကြောင့် ဘယ်လောက် ခံစားရတယ်မှတ်လဲ နေနေ၊ မင်း ဒါကိုသိရဲ့လား၊ ပြောစမ်းပါ၊ မောင့်ခံစားချက်တွေကို မင်းသိရဲ့လားဆိုတာ”

ပစ်ခွာပြေးရက်သူအနေဖြင့် မဟာဘုန်းမြတ် မချင်မရဲ

စိုးမိုး - စာပေ

ချစ်ဒေါသတွေ ဖြစ်ရသောကြောင့် နေနေကိုယ်လေးကို သူ လှုပ်ခါ ကာ မေးလိုက်သည်။

နေနေမှာ မဟာဘုန်းမြတ် မေးသမျှစကားတို့ကို ဘာတစ်ခု မှ မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေတော့ မဟာဘုန်းမြတ်ရင်မှာ ပိုလို့ဒေါသ တွေ ပေါက်ကွဲသွားရကာ...

“ပြောလေ နေနေ၊ မင်း ပြောစမ်းပါ၊ မောင့်ကို မင်း ဘာလို့ ခုလို ရက်ရက်စက်စက် ပစ်ပြေးသွားရတာလဲဆိုတာ”

“နေနေ့ကို ဒါတွေ ဘာမှမေးမနေပါနဲ့၊ ခု ခု သမီးလေး နေနေ့ကို မျှော်နေလောက်ပြီ၊ နေနေ့ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါတော့”

“ဟင်”

မဟာဘုန်းမြတ်သည် ယောင်ရမ်းကာ နေနေ့ကိုယ်လေးကို ဖျတ်ခနဲ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

မဟာဘုန်းမြတ် ရင်တစ်ခုလုံး စပ်ဖျင်းဖျင်းကြီး ဖြစ်သွား ရသည်။

ထို့အတူ။

သူရင်ထဲတွင်လည်း သံသယစိတ်တို့နှင့် ပို၍ သိချင်လာ ရသည်မို့ နေနေအား အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်တော့ နေနေမှာ

စိုးမိုး - စာပေ

သူ့အကြည့်များကို သတိမထားမိဟန်၊ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် စိုးရိမ်မှုတွေက အထင်းသားပေါ်လွင်နေရသည်။

သူ့မဘက်က ထိုသို့ မူပျက်နေလေ မဟာဘုန်းမြတ်စိတ်မှာ ပို၍ လှုပ်ရှားရလေဖြစ်သည်။

“နေနေ”

“ကျေးဇူးပြုပြီး နေနေ့ကို ရှင် ဘာမှမမေးပါနဲ့၊ ဒီအချိန်လောက်ဆို သမီးလေး နေနေ့ကို မျှော်နေလောက်ပြီ၊ နေနေ့ကို မတွေ့ရင် သူငိုမှာ၊ အို နေနေ့ကို သမီးဆီသာ အမြန်ပြန်ပို့ပေးပါ”

သမီး သမီးနှင့် နေနေ့နှစ်ယောက်မှ သမီးချင်းထပ်အောင် ပါးစပ်ဖျားကမချ ခေါ်နေသဖြင့် မဟာဘုန်းမြတ် မျက်ခုံးထူထူကြီး တွန့်ကြဲတလာရကာ နေနေ့အား စိုက်ခနဲကြည့်လိုက်ပြီး...

“နေနေ မင်း မင်းမှာ သမီးရှိနေပြီဟုတ်လား”

မဟာဘုန်းမြတ်အသံက မချိတင်ကဲ ရင်မှာနာကျင်ကြေကွဲနေရသည့် အသံမျိုး။

သူနှင့်ခွဲနေသည့်အချိန် တစ်နှစ်ကျော်အတွင်းမှာ နေနေသည် သမီးတစ်ယောက်၏မိခင် ဖြစ်နေပြီတဲ့လား။

သည့်အတွေးက မဟာဘုန်းမြတ်နှလုံးသားများကို ကြေကွဲ

စိုးစိုး - စာပေ

တုန်လှုပ်နာကျင်သွားစေရသည်။

ကြေကွဲနာကျင်စိတ်ကြောင့်လည်း မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေ့ကိုယ်လေးကို သူ့လက်အစုံနှင့် ခပ်တင်းတင်း ဖျစ်ညှစ်ပစ်လိုက်ရင်း...

“မောင်ကို မင်းပြောစမ်းပါ နေနေ၊ မောင် မေးတာ မင်းဖြေစမ်းပါ၊ မင်း မင်းမှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိနေပြီဆိုတာ တစ်ကယ်ပဲလား”

လှိုက်ဆူနာကျင်ရသော ခံစားမှုတွေဖြင့် နေနေ့မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်ပေမယ့် နေနေ့အသွင် နေနေ့ဟန်လေးက လွန်စွာတည်ငြိမ်နေရသည်ကို သူ တွေ့ရ၏။

နေနေဘက် ထိုသို့တည်ငြိမ်လေ မဟာဘုန်းမြတ်ပိုလို့ အခံရခက်လာရကာ...

“မင်း မောင်အပေါ် သစ္စာဖောက်လိုက်ပြီပေါ့ဟုတ်လား နေနေ၊ ဒါကြောင့် ဒါကြောင့် မင်း မောင်ကိုပစ်ပြေးသွားခဲ့တာလား၊ ပြောစမ်းပါ နေနေ၊ မင်းပြောစမ်းပါ၊ အဟွန်း ငါ့မှာတော့ တစ်ချိန်လုံး မင်းကိုလွမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ အရူးကြီးဖြစ်လို့၊ မင်းကတော့ ငါ့ကွယ်ရာမှာ သိပ်ပျော်နေတယ်ပေါ့လေ၊ ပြောစမ်းပါ မစိမ်းကား”

စိုးစိုး - စာပေ

ကြီးရဲ့ ငါ့ကို မင်းဘာကြောင့် သစ္စာဖောက်သွားရတာလဲဆိုတာ”

“အို”

သစ္စာဖောက်ရက်သူအဖြစ် မချီတင်ကဲအတွေးတွေဖြင့်
မဟာဘုန်းမြတ်သည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လျက် စကားတွေဆို
ရင်းက နေနေကိုယ်လေးကို စိတ်ရှိတိုင်း လှုပ်ခါနေတော့သည်။

နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို တင်းတင်းစေ့ပိတ်ရင်းက နေနေ
သည် မဟာဘုန်းမြတ်စကားကို ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မပြောဘဲ ရေငုံ
နှုတ်ပိတ်လျက်ရှိနေသည်။

အပြစ်ရှိသူသည် သူမလို့ထင်နေသည့် မဟာဘုန်းမြတ်ကို
လည်း နေနေ ဘာမှရှင်းမပြချင်တော့။

ခုချိန် သူမစိတ်ထဲရှိနေသည်က သမီးလေးပင်ဖြစ်သည်။
သမီးသည် မအေကို တွေ့နေကြအချိန် မတွေ့ရပါက ဘယ်လောက်
ထိ ငိုနေရှာလိမ့်မည်မသိပါ။

သမီးလေးသည် တစ်နေ့တခြား ချစ်စရာကောင်းလာတာ
နှင့်အမျှ မှတ်ဉာဏ်လည်း ကောင်းလွန်းလှလေ၏။

မအေကို မှတ်မိနေပြီဖြစ်သော သမီးသည် သူမပြန်လာ
ချိန်ကိုလည်း သိနေတတ်သူဖြစ်သည်။

သူမကိုတွေ့ချိန် မတွေ့ရပါက လက်လေးမြှောက်၊ ခြေ
လေးဆောင့်နှင့် အအင်းလုပ်တတ်ပြီဖြစ်သော သမီးကို နေနေသည်
သမီးမမြင်သည့် ကွယ်ရာတစ်နေရာမှနေကြည့်ကာ ကြည့်နူးမှုတွေ
နှင့် ချစ်ဝေအောင်ရှိခဲ့ရလေသည်။

နေနေသည် သူမဘဝကို သမီးလေးရှိနေပြီမို့ တစ်ခါတစ်ရံ
တော့လည်း မောင့်ကိုပင် မေ့နေခဲ့လေသည်။

ခု နေနေမှထားသည့် မောင်က နေနေရှေ့ကို ဆိုက်ဆိုက်
မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ နေနေ၊ မင်း မောင်မေးတာကို မဖြေနိုင်တော့
ဘူးလား၊ မင်း မောင့်ကို တစ်ကယ်ပဲ သစ္စာဖောက်လိုက်ပြီပေါ့လေ”

မောင်ဘာတွေ ပြောနေတာပါလိမ့်။

မောင်အသံက တစ်စုံတစ်ရာအတွက် ထိခိုက်နာကျင်ကြေ
ကွဲနေဟန်။ မောင်မျက်နှာပေါ်မှ ခံစားမှုများသည် တစ်ကယ့်ကို
နှင့်နှင့်သည်းသည်း ရှိလွန်းနေသည်ကိုတော့ နေနေ သတိထားမိ
ပါသည်။

မောင် ဘာတွေခံစားနေသည်ကိုတော့ နေနေ မသိပါ။

“အဟွန်း ကောင်းပါတယ်လေ၊ ခုတော့ ငါ့မှာ အရူးကြီး

လုံးလုံးဖြစ်ပြီပေါ့၊ မင်းကတော့ ဘဝသစ်မှာ မိသားစုအသစ်နဲ့ ပျော်နေပြီပေါ့လေ”

ဘုရားရေ။

မောင် ဘာကိုပြောလိုက်တာပါလိမ့်။

မိသားစုသစ်မှာ နေနေအား ပျော်နေသည်တဲ့လား။ နေနေမှာ မောင့်စကားကို နားမလည်စွာ မောင့်မျက်နှာချောချောကြီးကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်တော့...

“မောင့်ကို ပြောစမ်းပါ နေနေ၊ မင်းမှာ တစ်ကယ်ပဲ သမီးရှိနေပြီလားဆိုတာ”

နေနေ မောင့်ကိုမညာချင်ပါ။ သမီးသည် နေနေ ဘယ်လိုမှ ညာလို့မရအောင် မောင်မှမောင်။ မောင်နှင့်အားလုံးတူနေနိုင်လွန်းသူပဲလေ။

“ဟုတ်တယ် နေနေမှာ သမီးရှိနေပြီ၊ အခု သမီး နေနေကို မျှော်နေလောက်ပြီ၊ သမီးက မအေကို မတွေ့ရင် ငိုတော့မှာ၊ နေနေ သွားပါရစေတော့”

သမီးဆိုသည့်အသိက ဝင်လာတော့ နေနေသည် ဘာတို့မှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ သူမကားပေါ်က ဆင်းရန်ပြင်တော့...

“နေနေ”

ခေါ်သံနှင့်အတူ မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေကိုယ်လေးကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“အဟွန်း ဇနီးပျောက်ရှာနေတဲ့ ခင်ပွန်းသည်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်လောက်အောင် မင်းဘဝမှာ မင်းရဲ့သမီးက သိပ်ကို အရေးကြီးနေပြီပေါ့နော်”

သူ့စကားကြောင့် နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ်ကို စူးခနဲ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“နေနေဘဝမှာ သမီးက နေနေဘဝ၊ နေနေအသက်ပါပဲ၊ ခုချိန် နေနေဘဝမှာ သမီးထက် ဘာကိုမှ ဦးစားမပေးနိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ခွင့်လွှတ်ပါဟုတ်လား နေနေ၊ ကျုပ်က ဘာကိုခွင့်လွှတ်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်မှာတော့ မင်း ကျုပ်ကို အထင်လွှဲစိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားတယ်ထင်နေတာ၊ အဟွန်း ခုတော့ ကျုပ်ထင်သလို ဟုတ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ မင်းက ဒီမှာလာပြီး မိသားစုအသစ်နဲ့ ဘဝသစ်ကို လာဖန်တီးနေတာပဲ၊ ဒါကို ကျုပ်က ခွင့်လွှတ်ရဦးမှာလား”

အဲကို တင်းတင်းကြိတ်လျက် မျက်ဝန်းကြီးများ နီရဲလာ

သည်အထိ ရင်မှာ ခံစားမှုများ ပေါက်ကွဲစွာ တနှင့်တထွေးကြီးဆို
နေသော မောင့်ကို နေနေ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်ပါ။

မိသားစုအသစ်နှင့် ဘဝသစ်ကို ဖန်တီးနေပါသည်ဆိုတဲ့
မောင့်စကား ဘာကိုရည်ရွယ်ကာ ပြောနေတာပါလိမ့်။

သေချာပါသည်။ မောင်နှင့်သူမကြား တစ်စုံတစ်ရာ
နားလည်မှုလွှဲချော်နေပြီဆိုတာ။ ထိုအရာသည် ဘာလဲဆိုတာတော့
နေနေကိုယ်တိုင် မသိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

နေနေသည် ထိုအဖြစ်ကို သိအောင်လည်း မကြိုးစားနိုင်
အားပါ။ သမီးလေးသည် နေနေအာရုံ နေနေအသိတွေကို စိုးမိုး
နေရသည်ပဲလေ။

“နေနေကိုလွှတ်ပါ။ နေနေ ရှင်ကားမှန်းမသိလို့ တားမိ
တာ တောင်းပန်ပါတယ်၊ နေနေ သွားပါရစေတော့”

“မင်းမသွားရဘူး”

“ရှင်”

“ငါ့ကိုပစ်ပြီး မင်း မသွားရဘူး နေနေ၊ မင်းငါ့ကိုပစ်ပြီး
သွားတဲ့အချိန်ကစပြီး ငါ သိပ်ချစ်တဲ့မင်းကို နေရာအနှံ့ ခြေဆန့်ပြီး
ငါ လိုက်ရှာနေခဲ့တာ၊ ခုတွေ့တော့လည်း မင်းကွာ ငါ့ကိုထပ်ပြီး

ပစ်ပြီးသွားဦးမယ်ပေါ့”

“ရှင် ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဦးမဟာဘုန်းမြတ်၊
သမီးက သမီးက”

“တော် တော်စမ်း၊ ငါ့ရှေ့မှာ သမီးဆိုတာကို မပြောစမ်း
နဲ့၊ မင်းနှုတ်က သမီးလို့ တစ်ခါပြောလိုက်တိုင်း ငါ့ရင်မှာ ဘယ်
လောက်ခံစားသွားရတယ်ဆိုတာ မင်း ကိုယ်ချင်းစာမိရဲ့လား၊ နေနေ၊
ကိုယ်ချင်းစာတတ်ရဲ့လား”

သေတော့မှာပဲ။ ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲဆိုသည့်
စကားကိုတော့ နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ်အား အံ့သြမှုတွေနှင့်
မမေးဖြစ်တော့ပါ။

သမီးသည် သူ့သွေးသူသားဆိုတာကိုမှ ဦးမဟာဘုန်းမြတ်
သိပါလေစ။ သမီးနှင့်ပတ်သက်ကာ သူ့စကားတွေသည် ထင်ထား
တာထက်ပို၍ စိမ်းကားလွန်းနေရသည်မို့ နေနေသည် သမီးကိုချစ်
သည့်ဇောနှင့် မခံချင်စွာ မဟာဘုန်းမြတ်အား မျက်ဝန်းစိမ်းစိမ်း
စူးစူးကြီးများနှင့် ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိလိုက်သည်။

“မောင့်ကို ဒီလိုမကြည့်နဲ့၊ မင်း မောင့်ကို ဒီလိုမကြည့်နဲ့
နေနေ၊ မောင် မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်၊ မောင် ဘာလုပ်ရမလဲဗျာ

ဘာလုပ်ရမလဲ”

အကျဉ်းထဲအကျပ်ထဲ ရောက်နေသူတစ်ဦးပမာ မဟာဘုန်း မြတ်သည် သက်ပြင်းတွေအခါခါချလျက် ရင်မှာ မချိတင်ကဲဖြစ် နေရတော့သည်။

သူ့မှာတော့ ချစ်နီးလေးကိုတွေ့ရင် ဘယ်လိုအလွမ်းသယ် လိုက်မည်လို့ အားခဲထားသမျှ ယခုတော့ သူ သိပ်ချစ်ရသည့် နေနေ့မှာက သမီးတစ်ယောက်ပင် ရှိနေရသည့်အဖြစ်။

နေနေသည် သူနှင့်ခွဲနေသည့် ဒီအချိန်အတွင်းမှာ အိမ် ထောင်ကျသွားခဲ့ပြီလား။ သူ မယုံချင်ပေမယ့်လည်း မရပါ။

နေနေတွင် သမီးတစ်ယောက်ပင် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြုစုရာရှိနေခဲ့ပြီပဲ။

ရက်စက်လိုက်တာ။ သူ့ကို အချစ်ဦးမို့ ရူးမတတ်အောင် ချစ်ပါသည်ဆိုတဲ့ နေနေက သူနှင့်ကွဲနေသည့်အချိန်အတွင်းမှာ နောက်အိမ်ထောင်တစ်ခုကို လွယ်လွယ်နှင့် ထူထောင်လိုက်သည် တဲ့လား။

အဟွန်း ဒါလား သူ့ကို သိပ်ချစ်ရပါသည်ဆိုတဲ့ နေနေ အချစ်။

မဟာဘုန်းမြတ်ရင်မှာ ကျိတ်၍ ခပ်လွန်လွန်ပြုံးလိုက်မိ သည်။ ဘဝသစ်တွင်ရှိနေသော နေနေ့ကို သူ ဒီအတိုင်းပဲ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရတော့မည်လား။

နေနေရယ်။

အတွေးနှင့်ပင် မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ကဲ မချိအောင် နာကျင် ကြေကွဲသွားရသည်။

သူ နေနေ့ကို ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့်မှ လက်လွှတ်အဆုံး ရှုံးမခံနိုင်ပါ။ နေနေ့တွင် သမီးတစ်ယောက်မကလို့ ဘယ်နှစ် ယောက် ရှိနေစဉ်း၊ မဟာဘုန်းမြတ် နေနေ့ကိုချစ်သည့် အချစ် ကတော့ ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

နေနေနှင့်သူဆိုတာ ခုချိန်ထိ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တရားဝင်ကွာရှင်းပြတ်စဲထားသူများ မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် မဟာဘုန်းမြတ်ဆိုသည့် သူ၏ ဇနီးမယား ဘဝတွင် ယခုတိုင်ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် နေနေ့ကို သူသည် အချိန်မရွေး ပိုင်ဆိုင်နိုင် ပါသည်။ ဒါကို ဘယ်အရာကမှ မတားဆီးနိုင်ပါ။

မဟာဘုန်းမြတ်သည် သူ့အတွေးကို သူပြန်၍ သဘောကျ

သွားသည်။

သိပ်ချစ်လွန်း၍ အရယူထားခဲ့သည့် ဤမိန်းကလေးကို မဟာဘုန်းမြတ် ဘယ်လိုမှ မခွဲနိုင်ပါ။

သူမနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဘယ်လိုအရာကိုပင် ရင်ဆိုင်ရ ရင်ဆိုင်ရ မဟာဘုန်းမြတ် ဂရုမစိုက်ပါတော့။

သူလိုချင်သည်က နေနေ သူ့ဘဝက ပြန်လာဖို့ပင်ဖြစ် သည်။ မဟာဘုန်းမြတ်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုနှင့်အတူ သူ့ကား ကို လာရာလမ်းသို့ ဖြန်မောင်းလိုက်သည်။

“ဟင်”

နေနေမှာ ကားကို ရွာသို့မသွားဘဲ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့် မောင်းနေသည့် မဟာဘုန်းမြတ်ကြောင့် မျက်ခုံးလေး ကုပ်ကွေး သွားရသည်။

ဦးမဟာဘုန်းမြတ် သူ့ကားကို ဘယ်ကိုမောင်းနေတာပါ လိမ့်။ ကားက ရွာထဲသို့သွားရမည့်အစား အခုတော့ ရွာအဝင် နောက်ကြောင်းကိုပင် ပြန်လှည့်မောင်းနေသည်။

နေနေသည် စဉ်းစားရင် စဉ်းစားရင်းက သူမခေါင်းထဲ အတွေးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲဝင်လာရတော့ မျက်လုံးလေး ပြူးကျယ်ဝိုင်း

စိုးမိုး - စာပေ

က်သွားကာ...

“ရှင် ကားကို ဘယ်မောင်းနေတာလဲ ဦးမဟာဘုန်း မြတ်”

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ မဖြေပါ။

နှုတ်ဆိတ်လျက် အကြည့်များ ရှေ့သို့ပို့ကာ မိုးသည်းလေ ထဲ ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနေသည်။

“ဒီမှာ နေနေပြောနေတာ ရှင်ကြားရဲ့လား၊ ရှင်ကား ဘယ်ကို မောင်းနေတာလဲဆိုတာ”

“သိပ်မအော်နဲ့ကွ၊ ငါနားအကောင်းကြီးရှိသေးတယ်၊ ကားက ဘယ်မောင်းနေတာလဲဆိုတာ မင်းလည်း တွေ့တာပဲ”

“အို ရှင် ရှင်၊ ရှင်ဘာသာရှင် ကားကို မောင်းချင်တဲ့ နေရာမောင်း၊ နေနေ့ကိုတော့ ရှင်ထားခဲ့၊ သမီးက ဒီအချိန် နေနေ ကိုမတွေ့လို့ အရမ်းငိုနေလောက်ပြီ သိလား”

“အဲဒါ ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ဘာရှင်”

မဟာဘုန်းမြတ်၏ ဘုစကားကြောင့် နေနေအသားတွေ ဘဆတ်ဆတ်တုန်သွားရသည်အထိ ဒေါသတွေ ဖြစ်သွားရသည်။

စိုးမိုး - စာပေ

သည်သူ ကိုယ့်သွေးကိုယ့်သားအပေါ်မှာ နည်းနည်းလေးမှ ဖအေမဝီသတဲ့သူပါလား။

နေနေမှာ တာဝန်မဲ့လွန်းသည့် မဟာဘုန်းမြတ်စကားကြောင့် ရင်ထဲမှာကျင်သွားရသည်မို့ စိမ်းတောက်နေသော မျက်လုံးစူးစူးလေးနှင့် မဟာဘုန်းမြတ်အား ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ရှင်မှာ လူစိတ်မှရှိသေးရဲ့လား ဦးမဟာဘုန်းမြတ်၊ ဘာမှအပြစ်မရှိတဲ့ သမီးအပေါ် ရှင်ဘာကြောင့် ဒီလောက်ရက်စက်ရတာလဲ”

“ဘာ ငါက ရက်စက်တယ်ဟုတ်လား၊ အဟွန်း ငါ့ကို ခုလိုဖြစ်အောင်လုပ်တာ ဘယ်သူလဲ၊ မင်းကိုယ်တိုင်ဆိုတာရော မင်း မေ့နေပြီလား နေနေ”

“ရှင် မဆိုင်တာတွေ မပြောနဲ့နော်၊ နေနေက နေနေသမီးကသမီး ဘာမှမဆိုင်ဘူး သိလား”

“ဪ မင်းမှအပြောကောင်းပါလား နေနေ၊ မင်းပြောသလိုဆို ငါက မင်းသမီးအပေါ်မှာ ရက်စက်ပြီး အညာအတာတွေတဲ့ လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်ပေါ့လေ၊ အေးလေ မင်းထင်ချင်သလို ထင်နိုင်ပါတယ် နေနေ၊ ငါ့အတွက်ကတော့ မင်းကို ပြန်ပြီး ပိုင်ဆိုင်

ရဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ အဲဒါကြောင့်လည်း မင်းကို ငါ အခု ပြန်ပြီး ခိုးပြေးလာခဲ့တာပေါ့”

“ဟင်”

အရိပ်ပြတုန်းကတော့ အကောင်မထင်ဘဲ အကောင်လုံးရုံးပြတော့မှ မဟာဘုန်းမြတ်၏ ရည်ရွယ်ချက် ဘာဆိုတာ နေနေသိရတော့သည့်အဖြစ်။

မြတ်စွာဘုရား။

မဟာဘုန်းမြတ် သူ နေနေကို ခိုးပြေးလာသည်ဆိုပါလား။

နေနေမှာ မျက်နှာလေးပျက်သွားရသည်။

သည်လူတစ်ယောက်သည် ဟိုအရင်အတိုင်း အမူအကျင့်တွေ နည်းနည်းမှ မပြောင်းလဲသေးပါလားဆိုသည့် အတွေးနှင့် နေနေ ရင်မောသွားရသည်။

သူစိတ်ထင်တိုင်းလုပ်နေတာက အရေးမကြီးပါ။ အရေးကြီးသည်က ခုချိန်ဆို သမီးလေးသည် သူမကို မမြင်တွေ့ရ၍ သည်းသည်းလှုပ် ငိုကြွေးနေရှာမည်ဖြစ်သည်။

သမီးလေးသည် သူ့အဖေအကျင့်အတိုင်းပဲမို့ လိုချင်တာကို ရမှ တွေ့ချင်သူကိုတွေ့ရမှ ကျေနပ်တတ်သူမျိုးဖြစ်သည်။

သမီးသည် သူ့အဖေနှင့် ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်
တောင် တူနေရတာပါလိမ့်။

“ဟင်း”

သက်မမောတစ်ချက်ကို နေနေ ခက်ခက်ခဲခဲပင်
ချလိုက်မိသည်။

“ဦးမဟာဘုန်းမြတ်၊ မိုးသည်းလေထဲမှာ ရှင်ရဲ့အမိပွယ်
မရှိတဲ့ အလုပ်တွေကို ရပ်လိုက်ရင်ကောင်းမယ်၊ သမီးက”

“တစ်ခါလာလည်းသမီး၊ တစ်ခါလာလည်းသမီးနဲ့၊
သမီး သမီးချင်းထပ်နေအောင် မင်းဘဝအတွက် သမီးက သိပ်
အရေးကြီးလား နေနေ”

“အို ရှင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ဟုတ်တယ် ကျွန်မ
ဘဝမှာတော့ သမီးက အရေးကြီးဆုံးပဲ၊ ရှင် နည်းနည်းမှ ဖအေ
မဝီသတဲ့လူပါလား”

“ဘာ”

“ဘာပြောတယ်၊ ငါက ဖအေမဝီသဘူးဟုတ်လား၊
မင်းပြောချင်တာ ဘာလဲ နေနေ၊ မင်း ငါ့ကိုပြောချင်တာ ဘာလဲ”

“ပြောမှသိတဲ့ အသိမျိုးကို ကျွန်မ ဧလိုချင်ဘူး၊ မဟာ

ဘုန်းမြတ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်သိအောင် တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်မယ်၊
အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်မဘဝမှာ ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ ရှင်ကလွဲပြီး
ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ်မှာမှ စိတ်နှံ့တောင် မပြစ်မှား
ခဲ့ဘူးဆိုတာ”

“ဟင်း”

“ဒါ ဒါဆို သမီး သမီးဟာ”

“ကျွန်မ ရှင်ကို မုန်းတယ်”

“ဟာ နေနေ နေနေ”

မဟာဘုန်းမြတ်ထံမှ ခေါ်သံနောက်ကျသွားရပြီဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်။

သူမ၏ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာနှင့်မာနကို စော်ကားရက်လေ
သူအဖြစ် မဟာဘုန်းမြတ်အပေါ် သိပ်ကိုနာကျင်သွားရပြီဖြစ်သော
နေနေသည် သူနှင့်အတူရှိနေခြင်းကို တစ်စက္ကန့်လောက်တောင်
မလိုလားတော့သည်မို့ နာကျင်ရသောစိတ်အစုံဖြင့် နေနေသည်
ဗြတ်သားစွာပင် သူမဘက်က ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်လျက် သူမကိုယ်
လေးကို ကားထဲမှ ခုန်ချလိုက်ပါတော့သည်။

မဟာဘုန်းမြတ် အချိန်မီ လှမ်းဆွဲလိုက်ပါသော်လည်း

မမိတော့ပါ။ နေနေကိုယ်လေးသည် မြေပြင်ထက်လိမ့်ကာ ကျဆင်းသွားရတော့သည်။

“ဟာ နေနေရယ်”

ကားကိုရပ်ကာ မဟာဘုန်းမြတ် မိုးရေတိုဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးစိုရွှဲနေရသော နေနေကိုယ်လေးကို တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ပေမယ့် နေနေကတော့ မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ခွင်ထဲတွင် အသိနှင့်ကိုယ် မကပ်တော့ပါ။

အရှိန်နှင့် မြေပြင်ပေါ်ကျသွားရ၍ နေနေသည် သတိလစ်နေရှာပြီဖြစ်သည်။

မဟာဘုန်းမြတ်သည် ချစ်ဇနီးအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ရင်ဝယ်စိုးရိမ်ပူလောင်စိတ်များနှင့် ဝန်းဒိုင်းကျသွားကာ သူသည် ဘာမှမစဉ်းစားတော့ပဲ နေနေကိုယ်လေးကိုပွေ့လျက် ကားကို ရွာထဲဆီသို့ မောင်းလာခဲ့လိုက်သည်။

ရင်ကဲတွင်တော့ ချစ်ဇနီးချောအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်များက နေဆယ်စင်းထက်မက ရှိနေရတော့သည်။

စိုးမိုး - စာပေ

အခန်း (၁၀)

“နေနေရယ်”

အိပ်ရာထက်တွင် ယခုထက်တိုင် သတိမရရှာသေးသော နေနေကိုကြည့်ကာ မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေလက်ကလေးစာစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထွေးလျက် ဝင်းဝင်းမွတ်မွတ်နှင့် သိပ်လှလွန်းသော မျက်နှာလေးကို ရင်ဝယ်စိမ့်ဖြာသော ခံစားမှုတို့နှင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ကြည့်နေရင်းက မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ထဲ အတိုင်းမသိသည့် နောင်တတို့ဖြင့် ကြေကြေကွဲကွဲကြီး ခံစားနေရပါသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ နေနေရယ်၊ မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ မောင် နေနေအပေါ် အထင်လွှဲခဲ့မိသမျှ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ မောင်

စိုးမိုး - စာပေ

တောင်းပန်ပါရစေတော့”

မဟာဘုန်းမြတ်သည် ချစ်ဇနီးမျက်နှာလေးကိုကြည့်လိုက် ရင်ခွင်ထဲက သမီးလေးကို တဖန်ရုံနမ်းနှိုက်လိုက်နှင့် ရှိနေရသည်။

“သမီး သမီးရယ်၊ ဖေဖေကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ခွင့်လွှတ် ပါ၊ ဖေဖေ သမီးတို့သားအမိအပေါ် အထင်လွဲခဲ့သမျှ ဖေဖေလူ မိုက်ကြီးကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ဗျာ”

ချစ်စရာကောင်းလွန်းသည့် သမီးလေးကို ငေးစိုက်ကြည့် ရင်း သမီးသည် သူနှင့်တူလွန်းတာကို မဟာဘုန်းမြတ် သတိထား မိလိုက်သည်။

အဖမဲ့ကာ မိခင်ရင်ခွင်အောက်မှာပင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသော သမီးကို မဟာဘုန်းမြတ် ကြင်နာခြင်းတို့ဖြင့် သူရင်ခွင်ထဲ ယုယု ယံယံ ဝိုက်ထွေးလိုက်သည်။

သမီးလေးရယ်။

ချစ်စရာ သူနှင့်တူလွန်းသည့် သမီးကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း က မဟာဘုန်းမြတ်သည် သမီးအား မချင်မရဲခေါ်လိုက်သည်။

“သမီး”

သွေးကစကားပြောသည်ထင်။ သမီးသည် သူ့ကို မစိမ်း

ပါ။ ကြည်စင်သော မျက်နှာကလေးတောက်တောက်လေးနှင့် သူ့အား မော့ကြည့်ရင်း ရယ်ပြလေသည်။

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ သမီး၏ ပါးပြင်ဖောင်းဖောင်းလေးကို ခပ်ဖွဖုနမ်းနှိုက်ပြီး...

“မေမေကို သမီးသိလား”

“အင်း အင်း”

သမီးသည် အရွယ်နှင့်မမျှအောင် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလွန်း သူမို့ သူ့စကားကို နားလည်ကာ သူ့အား ခေါင်းလေးညှိတ်ပြ သည်။

သည်နောက် သူရင်ခွင်ထဲ ထိုင်နေရာမှ မအေဖြစ်သူ နေနေ၏လက်လေးကို သူမလက်သေးသေးလေးနှင့် သွားရောက်ဆုပ် ကိုင်ကာ...

“မေ မေ”ဟု မပီကလာစကားနှင့် ခေါ်လိုက်သည်။

ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး မဟာဘုန်းမြတ် ရင်နှင့်သွားရ ည်။ သူသာ မိုက်မိုက်မဲမဲနှင့် နေနေအပေါ် အထင်မလွဲခဲ့ပါက နေနေသည်လည်း ယခုလိုအဖြစ်နှင့် ကြုံရလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

ခုတော့ သူ၏ တစ်ဖက်သတ်ဆန် အတ္တတွေးဖြင့် နေနေ

ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာနှင့် မာနကို စော်ကားသလိုဖြစ်သွားရသည့်အဖြစ်
က မဟာဘုန်းမြတ် နှလုံးသားကို နာကျင်သွားစေရ၏။

နေနေနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် မဟာဘုန်းမြတ်သည် ချစ်
တတ်သည်ကလွဲလို့ နေနေအပေါ် နားလည်မှု သူ မရှိခဲ့တာကို
လည်း မဟာဘုန်းမြတ် သူ့ကိုယ်သူ နားလည်လာရသည်။

နေနေ သူ့ရင်ခွင်ထဲက ထွက်သွားတုန်းက နေနေတွင်
သမီးကိုယ်ဝန်ပါသွားခဲ့သည်ကို မဟာဘုန်းမြတ် မသိခဲ့ပါ။

ဒါကိုမသိဘဲ သူသည် နေနေကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို စော်
ကားခဲ့လေသည်။ တစ်ကယ်ဆို သူ ဒီလောက်ထိ မညံ့သင့်ပါ။

နေနေဆိုတာက ဖြူစင်ရိုးသားသည့် မိန်းကလေး တစ်
ယောက်။ ဒီအပြင် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာဆိုတာကိုလည်း အသက်
နှင့်ထပ်တူ တန်ဖိုးထားသည့် မိန်းကလေး။

သည်လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူနှင့်ခွဲနေသည့်
အချိန်အတွင်းမှာ သူ့မဟုတ်သည့် အခြားတစ်ယောက်ကို လက်ခံ
ပါမည်တဲ့လားလေ။

“ဟူး”

“မောင့်အမှားတွေအတွက် နေနေကို မောင်ဘယ်လို

တောင်းပန်ရမလဲဗျာ”

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ ယောက္ခမဖြစ်သူ နေနေမိခင်ကြီး
အားလုံးပြောပြသမျှ သိရသည့်ကိစ္စများအတွက် ရင်ဝယ်နောင်တ
အတွေးတို့နှင့်အတူ ယူကျုံးမရလည်း ဖြစ်လို့မဆုံးနိုင်ပါတော့။

မာနရှိသော နေနေသည် သမီးကိုယ်ဝန် သူမတွင် ပါသွား
သည်ကို သူ့အား အသိမပေးခဲ့ပါပေ။

တောင်ပေါ်ရွာလေးတွင် သူမဘဝကို သူမ ဇာတ်မြှုပ်ရင်း
သမီးကို ခက်ခက်ခဲခဲ မွေးခဲ့ရမှန်း ယောက္ခမကြီးပြောပြ၍ သိခဲ့ရ
ပြီဖြစ်သည်။

ခင်ပွန်းသည် လင်ယောက်ျား သက်ရှိထင်ရှားရှိနေပါ
ရက်နှင့် ဘယ်သူမှ အားမတိုးပါဆိုသော စိတ်ဓာတ်နှင့် မိန်းမသား
တစ်ယောက်တည်း ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် သမီးကို မွေးဖွားခဲ့သည့် နေနေ
စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ မဟာဘုန်းမြတ် မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ပါ။

ချီးကျူးမှုနှင့်အတူ နေနေစိတ်ဓာတ် ဤမျှပြင်းထန်လွန်း
သည့်အတွက်လည်း မဟာဘုန်းမြတ် စိုးရိမ်ရပါ၏။

သူသည် ချစ်သောနေနေအပေါ် အပြစ်များစွာ ကျူးလွန်
ခဲ့မိသည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုအတွက် သူသည် ထိုအမှား အပြစ်များစွာကို ဘာနှင့် ပေးဆပ်ရ ပေးဆပ်ရ၊ နေနေသာ ခွင့်လွှတ်မည်ဆိုပါက သူ ဘာမဆို ပေးဆပ်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်သည်။

သတိလစ်နေသော နေနေကို ရွာထဲရှိ သူမအိမ်ခေါ်လာ စဉ်တုန်းကတော့ နေနေမိခင် သူ့ယောက္ခမကြီးကိုယ်တိုင်က မဟာဘုန်းမြတ်အပေါ် ခပ်စိမ်းစိမ်းနှင့် အထင်လွဲခဲ့ပါသေး၏။

သူ၏ရှင်းပြတောင်းပန်မှုတို့ကြောင့် ယောက္ခမကြီးသည် သူ့အပေါ် အမြင်ရှင်းကာ နားလည်ခဲ့ရ၏။

ယောက္ခမကြီး သူ့အပေါ် နားလည်သလို နေနေသည် လည်း သူ့အပေါ် နားလည်ပါက ဘယ်လောက်ကောင်းမည်ဆိုတာ မဟာဘုန်းမြတ် တွေးမိနေရသည်။

မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေ နေထိုင်သည့်အိမ်သို့ ရောက် သည်နှင့် သူမအား ရွာမှာရှိသည့် ဆရာဝန်ကိုပင့်ကာ ပြခဲ့လေ သည်။

ဆရာဝန်မှာ နေနေနှင့် တစ်ရွာတည်းနေသူများမို့ တစ် ယောက်တစ်ယောက် ခင်မင်ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်သည်။

ဆရာဝန်သည် နေနေအား လိုအပ်သည်များ စမ်းသပ်ပြီး

သည်နှင့်...

“ဆရာမအခြေအနေက အားလုံးစိတ်ချရပါပြီ၊ လိုအပ် တာတွေကိုလည်း ကျွန်တော် အားလုံးလုပ်ပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါနဲ့ ဒီက အစ်ကိုနဲ့ ဆရာမက”

“ဪ ကျွန်တော်က ဆရာမရဲ့ အမျိုးသားပါ”

“ဪ ဒါဆို သမီးလေးရဲ့ ဖေဖေပေါ့”

“အဟွန်း ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အေးဗျာ ဆရာမကတော့ ပြောပါတယ်၊ သူ့အမျိုးသား အလုပ်နဲ့ အဝေးရောက်နေတယ်ဆိုတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ၊ ဆရာ မတို့မိသားစုကို ခုလိုစုံစုံညီညီနဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကဲ ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

နှုတ်ဆက်ကာထွက်သွားသည့် ဆရာဝန်ကို မဟာဘုန်း မြတ် ခြံဝအထိ ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

ဆရာဝန် ပြန်သွားသည်နှင့် မဟာဘုန်းမြတ် နေနေနားက တစ်ဖဝါးမခွာတော့ပါ။

သူ အချိန်နှင့်အမျှ သတိရလွှမ်းဆွတ်နေသည့် ချစ်ရသူ ချစ်ဇနီးချောကိုသာ မျက်တောင်မခတ်တမ်း ငေးငေးစူးစူးကြီး စိုက်

ကြည့်နေခဲ့သည်။

ကြည့်ရင်းကလည်း ချစ်ရသူအပေါ် အချစ်တွေတိုးရပြန်၏။

ချစ်ဇနီးချောသည် သူထင်ထားတာထက်ပင်ပို၍ လိမ္မာသိတတ်သူလေးဖြစ်သည်။ ထို့အတူ ချစ်ဇနီးလေးသည် သူ့ကို အမှန်မမှန်ပါဆိုတာကိုလည်း မဟာဘုန်းမြတ်သည် သမီးကိုကြည့်ကာ သိခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

နေနေသာ အမှန်တစ်ကယ် သူ့ကိုမှန်းနေပါက သူ၏ ရင်သွေး သမီးကို မွေးဖွားခဲ့လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

မဟာဘုန်းမြတ်အတွက် သမီးသည် သူ၏အကောင်းဆုံး ချမ်းသက်သေပင်ဖြစ်သည်။

ကြည့်နူးစိတ်နှင့် မဟာဘုန်းမြတ်မှာ ဘာမှမသိရှာသေးသည့် သမီးကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ခပ်တင်းတင်း ပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

သည်နောက် မဟာဘုန်းမြတ်သည် ရင်ခွင်ထဲက သမီးထံ တစ်လှည့် ချစ်ဇနီးကိုတစ်လှည့်ကြည့်ကာ ရင်ဝယ်ကြည့်နူးချမ်းခြင်းနှင့် တသိမ့်သိမ့်ဖြာဝေလျက် နေနေလက်လေးကို ဆုပ်ယူကာ

နမ်းရှိုက်နေလိုက်သည်။

ဪ ခုတော့လည်း သူ့ဘဝတွင် ချစ်စရာသမီး၊ ချစ်စရာဇနီးနှင့် တကယ့်ကို ပြီးပြည့်စုံသည့် မိသားစုလေး ဖြစ်ခဲ့ရပြီပဲလေ။

အပြင်တွင် မိုးက နေနေနှင့်သူ ဆုံခဲ့သည့်အတိုင်း ယခုထက်ထိ မစဲသေးဘဲ ရှိနေချေ၏။

ပြတင်းတံခါးမှတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်နေရည့် မိုးရေစက်များကို ကြည့်ရင်း မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ထဲလည်း ကြည်နူးပီတိများဖြင့် အေးချမ်းလျက်ရှိနေရသည်။

ထိုစဉ်...

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

“ဟင် နေနေ၊ နေနေ သတိရလာပြီလား”

နေနေသည် ရုတ်တရက် မျက်လုံးများမဖွင့်နိုင်သေးပါ။ နားထင်နှစ်ဖက်ကို လက်လေးနှင့် ဖိထားရင်းက ခပ်ညည်းညည်းလေး ရှိနေရသည်။

“ကျွတ် ကျွတ်၊ မေမေ သမီး သမီးကော”

“နေနေ သက်သာရလား၊ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပါဦး၊ သမီးနေနေအနားမှာ ရှိတယ်လေ”

“ဟင်”

ရင်းနှီးလွန်းသည့် ကိုယ်သင်းရန်ပျော့ပျော့နှင့်အတူ ကြားဖူးပါသည့် သူမနားနှင့် မစိမ်းသည့် စကားသံကြောင့် နေနေရင်အုံပင် တုန်လှုပ်သွားကာ အခြေအနေကိုလည်း နားလည်သဘောပေါက်သွားရသည်မို့ မျက်ဝန်းအစုံကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်အကြည့်...

“အို”

နေနေမှာ သူမအား အပေါ်မှနေ အုပ်စိုးစူးစိုက်ကြည့်နေပါသော မဟာဘုန်းမြတ်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် လူက လိုနေရာမှ အထိတ်တလန့်နှုတ်ဆုတ်ခနဲထလိုက်မိလေသည်။

“အမေ”

“ဟာ နေနေ”

ဝေဒနာက မသက်သာသေးသည်မို့ နေနေကိုယ်လေးမှာ ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားရရှာသည်။

“ဘာလို့ ရုတ်တရက်ကြီး ထရတာလဲကွာ၊ ထချင်တယ်ဆိုလည်း မောင့်ကိုပြောမှပေါ့၊ နေနေက ကောင်းကောင်းနေကောင်းသေးတာ မဟုတ်ဘူး”

စိုးရိမ်မှုတွေ လွန်ကဲနေသော အကြည့်နှင့် စကားသံနွဲ့

စိုးမိုး - စာပေ

အသည်းရဲထောင့်တစ်နေရာ

၂၆၁

နွဲ့ကြီးကြောင့် နေနေခမျာ မျက်နှာလေး ရဲပသွားရပြီး...

“ရပါတယ်၊ ရုတ်တရက်မို့ပါ၊ နေနေကို လွှတ်ပါ”

နေနေသည် မဟာဘုန်းမြတ်ကို မျက်ဝန်းချင်းဆုံအောင် မကြည့်ဘဲ သူမကိုယ်လေးကို မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“သမီး သမီးရယ်”

နေနေသည် သမီးကိုယ်လေးကို ဆွဲယူကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ နေနေတို့သားအမိကိုကြည့်ကာ ရင်မှာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြင့် သူ့လတ်အစုံသည် နေနေတို့သားအမိကို သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်ထားလိုက်တော့သည်။

“နေနေရယ် ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ မောင့်ကို နေနေတို့သားအမိ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ မောင့်ရဲ့အပြစ်တွေအတွက် ကျေနပ်အောင် မောင်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျေနပ်ပါနော်”

နေနေမျက်နှာကိုတစ်လှည့် သမီးမျက်နှာကိုတစ်လှည့် ခြိတ်နှမ်းကာ မဟာဘုန်းမြတ်သည် သူ့အမှားတွေအတွက် ချစ်ဇနီးနှင့် သမီးကို တောင်းပန်နေလိုက်သည်။

စိုးမိုး - စာပေ

နေနေသည် သူ့အား ဘာမှမပြောပါ။

တည်ငြိမ်သော မျက်နှာလေးနှင့် သူ့လက်များကို ဖယ်ရှား
ရင်းက...

“ရှင်သွားပါတော့ ဦးမဟာဘုန်းမြတ်”

“မောင်က ဘယ်သွားရမှာလဲ ခေနေ၊ မောင့်ဇနီး မောင်
သမီးရှိတဲ့နေရာကလွဲပြီး မောင် ဘယ်ကိုမှ မသွားနိုင်ဘူး၊ သွားလည်း
မသွားဘူး၊ မောင်ကိုမနှင်ပါနဲ့ ခေနေ၊ မောင်ကို နေနေတို့သားအမိ
လက်ခံပါဗျာ၊ မောင့်အပြစ်တွေအတွက် နေနေတို့သားအမိကို ကြင်
နာမှုတွေ ဆယ်ဆတိုးပြီး ပိုလို့ ယုယချစ်သွားပါမယ်လို့ ကတိ
ပေးပါတယ်၊ မောင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

သူမအား တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့မက်ကာ ပြောနေသော
မဟာဘုန်းမြတ်စကားကြောင့် နေနေ မျက်နှာလေး ရဲနေရသည်။

အပျိုစင်လေးတစ်ယောက်ပမာ ရှက်သွေးတို့ဖြင့် ရဲရဲ
တောက်နေသော နေနေကိုကြည့်ကာ မဟာဘုန်းမြတ်ကိုယ်တိုင်
လည်း စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်မို့...

“မောင့်အပြစ်တွေအတွက် ခွင့်လွှတ်တယ်မဟုတ်လား
ခေနေ၊ မောင်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ရင်တောင် သမီးလေးမျက်နှာကို

ထောက်ပြီး နေနေ မောင်ကို ခွင့်လွှတ်လေးပါ၊ ပြီးတော့ သမီးဘဝ
ဒီထက်သာယာဖို့လည်း နေနေ စဉ်းစားပေးပါနော်”

နဖူးပေါ် အနမ်းတစ်ချက် ဖျတ်ခနဲကျရောက်လာရင်း
ခဏယဿနှင့် တောင်းပန်လာသည့် မဟာဘုန်းမြတ်ကို နေနေသည်
အခုချိန် ဘာစကားမှ ခွင့်တုန်မဆိုမိသေး။

သည်လူတစ်ယောက်အပေါ် သူမသည်လည်း အချစ်နှင့်
အမုန်း အနိုင်ယူလွန်ဆွဲနေသည်ပဲလေ။

“မောင် နေနေကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ပြီးတော့ သမီးက”

“သမီးက ဘာဖြစ်လဲ၊ သမီးက ရှင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး
သိလား”

“အဟွန်း ဟွန်း နေနေရယ်၊ မောင့်သမီးကို မောင်နဲ့မဆိုင်
ဘူးလို့တော့ မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ သမီးနဲ့ အသက်ဆိုင်ဆုံးက မောင်ပဲ၊
ဒါကို နေနေကိုယ်တိုင် သိပါတယ်”

“အို”

နေနေမျက်နှာလေး ရဲသထက် ရဲလာရသည်။ ထို့အတူ
အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် နေနေသည် သူ့မျက်နှာချောချောကြီး
ကို ကြည့်မိသွားရတော့...

ကြည်စမ်း ဒီလူ။

ရှက်စိတ်တွေနှင့် နေနေ နှုတ်ခမ်းလေး ဖိကိုက်လိုက်သည်။ ကြည့်လေ နေနေ မရှက်ဘဲနေမည်လားဆိုတာ။

မျက်ဝန်းချင်းဆုံခိုက်မှာ မဟာဘုန်းမြတ်သည် အပျော်တွေ ကြည်နူးစိတ်တွေဖိတ်လျှံလာမှုကြောင့် လူငယ်ဆန်ဆန်ပင် နေနေအား မျက်ဝန်းတစ်ဖက် ဖျတ်ခနဲမှိတ်ပြလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

နေနေမှာ ထိုအဖြစ်ကို သမီးလေးများ မြင်သွားလေမလား ဆိုသည့် စိုးရိမ်စိတ်နှင့်ကြည့်ကာ...

“ဒီအကြောင်းတွေ နောက်မှ ဆက်ပြောပါ ဦးမဟာဘုန်းမြတ်၊ ခု သမီးလေး အိပ်ချိန်ရောက်နေပြီ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မလည်း အရမ်းပင်ပန်းနေတယ်၊ ရှင် ကျွန်မတို့သားအမိအခန်းထဲက ထွက်သွားပါတော့”

မဟာဘုန်းမြတ်ရှေ့တွင် ရှိနေရသည့်အဖြစ်ကိုပင် နေနေသည် သူမကိုယ်သူမ မလုံမလဲဟန်လေးနှင့် အနေခက်သလိုရှိလာရသည်မို့ ရှက်မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့် မဟာဘုန်းမြတ်အား အခန်းထဲမှ ထွက်သွားခိုင်းလိုက်သည်။

စိုးမိုး - စာပေ

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ ချစ်ဇနီးလေး အနေခက်နေသည်ကို သိပါသည်။ သိ၍လည်း သနားရသောကြောင့် နေနေနှင့်သမီးမျက်နှာကို ချစ်မဝသလို တစိုက်မတ်မတ်ကြီး ငေးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ နေနေတို့သားအမိ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူအိပ်ကြပါ၊ မောင် နေနေကို ပြောစရာစကားတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ခုချိန်မှာ မောင် နေနေနဲ့သမီးအနားကနေပြီး ဘယ်ကိုမှလည်း မသွားချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မောင် သွားပါမယ်၊ အဲဒါ နေနေတို့သားအမိ စိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့၊ သိပ်ချစ်လွန်းလို့ ပါပဲဗျာ”

မဟာဘုန်းမြတ်သည် ဒဏ်ရာတွေနှင့် ပင်ပန်းထားသည့် ချစ်ဇနီးကို သနားရတာကတစ်ကြောင်း သမီးလေး သူ့အား ထိတ်လန့်သွားမည်ကို စိုးရိမ်တာကတစ်ကြောင်းကြောင့် ခုချိန်မှာတော့ ချစ်ဇနီးအလိုကျ ရှိပါစေတော့ဆိုသည့်စိတ်နှင့် သမီးမျက်နှာလေးကို တရှိုက်မက်မက် နမ်းရှိုက်လိုက်ပြီးနောက်ဝယ် သူ့အနမ်းတွေက နေနေမျက်နှာလေးထက် ဆက်လက်ရောက်ရှိလာကာ...

“မောင် သွားတော့မယ်၊ နေနေ ကောင်းကောင်းအနားယူအိပ်လိုက်နော်၊ နေနေကို မောင် သိပ်ချစ်တယ်”

စိုးမိုး - စာပေ

“ဒို့”

စကားအဆုံး မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေပါးပြင်လေးကို တစ်ချက်ရှိုက်နှမ်းကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

ကျန်ခဲ့သည့် နေနေသည် ရင်အစုံလှိုက်ခုန်လှုပ်ရှားနေရသလို အချိန်အတန်ကြာ တည်ငြိမ်အေးစက်ခဲ့သည့် ရင်ခုန်သံတွေ သညလည်း ပြန်လည်လို့ သက်ဝင်လှုပ်ရှားမြန်ဆန်လာရတော့သည်။

“ဪ ရှင်ရယ်၊ နေနေကို ရှင်ဆေးနာတွေ အမျိုးမျိုးပေးနိုင်လွန်းလှပါလားရှင်ရယ်” ဟု စိတ်မှာ တိတ်တခိုးဆိုညည်းမိလိုက်ပါတော့သည်။

အခန်း(၅၅)

ရက်တွေ တစ်ရက် တစ်ရက်နှင့် မဟာဘုန်းမြတ် တစ်ယောက် ဘာလိုလိုနှင့် ဒီတောင်ပေါ် ရှင်းရွာလေးကို ရောက်နေသည်မှာ ငါးရက်ပင် ရှိလာခဲ့ရသည်။

ထိုရက်တွေအတွင်း မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေနှင့် နှစ်ယောက်တည်း မျက်နှာချင်းဖို့ ဘယ်လိုပင် ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် အရာမရောက်နိုင်ပါ။

သူကပဲ နေနေကို နှစ်ယောက်တည်းတွေ့အောင် မကြိုးစားနိုင်သည်လား။ နေနေကပဲ သူ့အား အရှောင်ကောင်းနေသည်လို့ လားမသိပါ။ ထိုရက်တွေမှာ မဟာဘုန်းမြတ် နေနေကို နှစ်ယောက်

၂၆၈

မြတ်သွယ်

တည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားလို့မရနိုင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သည်နေ့တော့ မဟာဘုန်းမြတ်သည် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေနေနှင့် နှစ်ယောက်တည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ဆုံရန် ကြိုးစားမည်ဟု အားခဲထားလေသည်။

သူ အားခဲထားသည့်အတိုင်းလည်း မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေနှင့် နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ဖို့ အခွင့်အရေးကို စောင့်နေလေ၏။

ဟော ယောက္ခမဖြစ်သူသည် သမီးလေးကို ပွေချီကာ ရွာထဲသို့ ထွက်သွားလေပြီ။

သည်နေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်သည်ဖို့ အိမ်တွင် နေနေနှင့် သူသာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

နေနေသည် သူရှိသည်ကို သိသည်လား မသိသည်လား မပြောတတ်ပေမယ့် နေနေနှင့်တွေ့ဖို့ ကြိုးစားနေသည့် မဟာဘုန်းမြတ်အတွက်တော့ အခွင့်အရေးပင်ဖြစ်လေသည်။

မဟာဘုန်းမြတ်သည် စိတ်မှာ ကျိတ်ကာ ဝမ်းသာသွားရလေသည်။ သည်နောက် ရလာသည့် အခွင့်အရေးကို သူသည် လုံးဝအလွတ်မခံတော့ဘဲ သူ့ခြေလှမ်းများက နေနေရှိရာဆီသို့

စိုးမိုး - စာပေ

ဦးတည်လိုက်လေ၏။

နေနေမှာ သမီးမရှိသဖြင့် သူမအခန်းထဲတွင် ကျောင်းမှတ်စုစာအုပ်များကို တကုတ်ကုတ်နှင့် ရေးခြစ်နေဆဲ...

“နေနေ”

“ဟင်”

ခေါ်သံနှင့်အတူ ရုတ်ခြည်း သူမအခန်းဝတွင်ပေါ်လာသည့် မဟာဘုန်းမြတ်ကြောင့် နေနေသည် ကိုယ်လေးတွန့်တုန်သွားကာ လူကလည်း အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် ထိုင်ရာမှ ထမိလျက်သားရှိသွားရသည်။

သည်နောက် နေနေသည် လှပပိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းပြာကြီးနှင့် ထိတ်လန့်စိုးရွံ့သလို မဟာဘုန်းမြတ်ကိုကြည့်ရင်း...

“ဘာ ဘာကိစ္စရှိလို့ နေနေအခန်းထဲ ရှင်ဝင်လာရတာလဲ”

မဟာဘုန်းမြတ်မှာ ချစ်ဇနီးချောကိုကြည့်ကာ သက်မြင်းချလိုက်သည်။

ချစ်ဇနီးသည် သူ့ကို သူ့စိမ်းတစ်ယောက်လိုများ သူ့မစိတ်မှာ ထင်နေသည်လားမသိပါ။

စိုးမိုး - စာပေ

နေနေနှင့်သူဆိုတာ အရင်းနှီးဆုံး လူနှစ်ယောက်။ ပြီးတော့ သမီးလေး၏မိဘနှစ်ပါး။

ဒါကို နေနေသည် မေ့လျော့ကာ သူ့အား သူစိမ်းပြင်ပြင် ဆက်ဆံနေသည့်အခါ မဟာဘုန်းမြတ်ရင်ထဲ နာကျင်ခံခက် စေဒနာ ဖြစ်ရတော့သည်။

ယခုလည်းကြည့် နေနေသည် သူမအခန်းထဲ သူဝင်လာ တာကိုပင် တခြားသူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက် ဝင်လာသလို ထိတ်လန့်သော မျက်ဝန်းကြီးတွေနှင့် ကြောက်ရွံ့ဟန်ပြနေပုံက သူ့အချစ်စိတ်တွေကို ခံရခက်စေရသည်ဆိုတာ သူမလေး သိလိမ့် မည်မဟုတ်ပါ။

မဟာဘုန်းမြတ်သည် နေနေအား ဘာစကားမှမဆိုဘဲ တည်ငြိမ်လေးနက်သော အကြည့်တွေနှင့် စိုက်ကြည့်ရင်း အခန်း တံခါးကို နောက်ပြန်ပိတ်ကာ နေနေအခန်းထဲ သူ လုံးလုံးရောက်ခဲ့ ရပြီဖြစ်သည်။

သူ ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးလာလေလေ နေနေခြေလှမ်း တစ်လှမ်းသည်လည်း နောက်သို့ ဆုတ်သွားရလေဖြစ်သည်။

အပျိုစင် အပျိုသွေးလေးဟန် ရှက်ရွံ့မှုတို့နှင့် ကတုန်က ယင်ဖြစ်နေရှာသော နေနေကို မဟာဘုန်းမြတ်သည် အသည်း ယားစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“နေနေ မောင့်ကို ဘာလို့ကြောက်နေတာလဲ၊ မောင်က နေနေအတွက် သူစိမ်းလား”

ထိုစကားကြောင့် နေနေမျက်လွှာလေးချသွားလေ၏။

“ပြောလေ နေနေ၊ မောင်က မင်းအတွက် သူစိမ်း တစ်ယောက်လားဆိုတာ၊ နေနေ မောင့်အပေါ် အခုလို လုပ်နေပုံ က ကြာရင် မောင့်အချစ်စိတ်တွေ ထိန်းချုပ်ရခက်လာစေမယ်ဆိုတာ နေနေ မစဉ်းစားမိဘူးလား”

သူ့စကားကြောင့် အငိုက်မိသွားရသလို ငြိမ်သက်သွားရှာ သော နေနေကို မဟာဘုန်းမြတ်သည် သူမ၏လက်မောင်းအိအိ လေးအား ပိုင်ပိုင်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

“မောင့်ကို မင်းဒီအတိုင်းပဲ ထားတော့မှာလား နေနေ”

သမီးတစ်ယောက်၏မိခင်ဆိုပေမယ့်လည်း ဖူးစင်နထွေး နေသော အလှမျှားဖြင့် ကလေးတစ်ယောက် မိခင်ပါလို့ ဘယ်လိုမှ ထင်ရက်စရာမရှိသည့် နေနေအလှမျှားကို တည်ငြိမ်စွာကြည့်ရင်း

မဟာဘုန်းမြတ်မေးလိုက်သည်။

နေနေမှာ မျက်နှာလေးပျက်သွားကာ...

“ဘယ်သူက ရှင့်ကို အဲလိုနေခိုင်းနေလို့လဲ၊ ပြန်ပါ ရှင် ကိုပြန်ပါလို့ နေနေ ပြောထားပြီးပြီ”

“နေနေမပါဘဲနဲ့ မောင် ဘယ်ကိုမှ မပြန်နိုင်ဘူး၊ နေနေတို့ သားအမိ မောင်နဲ့ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့မယ်ဆို မောင်ပြန်မယ်”

“အို မလိုက်ဘူး မလိုက်ဘူး၊ ရှင့်နောက်ကို ဘယ်သူ လိုက်မယ် ပြောလို့လဲ”

“အဟွန်း အဲဒါဆို မောင်လည်း ဒီက မပြန်နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ တစ်ခါတည်းပြောထားရဦးမယ်၊ ဒီနေ့ဒီအချိန်ကစပြီး မောင်ချစ်တဲ့ နေနေအနားက မောင် တစ်စက္ကန့်လေးမှ ခွဲမနေတော့ ဘူး၊ ဒါ မောင်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

“အို”

အတည်ပေါက်ကြီးနှင့် တကယ်ပင် ပြောသလိုလုပ်မည့် ပုံစံမျိုးမို့ နေနေကိုယ်လေး တွန့်တုန်သွားရသည်။ ဒီလူတစ်ယောက် ကတော့ဖြင့် ခုထက်ထိ တဖွတ်ထိုးအကျင့်တွေ မပျောက်သေးပါ။ ဖြစ်ချင်တာကို တဖွတ်ထိုးလုပ်တတ်သူပီပီ ခုလည်း သူ

ပြောထားသည့်အတိုင်း သူပုံစံက တစ်ကယ်ပင် သူမအနားက မခွာရှိနေသည်မို့ နေနေမှာ အကျပ်ရိုက်လျက် စိတ်ရှုပ်သွားရသည်။

သူ့ကို နေနေ လက်ခံလို့မဖြစ်ပါ။

မသိ၍သာ သူမ တစ်ခါအမှားခံလိုက်ပါမည်။ သိရက် နဲ့တော့ နောက်တစ်ကြိမ် နေနေ အမှားမခံနိုင်တော့ပါ။

ကိုယ့်ကို မလိုလားမကြည်ဖြူသည့် ယောက္ခမ ဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းထဲကို နေနေ နောက်တစ်ကြိမ် မျက်နှာပြောင်တိုက် ကာ မဝင်ပါရစေနဲ့တော့။

နေနေတွင် မရှိမာနလေးကလည်း ရှိပါသေးသည်။ ဒီ မာနလေးကြောင့်ပင် နေနေသည် မောင်နှင့်အဝေးဆုံးကို ပြေးထွက် လာခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

“မောင်ကို မင်းတစ်ခုခု ပြန်ပြောပါဦး နေနေ၊ ဘာလို့ စကားတိတ်နေရတာလဲ”

သူမကိုယ်လေးကို တင်းခနဲ ဖျစ်ညှစ်ကာဆိုလိုက်တော့ နေနေသည် မျက်ဝန်းလေးပြူးလျက် လန့်သွားရကာ...

“နေနေကို မလိုလားမကြည်ဖြူတဲ့ အသိုင်းအဝန်းထဲ နောက်တစ်ခါ ဆွဲမခေါ်ပါနဲ့ ဦးမဟာဘုန်းမြတ်၊ နေနေ နေနေ

နောက်ထပ်တစ်ခါ မမိုက်ပါရစေနဲ့တော့”

“နေနေရယ်”

ရှိက်သံတိုးတိုးလေးနှင့် နာကျင်စွာ ဆိုလိုက်ပါသည်။
နေနေစကားတို့သည် လူချောကြီး မဟာဘုန်းမြတ်၏ နှလုံးသား
တုန်ခါသွားစေရသည်။

နေနေသည် သူ့အသိုင်းအဝန်းထဲဝင်ရမှာ အရမ်းကြောက်
နေပါလားဆိုသည့် အတွေးနှင့်လည်း ချစ်ဇနီးအပေါ် သူ ပို၍
သနားသွားရသည်။

“မောင် နားလည်ပါတယ် နေနေရယ်၊ နေနေရင်ထဲ
ခံစားနေတဲ့ ဝေဒနာတွေကို မောင်နားလည်ပါတယ်၊ နားလည်လို့
လည်း မောင် နေနေရှိတဲ့နေရာကို လိုက်လာခဲ့တာပေါ့၊ ခုဆိုရင်
မေမေကိုယ်တိုင် သူ့အမှားတွေကို သူသိပြီး တောင်းပန်ဖို့အတွက်
နေနေရှိတဲ့နေရာကို လိုက်လာနေပြီလေ”

“ရှင်”

အံ့ဩသွားရသူက နေနေရယ်ဖြစ်သည်။

ဂုဏ်ရည်တူ မိန်းကလေးကိုမှ ချွေးမအဖြစ် လက်ခံချင်
ပါသည်ဆိုသော ယောက္ခမဖြစ်သူ ဒေါ်ထားထားသည် သူ့အမှား

တွေအတွက် တောင်းပန်ရန် နေနေရှိတဲ့နေရာကို လိုက်လာခဲ့ပြီဆို
ပါလား။

နေနေ ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်သည့်ကိစ္စကို ယောက္ခမ
ဖြစ်သူ ဒေါ်ထားထားသည် တစ်ကယ်ပင် လုပ်ပြီလား။

ယောက္ခမဖြစ်သူကိုယ်တိုင်က ချွေးမဖြစ်သူ သူမကို
တောင်းပန်ဖို့အတွက် လိုက်လာသည်ဆိုတော့ နေနေ အနည်းနှင့်
အများတော့ အနေခက်ခက်ကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

“ရှင်ဘဝဖြစ်လို့ လူကြီးတွေကို အကြောင်းကြားလိုက်
ရတာလဲ ဦးမဟာဘုန်းမြတ်၊ အလကားသက်သက် ဒုက္ခပေးသလို
ဖြစ်နေတော့မှာပဲ”

“အဟွန်း ဘယ်က ဒုက္ခပေးရမှာလဲကွ၊ သုခဗျ သုခ၊
မေမေကိုယ်တိုင်က နေနေ့ကို တောင်းပန်ဖို့အစကတည်းက အစီ
အစဉ်ရှိပြီးသား၊ အဲ မောင်က မေမေတို့မှာ ချစ်စရာကောင်းတဲ့
မြေးလေးရှိတယ်လို့လည်းပြောလိုက်ရော တစ်ခါတည်း မောင်
တောင်မှ ဘာမှမပြောရသေးဘူး သူတို့မြေးရှိပဲနေရာကို လူကြီး
တွေက အမြန်ဆုံး လိုက်လာမယ်လို့ ပြောပါရောဗျာ”

“ဟင် ဒါဖြင့် ရှင် သမီးလေးရှိတဲ့အကြောင်း လူကြီး

တွေကို ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီပေါ့။”

“အေးလေဗျာ၊ မောင်တို့မှာ တကယ်လည်း သမီးလေး ရှိနေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အို ရှင်ကြောင့်တော့ စိတ်ညစ်တော့တာပါပဲ၊ ခုမှ ပြဿနာတွေအားလုံး တက်ကုန်တော့မယ်သိလား။”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ပြောနေသော နေနေစကားကို မဟာဘုန်းမြတ် နားမလည်စွာ မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲရှင်၊ တကယ်ဆို ရှင် နေနေဆန္ဒကို မေးဖို့ကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ ရှင်ကို နေနေ လက်ခံမခံ”

“နေနေ မင်းဘာပြောတယ်၊ မောင်ကို လက်မခံဘူးဟုတ်လား။”

“နေနေ ရှင်ကို ကျောခိုင်းခဲ့ကတည်းက တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်ခဲ့တာပါ။”

“ဟင်”

မဟာဘုန်းမြတ်ရင်တို့ နာကျင်သွားရ၏။

သူသိပ်ချစ်ရသော နေနေသည် သူ့အား အပြီးတိုင် နှုတ်

ဆက်လမ်းခွဲစကားတွေ ဆိုနေပါရောလား။

ဒါဖြင့် သမီး သမီးရော။

သူနှင့်သူမကြား နေနေသည် သမီးဆိုတာကို မေ့ထားခဲ့ပုံ ရပါ၏။ သမီးသည် မိစုံဖစုံရှိရက်နှင့် တစ်ကွဲတစ်ပြားစီ ရှိနေရတော့မည်လား။

သည်အဖြစ်မျိုးကို မဟာဘုန်းမြတ် လုံးဝလက်မခံနိုင်ပါ။

သမီးသည် မိစုံဖစုံနှင့်သာ ကြီးပြင်းရမည်ဖြစ်သည်။

သူ့လိုပင် နေနေသည်လည်း သမီးမျက်နှာကို ကြည့်ရမည်။ အတွေးစိတ် မချင့်မရဲတို့နှင့် မဟာဘုန်းမြတ်သည် ရင်မှ စကားတို့ကို တစ်ခွန်းချင်း ဝီဝီပြင်ပြင် လေးလေးနက်နက်ကြီး ပြောလိုက်ပါတော့သည်။

“မောင်ကို မင်း ခွင့်မလွှတ်ရင်တောင်မှ သမီးလေး မျက်နှာကိုတော့ ကြည့်ရလိမ့်မယ် နေနေ၊ မောင်တို့ရဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ ခံစားချက်တွေကြောင့် ကြားထဲက သမီးကို မျက်နှာငယ်စွာနဲ့ ရှင် သန်ခွင့်ပေးတော့မှာလား၊ မိစုံဖစုံရှိရက်နဲ့ သမီးကို မိသားစုဆိုတဲ့ အသိုင်းအဝန်းမှာ ရှင်သန်ခွင့်မပေးနိုင်တော့ဘူးလား နေနေ၊ သမီးနဲ့

မောင်အပေါ်မှာ မင်းတကာယ်ပဲ ရက်စက်တော့မှာလား၊ မောင် အချစ်တွေကို မင်း အသိအမှတ်မပြုနိုင်တော့ရင်တောင် သမီးမျက်နှာနဲ့ မောင်ကို ပြန်ပြီး လက်ခံပေးပါ၊ မောင် မင်းကို ခခယယနဲ့ ချစ်ခြင်းတွေရင်မှာဝိုက်ပြီး တောင်းပန်ပါတယ်၊ မောင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ နေနေနဲ့သမီးလေးအနားက မောင်ဘယ်မှ မသွားပါရစေနဲ့ မခွဲပါရစေနဲ့ဗျာ”

မဟာဘုန်းမြတ်စကားအဆုံးတွင် နေနေမှာ မျက်ရည်များစီးကျလာရသည်။

ဪ မောင်သည် သူမတို့သားအမိကို ချစ်သည့်စိတ် တစ်ခုတည်းနှင့် သူမကို အရမ်းရှိကျိုးခယစွာ တောင်းပန်နေသည်။

မောင် အခုလို ညှိုးငယ်သည့် မျက်နှာနှင့် တောင်းပန်နေသည်ကပင် နေနေနလုံးသားကို အရည်ပျော်စေရပြီဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ နေနေကိုယ်တိုင်က မောင်ကို မေ့နိုင်ခဲ့သူမဟုတ်ပါ။ မောင် သူမကို ချစ်တာသိနေသည်မို့ အနိုင်ယူလိုသည့် စိတ်တစ်ခုတည်းနှင့် မောင်အပေါ် သူမ ဆိုးခဲ့သည်လေ။

“မောင်ရယ်”

နေနေ ဒီထက်ပိုကာ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။ သမီးလေး ဗေဗေ မောင်ကို နေနေသည်လည်း အချိန်နှင့်အမျှ သတိရတမ်းတလွမ်းနေရသူမို့ ရှေ့ဆက် သူမကိုယ်သူမ ဒီထက်ပို ဟန်ဆောင်ဖို့ ဆိုတာကလည်း ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်သည့်အဆုံး မောင်ရင်ခွင်ထဲ မျက်ရည်တွေနှင့် တိုးလိုက်ပါတော့သည်။

သူရင်ခွင်ထဲ အိမ်နဲ့ ပြုဆင်းလာသည့် နေနေကိုယ်လေးကို မဟာဘုန်းမြတ် မထွက်တမ်း ထွေးဖက်ထားရင်းက...

“မငိုပါနဲ့ မငိုပါနဲ့ဗျာ၊ နေနေမျက်ရည်တွေက မောင်ရင်ကို ပူလောင်စေရပါတယ်၊ တိတ်တော့နော်၊ ဒီနေ့ဒီအချိန်ကစပြီး မောင်တို့မိသားစု ရှေ့အနာဂတ်ကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ဖြတ်သန်းကြမယ်၊ ပြီးတော့ သမီးလေးရဲ့မေမေ ဟောဒီက မောင်ရင်ထဲက အသည်းရဲ့ ထောင့်တစ်နေရာမှာ အမြဲရှိနေခဲ့တယ်ဆိုတာ မောင်အချစ် သိရဲ့လားကွယ်”

“မောင် မောင်ရယ်”

အပျော်တွေနှင့် ဖြတ်သန်းရတော့မည့် သူတို့အနာဂတ် အိမ်ထောင်ရေးအတွက် မဟာဘုန်းမြတ်သည် ချစ်ဇနီးအား ချစ်ရည်

လူးသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့်ကြည့်ရင်း အချစ်ရွက်လှေကြီးကို အစွမ်း
ကုန် ဖွင့်လိုက်မိပါတော့သည်။

အချစ်သည် လူသားအားလုံး၏စိတ်ကို ကြည်နူးလန်းဆန်း
စေရသည်ကိုတော့ မဟာဘုန်းမြတ်ရော နေနေပါ လက်ခံလိုက်
မိပါတော့သည်။

သုန္ဒရီသို့ပြန်လှည့်ကြည့်ရအောင်

သုန္ဒရီသို့ပြန်လှည့်ကြည့်ရအောင်

ပြုလုပ်သူ

စိုးစိုး - တပေ